

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА "ХЕРМЕС"

ДЖЕЙН КОСТЕЛО

Почти ЖЕНЕНИ

Най-добрата
романтична комедия
за 2010 година!

От авторката на „Шаферки“

ДЖЕЙН КОСТЕЛО ПОЧТИ ЖЕНЕНИ

Превод: Павлина Николова Миткова

chitanka.info

Зоуи преживява най-ужасното нещо, което може да се случи на една булка. Младоженецът я изоставя пред олтара пред очите на всички роднини и приятели. Тя не може да понесе унижението и решава да замине за Америка, където започва работа като бавачка на петгодишната Руби и по-малкия ѝ брат Сам.

От самото начало Зоуи се сближава с децата, но общуването с баща им се оказва доста по-трудно. След трагичната смърт на съпругата му Раян се е затворил в себе си и се държи резервирано дори с децата си. Въпреки това, англичанката изпитва силно привличане към него и прави всичко възможно да го впечатли. Макар да изпада в редица комични ситуации в опитите си да го съблазни, Зоуи успява да спечели сърцето на Раян с неподправения си чар и чувство за хумор.

Доволна от живота си в Америка, бавачката чувства, че вече се е отърсила от болезнените спомени. Точно тогава тя открива, че човек трудно може да избяга от миналото. Бившият ѝ годеник я моли да се върне при него и Зоуи трябва да направи своя избор.

На Лукас, с цялата ми любов

Искам да изкажа признателността си на всички онези хора зад кулисите, които изиграха важна роля при създаването на тази книга.

Те са: агентът ми Дарли Андерсън (не съм преставала да се смятам за истинска късметлийка, откакто се съгласи да ме представлява) и изключително талантливият екип на издателство „Саймън и Шустер“, и особено Сюзън Бъбоноу, Джули Райт и Либи Върнън.

Отправлям благодарности и към Дорис Александър и Сара и Джек Шулман за помощта им относно американизмите.

Както винаги, съм задължена и на родителите си Джийн и Фил Улстенхолм за подкрепата и любовта им.

И най-накрая искам да благодаря на Джон, чието сътрудничество ценя изключително много, макар да подозирам, че би предпочел да чете „Мидълмарч“.

ГЛАВА 1

Правех всичко възможно, за да си придам вид на опитен пътешественик, обиколил целия свят, но не бях напълно убедена, че се справям успешно.

Като се замисля, вероятно веднага предадох фронта, още докато пробвах захласнато безброй различни парфюми на безмитната зона, в резултат на което от мен се разнасяше толкова натрапчиво ухание, че можех да събудя и човек, изпаднал в кома.

Останах разочарована и от памучната си блуза с етно мотиви, за която бях убедена, че прилича на дреха, която съм избрала на някой невероятен екзотичен остров в южната част на Тихия океан, докато не открих стърчащия етикет с цената, който разкриваше, че всъщност бях платила за нея 44,99 паунда в магазина на дизайнерската марка „Монсун“.

Може би не изглеждах така, както се бяха надявала — а именно като човек, който знае как да се справи със ситуацията — защото бях първата, която застана на изход 65, изпреварвайки голяма група туристи с най-малко половин час.

Вече се намирах във въздуха и всичко това продължаваше — положението ми „новак“ в презокеанските пътешествия безжалостно лъсваше на показ при всеки удобен случай.

В момента се опитвах да балансирам с всички празни опаковки от храна, сервирана по време на полета, върху поднос с абсурдни размери и чаша кафе с отвратителен вкус, като се стараех да не го разлея върху скута на съседа си, за да не причиня на атрибута му изгаряне от трета степен. Превръщаше се в истинска версия на живо на играта „Керпланк“. Всеки предмет заплашваше да се прекатури и при най-лекия намек за турбуленция.

Господинът от Америка, който седеше до мен, предвидливо бе напъхал ароматизираната си кърпичка с дъх на лимон в празната чаена чаша и прилежно бе събрал накуп пакетчетата сол и пипер, както и тубичката с масло, в съда с вкусното говеждо, гарнирано с ориз. За

разлика от него, аз бях натрупала огромна и разнообразна купчина останки от пластмаса и фолио.

— Госпожо, ще ми позволите ли да взема това? — попита стюардесата и го грабна бързо, преди да успея да хвана ножа, който падна върху масичката ми.

— Леле-мале! — изстенах аз. Съвсем не звучах като един от членовете космополити от обществото на богатите и екстравагантни хора, както се надявах да изглеждам. Вдигнах го и се опитах да ѝ го подам, но тя вече бе отминала, тикайки количката по пътеката, като замалко не смъкна кожата от кокалчетата на ръцете на неколцина от пътниците.

Хвърлих поглед встрани и осъзнах, че съседът ми наблюдава подозрително ножа.

— Ами — повдигнах рамене. — Кой знае кога може да ми потрябва пластмасов нож, щедро гарниран с масло.

Той се усмихна.

Не бих казала, че усмивката му бе заговорническа, но в нея не се криеше и пламъчето на веселието. Тя бе съчувствена, изразяваше съжалението му към бедното създание до него, което вероятно бе пуснато за един ден от някое психиатрично отделение.

Облегнах се на седалката, като тананиках наум една песен, която винаги пускаха по радиото, когато бях малка и майка ми прегаряше неделната вечеря: „Заминавам със самолет... ла-ла-ла... ла-ла-ла...“.

О, няма значение. Бях сигурна, че скоро ще си припомня думите на песента. Всъщност това, което имаше значение, беше чувството, което носеха думите ѝ. Според мен песента бе посветена на това да се възползваш от всяко ново начало, да продължиш напред, да откриеш един цял нов свят.

В този момент правех точно това.

Както може би обаче сте се досетили, никога преди не бях прелитала сама половината свят. Пътувала съм до Барселона с „Изиджет“ за уикенд с приятелки; била съм за две седмици в Турция с приятел „ремарке“ и нямаше проблем; една седмица с момичетата в Южна Франция — разбихме ги.

Но да прелетя близо 5500 километра над Атлантическия океан?

И вероятно, за да не се завърна никога повече?

Не.

Само дето ей ме на! Всъщност правех точно това. Макар че ми се щеше да е с малко по-голям замах.

ГЛАВА 2

Най-добрата ми приятелка в основното училище се казваше Елизабет. Беше с ямайски произход, но жителка на Ливърпул до мозъка на костите и имаше толкова твърд акцент, че можеше да отпусне и тоалетна.

Още на десет години Елизабет знаеше какво иска да направи с живота си: да види света. Тя искаше да изкачва планини, да прекосява тропически гори, да посети колкото се може повече места и да се срещне с много различни хора. Миналата година разбрах, че е завършила Оксфорд, пътувала е в продължение на две години и сега работи за Червения кръст в Стокхолм.

Споменах това само за да илюстрирам мисълта, че ако съществуваше скала, която да измерва колко авантюристични са били първите двадесет години от живота ви според общоприетото мнение, то тогава животът на Елизабет щеше да се намира в единия ѝ край, а моят — вероятно в другия.

През последните седем години, всъщност до миналия петък, работех като медицинска сестра в детска ясла в Уолтън — предградие на Ливърпул, чиито жители го смятаха за първокласно. Всъщност малко се подценявам — при напускането си вече се бях издигнала до заместник-управител (най-младия, който някога е работил при тях — така майка ми информираше всеки, когото срещнеш, още през първите тридесет и две секунди на разговора).

Това постижение не бе резултат от безскрупулна амбиция, а по-скоро се дължеше на простия факт, че обичах работата си. *Обожавах я*. А това си бе истинско успокоение, като се имаше предвид фактът, че избрах тази професия, след като прекъснах следването си по право след първата година (нещо, за което майка ми информираше всеки през следващите тридесет и две секунди от разговора).

Работата бе там, че яслите „Бамбълбийс“ бяха точно на разстояние шест минути пеша от къщата, в която израснах, на двадесет и една минути с кола от болницата, в която бях родена, и толкова близо

до гимназията, която бях завършила, че ако човек се повдигнеше на пръсти и погледнеше през таванския прозорец на яслата, можеше все още да забележи няколко думи от песничка, в която се пееше, че уж имах нещо общо с Кристофър Тимс, когато бях в шести клас. (Това между другото беше нечий опит за ирония. Когато навърши седемнадесет години, Кристофър Тимс се славеше с това, че може да подпали собствените си газове по всяко време, та затова му се налага да има собствена пожарна кола.)

Напълно съзнавах, че безметежното съществуване, което някак си бях успяла да поддържам през всичките двадесет и осем години от живота си на тази земя, бе леко трагично, но имах добро извинение в своя защита. Всъщност не, две добри извинения — открих работа, която обожавах, и мъж, когото обожавах.

Та защо да се отказвам от тях?

Преместих седалката си в поредния безплоден опит да ми стане по-удобно. Мястото не отговаряше на изискванията на ЕС за транспортиране на домашни птици, а какво оставаше за хора. Но нямаше смисъл, защото дупето ми беше изтръпнало още преди два часа и едва ли скоро щеше да възвърне чувствителността си.

Взех раницата си, защото нямаше какво друго да направя, и извадих пудриерата с огледалцето, за да разгледам внимателно лицето си. Гледката не беше от приятните.

Не твърдя, че при нормални обстоятелства бих представлявала заплаха за някой от договорите на Ева Лонгория с Л'Ореал, но доскоро бях относително доволна от външния си вид. Бях наследила добрата костна структура от рода на баща ми, а хубавите крака — от рода на майка ми, и след толкова много години на страдание дори се бях научила да живея с прекалено мускулестия си корем, който за съжаление не бях наследила от нито един от двамата.

В момента обаче най-забележителните ми черти не бяха тъмните очи или пък плътните устни, за които понякога получавах комплименти, а кожата, която бе толкова бледа, че изглеждах така, сякаш се нуждаех от соса, с който заливах печените пуйки за Деня на благодарността, за да придобият златист загар. Опитах един от спрейовете за тен преди няколко седмици, за да видя дали — както твърдеше рекламата — „естественият му златист блясък“ щеше да реши проблема ми. За съжаление, в крайна сметка колената и лактите

ми придобиха толкова стряскащ оранжев оттенък, че бях убедена, че козметичката, която ме намаза, беше дишала лепило.

Не ми стигаше това поражение, а като за капак за по-малко от месец размерът на дрехите ми 38–40, който до такава степен бях приела за даденост, че дори успях да се оплаквам от него поне два пъти дневно, някак си бе заменен от друг, който отговаряше точно на седем килограма и половина отгоре (които продължаваха да се увеличават).

Да, правилно прочетохте — седем килограма и половина. И ако до този момент не сте вярвали, че на психическа основа е възможно да напълнееш толкова много за толкова кратко време, то тогава ви уверявам, че аз също мислех като вас. Оказа се, че бе възможно и аз бях живото доказателство. Вероятно защото през последните няколко месеца се тъпчех с нездравословна храна в полза на английската икономика.

Каква бе причината за всичко това?

Е, как мислите? Един мъж. Очевидно. *Моят мъж*. По-скоро той *някога* бе мой.

Сега категорично можех да кажа, че Джейсън Редмънд — амбициозният счетоводител, шампионът по бiliarд, човекът, който очароваше млади и стари, и — да — любовта на живота ми — вече не отговаряше на това описание.

Без значение колко нощи бях обливала възглавницата си в горчиви сълзи, без значение колко часове бях прекарала в слушане на баладите на Леона Луис на айпода ми, без значение колко пъти посещавах караоке баровете с добронамерени приятели и се стараех да изглеждам убедително, докато пеех с висок дрезгав глас „Ще оцелея“. (Добре, ама „Ще потъвам в дълбините на отчаянието, докато той не ми звънне“ съвсем не звучеше като текста на въпросната песен.)

Щракнах пудриерата си и я метнах обратно в раницата.

— Госпожо, ще ви трябва ли формуляр I-94W? — попита стюардесата, като застана до мен.

— Тъъ... защо не? — отвърнах аз и го взех небрежно, като някой, който попълва подобни неща всеки уикенд, когато отскача до Буенос Айрес, за да поиграе поло.

Когато тя изчезна, се вторачих в редовете на формуляра, докато се чудех дали наистина трябва да го попълвам.

— Имате ли английски паспорт? — попита съседът ми американец, като наместваше възглавничката за главата и врата. През последните шест часа бях бленувала за този предмет.

— Ами... да — отговорих подозрително.

— В такъв случай, ако пътувате до Щатите с цел почивка, трябва да попълните формуляра — усмихна се той.

— О, ами... да, наясно съм — излъгах аз. — Но мисълта ми е, че целта на пътуването ми е малко повече от почивка, но...

— Емигрирате ли?

— Имам едногодишна работна виза — обясних аз, докато напъхвах формуляра в джоба на предната седалка, където се намираха ножът за масло и две пластмасови чаши с малко диетично пепси на дъното. — Ще прекарам там поне дванадесет месеца, ако не ме изхвърлят още в началото. Това е всичко.

Той отново се усмихна, но този път усмивката му не бе дори снизходителна. По-скоро човек би се усмихнал така на някой терорист, скрил експлозив в обувките си, за да му внуши, че е спокоен, докато се опитва да разбере къде са аварийните изходи.

— Дами и господа, говори вашият капитан. — От пукация високоговорител се разнесе успокоителен и плътен глас. — След малко ще започне кацането на летище „Джон Ф. Кенеди“...

Изпънах гръб на седалката и поех дълбоко дъх. Нов живот, ето ме, пристигам!

ГЛАВА 3

Американската култура до такава степен бомбардираше нас, англичаните, че понякога бе невъзможно да гледаш на Щатите като на чужда държава. И въпреки това в мига, когато излязох от самолета, летище „Кенеди“ не би могло да ми се строи по-чуждо, дори ако се намираше в най-отдалечения край на Юпитер. Размотавах се из фоайето, като се опитвах да не се вирам прекалено продължително в таблата с информация за полетите, докато на лицето ми е изписан безнадежден израз, за да не създам у някого впечатлението, че не знаех какво правя и че бях заобиколена от непознати гледки и звуци: произношения, в сравнение с които собствените ми гласни звучаха толкова британски, че се чувствах като човек, който се явяваше на прослушване, за да чете новините по Би Би Си през 1953 година; думи в езика, които знаех, че означават *пелени, мобилни телефони, майки, пощенски кодове*^[1], но никога не бях използвала. Стоях наред кипяща и крещяща вихрушка от заведения за бързо хранене, която, от една страна, ми причиняваше световъртеж от вълнение, а от друга, ме караше да копнея за място, където продават вкусни пирожки с месо и чай, запарван в продължение на няколко дни, за да бъде достатъчно силен.

Донякъде изпитах това усещане, когато разговарях с новите си работодатели по телефона миналата седмица. Бях на път да стана бавачка на дъщерите на Джош и Карън Оукърблум: Самър (на три години и половина) и Кати (на две). Семейство Оукърблум управляваха собствената си компания за недвижими имоти, която се намираше в покрайнините на град Каламазу, щата Мичиган, които бяха крайната ми цел и звучаха прелестно. Наистина прелестно. И колкото и да не бе за вярване, звучаха американски.

Карън толкова се стараяше да подчертае колко развълнувани бяха със съпруга си за това, че щяха да ме приемат в дома си — мен, „истинска английска бавачка“.

На всичкото отгоре щях да имам собствена кола (СУВ, и благодарение на Гугъл вече знаех, че името няма нищо общо с филтрите в лосиона за тен), от мен нямаше да се очаква да върша каквито и да е домашни задължения (те си имаха персонал) и ме поканиха да ида на почивка с тях на Бермудските острови следващия месец изцяло на техни разноски.

Усетих, че телефонът ми вибрира. Бях получила ново съобщение от агенцията „Английски супер бавачки“, в която се бях регистрирала. Очевидно бяха много добри, най-бързо разрастващата се английска агенция в Америка, въпреки че, съдейки по избора им на име, цялостното представяне не беше сред силните им страни.

„Това е съобщение за Зоуи Мур — звучеше гласът на Маргарет, леко изкуфялата секретарка, с която се занимавах през последните няколко седмици. — Зоуи, ужасно съжалявам, но има промяна в плана. Моля те да ми звънеш, когато ти се удаде възможност, и най-важното — нека това стане, преди да се прехвърлиш на другия самолет“.

Последва дълъг разговор, по време на който се опитвах да не звуча прекалено ядосано. Оказваше се, че вече няма да пътувам за Каламазу. Сега трябваше да се отправя към Хоуп Фолс^[2], разположен близо до Бостън. Това означаваше, че няма да живея с Карън и Джош, нито да карам техния джип, нито да ида на Бермудските острови. Хоуп Фолс? Я го повторете пак.

Заминавах при госпожа Р. Милър, самотна майка, за да се грижа за двете ѝ деца — Руби, която бе почти на шест години, и Самюел, който току-що бе навършил три. Очевидно в последния момент бе настъпила промяна в плана. Карън и Джош вече си имаха бавачка — някакво момиче от графство Съри, което е било при тях миналата година. Изведнъж тя се оказала свободна, след като се споразумели да увеличат заплатата ѝ.

Сграбчих раницата си и се насилих да си придам изражение, ала Телма и Луиз, за да си напомня, че бях силна, уверена и независима жена, която е щастлива да живее на ръба и да променя плановете си в случай на нужда, дори когато това означава, че Бермудските острови отпадат.

Отправих се към един магазин, за да си купя бутилка вода, и когато стигнах до касата, за да платя, продавачката — афроамериканка с пищни пропорции — ме дари със сияеща усмивка.

Не, не. Не бях точна. Определението „усмивка“ направо бледнееше. Това си беше ухилване, което човек можеше да очаква от жена, която току-що бе отслабнала шест килограма или бе спечелила от лотарията, или пък бе открила най-великолепния чифт обувки... на разпродажба.

— Госпожо, пътувате към някое приятно място, нали? — сияеше тя.

— О, да — Бостън. По работа. — Стараех се отговорът ми да звучи неясно за останалите от опашката, за да решат, че съм някой адвокат в отпуска, който защитава човешките права и се е запътил да анулира една-две съдебни грешки.

— Охо, Бостън! Е, пожелавам ви да си изкарате страхотно.

— Не се и съмнявам. Благодаря.

Взех бутилката, която тя ми подаде, и се опитах да я пъхна в раницата си, преди да се отместя от опашката. Но връзката не помръдваше. Освободих ръцете си, като натиках портмонето в устата си, а после се опитах да мушна бутилката в предния джоб. Но и така не се получаваше. Както и да е, не беше никак лесно. Тъпчех и опъвах и бях на път да напъхам бутилката в чантата, когато смутено почувствах, че опашката нараства.

Жената зад мен пуфтеше и въртеше очи, когато най-сетне отворих със замах задния джоб и мушнах бутилката, след което се изправих негодуващо.

Точно в този момент закопчалката на портмонето ми, което все още стисках със зъби, направо оживя. То рязко се отвори, монетите започнаха да летят във всички посоки, сякаш бълвах монети от по две пенита. Жената зад мен изглеждаше така, сякаш бе загубила воля за живот. Други се втурнаха напред, за да ми помогнат, докато драпах наоколо и трмаво се опитвах да събера парите си. Лицето ми стана моравочервено.

— Тъъ... благодаря, о, съжалявам... аз такова, много благодаря, тъъ... съжалявам — бръцолевех аз. Искаше ми се да избягам. Стиснах празното портмоне между коленете си и закуцуках. Ръцете ми бяха пълни с монети, пластмасови банкови карти и раницата. Насилих се да не обръщам внимание на съдържания кикот.

— Приятен ден, госпожо. — Продавачката се провикна след мен, докато изчезвах зад ъгъла, и се надявах, че щеше да разбере защо не й

отговорих.

---

[1] Става дума за лексикални разлики между британския и американския английски и по-точно думите: *diapers*, *cell phones*, *mommies*, *zip codes* — американските еквиваленти на: *nappies*, *mobile phone*, *mums*, *postal codes*. — Б.пр. ↑

[2] *Hope Falls* (англ.) — игра на думи, в буквален превод името на града означава „надеждата пропада“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

След като хванах монорелсовия влак до Централна гара, се настаних, за да изчакам влака до Бостън, и измъкнах списанието си. Докато го прелиствах, усетих, че някой седна до мен. Улових мирис на афършейв и сетивата ми незабавно се изостриха.

„Трут“ на Келвин Клайн. Бих го разпознала навсякъде. Това беше афършейвът, с който Джейсън се обливаше усърдно всяка сутрин, точно след като оправеше косата си и пристегнете вратовръзката с неповторимо педантичния маниер, който познавах така добре. Забравих къде се намирам и погледнах нагоре. Пулсът ми беше учестен.

Но това не беше Джейсън. Разбира се, че не беше той. Не го бях виждала от близо два месеца, защо ми бе хрумнало, че той би могъл да е тук, в Щатите?

Съседът ми — набит човек, който приближаваше четиридесетте и имаше криво подрязан бретон, се усмихна срамежливо. Отвърнах на усмивката му и отново се зачетох в списанието, макар че бях разгледала всичките му страници поне три пъти.

С Джейсън се срещнахме, когато бях на двадесет, а той — на двадесет и три. Наистина разликата във възрастта ни не беше голяма, но тогава тя имаше размерите на тази при Майкъл Дъглас и Катрин Зита-Джоунс.

По онова време се бях отказала от правото, което мразех, и бях стажант в „Бамбълбийс“. Той вече беше завършил колежа, беше прекарал една година, размотавайки се из Европа, и тъкмо беше приет по програма за квалифицирани стажанти в една от най-големите английски счетоводни кантори.

Първото нещо, което трябваше да посоча за Джейсън, бе, че той никак не приличаше на счетоводител. Не че имам нещо против счетоводителите, но схващането на обществото по отношение на тази

професия не ги издига високо до нивото на вълнуващата работа на един средностатистически учен от НАСА.

Джейсън напълно разсея този мит. Беше душата на всяко едно парти. Той беше един от онези хора, които веднага се нагаждат към всеки, когото срещнат. Той беше човешкият еквивалент на тубичка гел за силна фиксация, подходяща за всякакъв вид коса. Намирах го за очарователен, мил и напълно великолепен. Където и да отидехме, хората се обръщаха след него. Естествено това беше свързано с факта, че в годината, когато се запознахме, Гарет Гейтс беше обявен за подгласник в „Поп идол“, а честно казано, приликата между него и бившия ми беше повече от бегла.

Джейсън имаше приятната външност на певец от момчешка група. Дори сега, когато беше на тридесет години, продължаваше да изглежда така. Беше леко слаб и няколко сантиметра по-висок от мен, но си заслужаваше да умреш за лицето и усмивката му. Той беше моят собствен завоевател на сърцето ми и аз бях запленена.

Чувствата ми разцъфтяха и бях сигурна, не, по-скоро убедена, че това бе дълбока и неувяхваща любов. Като казвах това, нямах предвид, че след седем години заедно все още се вирахме в очите си като влюбени кутрета. Но ние познавахме недостатъците си и продължавахме да се обичаме въпреки тях. След толкова дълго време заедно любовта ни не беше така всепоглъщаща както през ранните ни дни, но беше непоклатима. Истинска любов. Основата, върху която да изградим съвместния си живот. Поне аз си мислех така.

Колко много съм грешала.

ГЛАВА 5

Пътувах с влака вече повече от три часа и прекарах почти цялото това време в разговори. Те, като всичко друго, което ме караше да спра да мисля за Джейсън (макар и временно), спадаха към положителните неща. Дори да ми се струваше, че челюстта ми може да се откачи.

Първият човек, който седна до мен, беше Джордж Гарфийлд II — огромен възрастен мъж мечок, който работел като пожарникар и се пенсионира преди осемнадесет години. Бил в Ню Йорк, за да види внуците си, и беше толкова впечатлен, че идвам от Ливърпул (защото това беше мястото, от което идваха „Бийтълс“), че човек би си помислил, че току-що бях спечелила олимпийски медал.

После дойде ред на Джанис Уайсбургър, която беше на около петдесет и бе бивш модел. Кокът ѝ с изкуствена коса бе толкова идеален, че бях убедена, че е напръскан с каноколит. Тя се връщаше от двудневен конгрес на красотата и беше достатъчно любезна да ме запознае с тоника за лице за проблемна кожа. Тя живеела през една врата от някого, който имал братовчед, който бил в Ливърпул в средата на осемдесетте години. Както тя се изрази, ние двете имахме толкова общи неща.

След това беше Ърл — мизерстващият художник, който говореше толкова бързо, че успявах да схвана всяка пета дума, а после Кейт — помощник-библиотекарката, която току-що бе зарязала гаджето си, след като го заварил да пробва бархетната нощница на майка ѝ.

Когато Кейт си замина, ми хрумна, че до голяма степен бях възприела духа на самотния и безгрижен пътешественик. По дяволите, за какво се тревожех?

На следващата спирка една възрастна дама с коса като захарен памук, елегантно палто с копчета и карирана пазарска количка пристъпи със ситни крачки и седна до мен.

— Здравейте — започнах аз, като се усмихнах, следвайки топлия американски маниер, с който вече започнах да свиквам.

Тя не отговори.

Не се притесних кой знае колко, защото бях готова да си отдъхна от разговори. Измъкнах броя на списание „ОК!“, което бях купила на летището в Манчестър, примамена от възможността да изуча въпроси от сорта на какви тапети имаха по стените на тоалетните си Джордан и Питър Андре^[1]. Потънах в четивото си за около пет минути, но не можех да не забележа с какво се занимаваше съседката ми.

Бях проточила глава напред и за всеки страничен наблюдател изглеждах така, сякаш бях внимателно съсредоточена върху носа на Джордан, докато въртях поглед встрани.

Дребничката възрастна дама посягаше към пазарската си количка и вадеше бутилка, увита в хартиена торба. В това не би имало нищо лошо, само дете подозирах, че бутилката не съдържаше литьр безалкохолно. Миришеше на 30-градусова домашна скоросмъртница, която беше ферментирала в нечие мазе през последните две хилядолетия.

Докато тя продължаваше да опъва гълтоци от тази вредна течност, аз се чудех дали да се изнижа на друга седалка, или просто да продължа да наблюдавам очарована. Но влакът бе претъпкан и нямаше мърдане.

Следващите двадесет минути от пътуването прекарах в разглеждане на списанието, като се преструвах, че съм завладяна от съдържанието му. Накрая го напъхах в чантата си и чак тогава забелязах един плик, скрит на дъното ѝ. Взех го и започнах да изучавам предната му страна, където „Зоуи“ бе изписано с почерка на майка ми.

На четиридесет и четири години майка ми беше относително млада, поне в сравнение с родителите на повечето от връстниците ми. Въпреки определението „необуздало дете“, което със сигурност са ѝ лепнали, след като забременяла с мен едва на шестнадесет години, действителността — такава, каквато аз я бях видяла — доказваше точно обратното.

Тя и татко набързо се венчали, преди да бъдат достатъчно големи, за да имат право да си купуват бира, смесена с лимонада. Бяха прекарвали последните двадесет години, водейки един щастлив, обикновен и традиционен семеен живот.

И макар че майка ми бе достатъчно млада, за да пазарува все още в модните магазини „Ривър Айлънд“ и да посещава уроци по степ четири пъти седмично с Деси (най-добрия ѝ приятел, който бе гей), в много отношения не бе по-различна от останалите майки. Когато съобщих, че заминавам на това пътуване, открих, че тя е доста закрилнически настроена, като оповести на всеослушание, че би предпочела да не ходя. А когато майка ми имаше мнение по даден въпрос, тя не се колебаеше да го изрази...

„Скъпа Зоуи,

Е, ако четеш това писмо, значи си довела нещата докрай и сега пътуваш за Америка.

Вече знаеш какво мисля по въпроса и затова няма да се упражняваме отново в спорове.

Ако смяташ, че трябва да направиш това, то тогава очевидно трябва да го направиш. Лично аз смятам, че би било много по-удачно да покажеш среден пръст на тази «долна свиня», като останеш тук. Нима има по-добър начин да му покажеш, че животът продължава и без него?

Между другото, Деси е съгласен с мен. А той би трябвало да знае най-добре, защото в сравнение с неговия любовен живот «Отнесени от вихъра» е направо постен откъм драматизъм. Тази сутрин след часовете по степ отидохме да пийнем по кафе с мляко и той ми призна, че Джейсън винаги му е напомнял на онзи тип, когото докара у дома след почивката си на Слънчев бряг в Боливия преди няколко години (дали пък не беше България?). Нали го помниш? Симпатичен младеж само с един крак. Говореше за това как щял да отваря бар заедно с Деси, но избяга с един продавач на вестници от Южен Шийлдс. Деси беше съсипан. И макар че това не би могло да се сравни с преживяното от теб, мисълта ми е, че не си сама. Около теб има много хора, които знаят какво изпитваш.

Ох, няма смисъл да нищя стари работи.

Единственото нещо, за което ще те помоля, е да обърнеш внимание на съветите на човек, който е живял на

този свят малко по-дълго от теб.

Първо — отваряй си очите за терористи. Ако видиш някой, който се държи подозрително, незабавно ми се обади (или се обади на полицията). Второ — ако смяташ да се възползваш от тая работа с пътуването и да си направиш татуировка, то поне се увери, че няма да е един от онези безвкусни арабски надписи, каквито има Анджелина Джоли. Споменавам го само заради това, което се случи с Манди от работата (онази от счетоводството, която участва в «Стани богат», а не онази от отдел «Маркетинг», която оплешивя). Тя все се чувства объркана, след като нейният Бриан се върна от пътуването си до Австралия с татуировка на коала на задника. Дори да се почувстваш леко изкушена от това, моля те, Зоуи, просто затвори очи и си я представи как ще стои на задника ти, когато станеш на деветдесет.

Освен това — и моля те, не го възприемай погрешно — трябва да следиш теглото си. Преди имаше прекрасни крака. Знам, че в момента съвсем не ти е до диети, но вероятно и Бритни Спийърс някога е смятала така.

Както и да е, казах, каквото имаше да казвам. Следователно единственото нещо, което остава да кажа за последен път, е сбогом. Сбогом, мое скъпо дете, мое малко момиченце. Ще ми липсваш.

Обичам те и те целувам!

Мама, 15 юни“

Когато приключих с четенето, вдигнах поглед и осъзнах, че се намираме на няколко минути от Бостън. Започнах да прибирам нещата си, когато се случи нещо неочаквано.

Влакът се раздруса. Дамата до мен, онази с бутилката огнена вода, безспорно не беше в най-добрата си форма и краката никак не я държаха. Тя политна напред, като едва не падна от седалката си. Наведох се, за да ѝ помогна, но влакът отново се раздруса и този път тя полетя в обратна посока към седалката.

За съжаление не бе единственият човек, който полетя назад. При второто раздрусване бутилката се изплъзна от ръката ѝ и се понесе към мен. Движението ѝ изключително много напомняше на това, което Том Круз направи във филма „Коктейл“.

Съдържанието ѝ се изля не само върху косата, лицето и дрехите ми, но сякаш се просмука във всяка една от порите ми. Бях зашеметена и не можех да асимилирам нищо повече от факта, че сега миришех така, сякаш през по-голямата част от живота си бях мила подмишниците си с шотландско уиски. Бях слисана.

— Аз... тъъ... как...

— Проклет машинист! — изръмжа тя, без въобще да ми обърне внимание, като размахваше юмруци във въздуха. Тя напомняше на кръстоска между мис Марпъл^[2] и Линда Блеър от филма „Екзорсистът“.

С усилие преминах покрай нея, като влачех багажа след себе си, и се набутах заедно с него в тоалетната, разположена в края на вагона. Имах само няколко минути, преди влакът да спре на гарата. Кабината бе отчайващо малка, но знаех, че единствената ми надежда бе да промуша ръце през ципа на куфара, за да измъкна дрехи и да се преоблека.

Натиках ръката си все по-навътре, като едва не пусна кръв, и започнах да ровя. Знаех, че единствената дреха, която можех да докопам, щеше да бъде най-горната. Обзе ме паника, отметнах косата си, прогизнала в алкохол, и накрая измъкнах някакви дрехи.

— О, господи! — мърморех аз, докато ги разглеждах. — О, господи, о, господи, о, господи!

Но влакът започна да намалява хода си. Разполагах с две възможности. Първата бе да остана в това състояние: прогизнала, с прозиращ потник и носеща се от мен воня, която единствено може да се опише като одеколona на изтрезвителното. Втората бе да се преоблека в единствените одежди, до които успях да се докопам, независимо от това, че бяха изключително неподходящи за случая.

Гарата приближаваше. Беше дяволски близо. Чудех се дали втората възможност бе наистина за предпочитане, когато започнах да се напъхвам с усилие в чистите дрехи, усещайки как влакът се изпразва.

Единствената положителна мисъл, която блуждаеше в съзнанието ми, бе, че поне Джейсън не можеше да ме види. Това само щеше да го убеди, че наистина бе постъпил правилно, като ме бе зарязал.

О, боже! Госпожо Р. Милър, надявам се да сте разбрана жена. Дано е така.

---

[1] Бивша звездна двойка: Джордан (Кати Прайс) — модел, и съпругът ѝ — певецът Питър Андре. — Б.пр. ↑

[2] Прочута героиня от книгите на Агата Кристи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Веднага стана ясно, че човекът, който държеше табела с моето име, не беше госпожа Р. Милър. Причината не бе в това, че на табелата бе написано „Зоуи Мур“ с толкова огромни черни букви, че вероятно се виждаха и от космоса; нито в това, че въпросното лице не ме чакаше точно под часовника, както ми бяха казали от агенцията; нито дори в това, че двете деца, които подскачаха наоколо, не пасваха добре на описанието на Руби и Самюел. Тя се криеше в нещо друго. Лицето, което държеше табелата с моето име, беше мъж.

Естествено не можех да се издам, че това ме бе объркало — първото впечатление и всичко останало — и затова закрачих през тълпата, като се опитвах да изглеждам ентузиазирани, уверена и преди всичко толкова изключително професионална, че можех да засенча и Хилари Клинтън.

Той прикова поглед върху мен. Изражението му бе сурово, но не бе непривлекателен. В никакъв случай. Всъщност той бе... Божичко... той бе зашеметяващ. Плашещо красив.

Имаше тъмноруса коса, проницателни сини очи и въпреки че бе няколко години по-възрастен от мен, тяло, от което щяха да ви омекнат коленете. Бе висок и стегнат, с широки рамене, без да бъде прекалено мускулест. Телосложение, което бе далеч по-забелязващо се, отколкото на Джейсън, далеч по-агресивно, но не по-малко привлекателно.

От друга страна, майка ми едва ли би определила този красив непознат като „добре облечен“. Очевидно не се беше бръснал от седмица, а тениската и дънките му вероятно са били прани по бреговете на река Ганг. Но въпреки това този вид му подходеше. Той бе много красив, но в същото време разчорлен и раздърпан. Неговият тип красота бе груба и неизлъскана, почти мръсна. Много различен от... О, господи, защо сравнявах всеки мъж, когото срещнех, с Джейсън?

— Здравейте! — промълвих машинално, докато приближавах.
Но той не помръдна и не се усмихна.

Нямаше съмнение, че децата бяха негови. И двете притежаваха същите поразяващи очи и характерен цвят на косата. Тази на малкото момиче се спускаше по гърба на вълнисти букли, косата на брат ѝ беше по-къса, но неподдържана и рошава.

Насочих се към тях. Едва когато бях на няколко метра, осъзнах, че изражението на баща им беше тревожно.

— Вие трябва да сте... Зоуи? — започна той почти неохотно.

— *Същата* — отвърнах аз доста по-високо, отколкото възнамерявах. Пуснах куфарите и подадох ръка. — *Наистина* много се радвам да се запознаем — продължих аз, докато енергично разтърсвах ръката му. — Как разбрахте, че аз съм Зоуи? Предполагам сте чували за известния английски усет към стила, нали? — Погледнах надолу към дрехите си. Нищо чудно, че не бе впечатлен.

Панталоните ми бяха долнището на пижама, която пралея Айрис ми бе купила като подарък на сбогуване. Като изключим очевидния проблем, това дори не беше хубава пижама, макар че подобно изявление ме караше да се чувствам ужасно. Бях убедена, че беше направена от сто и четирийсет процента полиестер, и знаех, че беше купена от една от любимите ѝ сергии от пазара Сейнт Джоунс, онези специалните, където се продаваха сутиени с размерите на прилична двуместна палатка. На всичкото отгоре и десенът — флуоресцентно розово каре.

Искаше ми се да можех да заявя, че блузата ми компенсира карето. Но ако сребристият ми прилепнал потник без презрамки щеше да предизвика фурор в дискотека „Гарландс“, когато се събирах в тридесет и осми номер, точно в този момент изглеждах така, сякаш се бях облякла за първия си работен ден, обвита в готварско фолио.

Загърнах се по-добре в дънковото яке, докато в съзнанието ми бръмчаха разни приемливи обяснения за тези одежди: експериментирах с новата визия, която бе наречена от списание „Вог“ „ексцентричен шик“; във Великобритания всеки се взеше на влака, облечен в маскараден костюм; бях се побъркала.

— Последвайте ме — разпореди се той, грабна куфара ми и отпраши, а децата галопираха след него.

— О, много... мило от ваша страна — измърморих аз, като се стараех да не изоставам. Той стигна пръв до колата, метна куфара в багажника, сложи коланите на двете деца. Двигателят вече работеше,

преди да успея да се освободя от раницата си и да се довлека до предната седалка.

Когато потеглихме от паркинга, сърцето ми биеше учестено от вълнение и напрежение (въпреки че почти не ми се вярваше, защото бе минало толкова дълго време, откакто бе изпитвало подобни емоции) и от искрица похот.

Отчасти за да отклоня вниманието си от очертанията на ръцете му, реших, че сега бе подходящият момент, за да изясня нещата.

— Такааа... къде е госпожа Милър?

Той присви очи и за миг заприлича на Терминатор, който обмисляше дали да откъсне нечий крак, а после отговори:

— Това някаква шега ли е?

— Не — начумерих се аз. — Искам да кажа, че тъкмо разговарях с агенцията за бавачки и те ми казаха, че ще работя за госпожа Р. Милър.

— Съжалявам, скъпа. Аз съм Р. Милър. Раян Милър. И както виждаш, не съм ти никаква госпожа.

ГЛАВА 7

Реших, че Раян Милър е истинска загадка. Първо, имаше две от най-учтивите и очарователни деца, за които някога съм си мечтала. По време на цялото пътуване с колата Самюел говореше непрекъснато, като сочеше с пръст по уникално непоследователния начин, характерен за тригодишните, всеки един „Макдоналдс“ по пътя (той ги наричаше Старият Макдоналдс^[1]), и пет минути след запознанството ни заяви, че аз съм неговият „най-добъл плиятел“. Бях доволна от очевидно незабавната връзка, която установих с единия от новите ми питомци, до момента, в който той добави:

— И тате е моят най-добъл плиятел, и Руби е моята най-добра плиятелка и големият мечо е моят най-добъл плиятел... — И така, докато не изброи всеки един от квартала си, та чак до зъболекаря, при когото беше ходил миналата седмица.

Подобно на забавния Самюел, когото обожаваше и обграждаше с внимание, Руби прекара по-голямата част от пътуването в това да ми разказва с мекото си американско чуруликане колко прекрасен бе баща ѝ. („Нашият татко работи в голям офис“; „Играел е в бейзболния отбор на училището си“; „Казах ли ти, че нашият татко някога е бил в Нова Зеландия? И в Ню Джърси“). В очите на Руби Раян Милър беше Супермен, Господ и Феята на зъбчетата, събрани в едно.

Докато децата и аз се сприятелихме лесно, не можех да кажа същото за баща им.

С изключение на безспорно впечатляващите плочки (които бяха така добре оформени, че човек можеше да играе китайската игра на пръчици върху тях), не можех да кажа, че той бе превъплъщение на чара. По време на пътуването ръмжеше заповеди в телефонната слушалка на разни нещастни създания, които очевидно работеха за него. Той спря едва сега, за да ме заговори, но не беше в настроение за празни приказки.

— Понякога оставям колата пред офиса, така че ще трябва да ме закараш, за да хвана М-то — започна той. Въпреки неговата

безцеремонност, акцентът му бе дълбок и невероятно екзотичен.

— Разбира се, няма проблем — отговорих аз, като се надянах да изглеждам запозната с термина „М-то“, преди да успея да се докопам до пътеводителя, за да си го превода.

— Метрото — добави той, когато усети объркването ми.

— Хм?

— М-то. Така го наричаме тук.

— Ааа, ясно. Естествено.

Движихме се по двулентово платно, пълно с непознати пътни знаци и огромни коли. Заобикалящите ме звуци и цветове ми бяха напълно чужди и нови. И въпреки това, кой знае защо, усещах как се отнасям, докато вдишвах аромата на Раян и се опитвах да разбера какъв афтьршейв използва, защото не беше сред познатите марки, които предлагаша в козметичната верига „Буутс“. Силен, мускусен, мъжествен. И смуцаващо секси.

— Ще трябва да облечеш и приготвиш децата за излизане и 19,15 и да няма закъснения — продължи той, като прекъсна мислите ми. — Влакът е в 19.28 и ако го изпусна, ще се прецакам. Разбрано?

— Охо, и питаш — отвърнах аз, но веднага съжалих. Това беше жалък опит да демонстрирам как добре се вписвам в новата си среда, но изражението му говореше, че ме смята за саркастична.

— Сервирай им вечерята, когато пожелаеш, и не ме чакай да се прибера у дома, за да ги сложиш да си легнат. Често работя до късно и не мога да гарантирам, че ще се прибера навреме.

Нацупих се. Според договора, който бях подписала с агенцията, трябваше да приключвам работа в 17,30 ч., с изключение на предварително уговорените случаи.

— Нали си с гъвкаво работно време? — добави той, сякаш беше усетил мислите ми.

— Тъж... разбира се — отвърнах аз, като предположих, че говореше за допълнителната вечер, защото не исках да правя голям въпрос на този етап. — И кога си лягат?

Той мълча толкова дълго, че останах с впечатлението, че никога преди това не бе обмислял точно това. Накрая отвърна:

— Десет. Десет и половина.

— Сериозно? — изтърсих аз.

— Виж, когато ти прецениш — добави рязко.

— Добре, добре.

Добре де, щях да си го призная. Вече бях наясно, че новият ми шеф бе напълно лишен от сърдечност. Въпреки това, или може би точно заради това, усещах, че се стараех още повече да измисля начини, чрез които да го впечатля и да го накарам да види колко блестящо щях да се справя с работата.

— *Еее...* от агенцията ви препратиха моята автобиография, нали? — Повдигнах този въпрос, за да мога да подхвана разговора, в който да спомена, че заемах втория по важност пост на последната си работа, че наскоро бях надминала ентата си подред квалификация от младежките си години във вечерното училище и че ми се носеше славата на човек, който научава децата как да използват тоалетната по-бързо, отколкото някой може да произнесе „чичковите червенотиквеничета“.

— Да — извърна се той и за пръв път ме погледна в очите. Беше само за част от секундата, но накара сърцето ми да подскочи.

— Нали нямаш нищо против да чистиш къщата? — попита той и отново се втрени в пътя.

— Да почиствам къщата ли?

— Ами да. Да чистиш с прахосмукачка, кухнята, нали се сещаш, такива ми ти работи.

— Да, но...

— И прането на децата, нали?

— Тъъ... да, мога, макар че...

— Чудесно — отвърна той.

Изпуснах бавно въздух и се усилих да не мисля за армията от домашна прислуга на Карън и Джош Оукърблум.

— Допълнителните домашни задължения не са проблем — продължих аз, защото усещах, че в този момент бе важно да разясня докъде се простираха професионалните ми възможности. — Мисълта ми е, че главното ми занимание трябва да бъдат децата — основата на обучението на децата в ранна възраст е...

— Разбира се — прекъсна ме той. — Може би ще ти се наложи да излезеш и да купиш „Клорокс“ и други работи. Оставил съм ти няколко долара на масата.

— Добре. Чудесно.

— Това е почистващ препарат — допълни той.

— Кое?

— „Клорокс“.

— О!

Последва дълга пауза. Неловкото мълчание с Раян Милър беше много по-неловко, отколкото повечето моменти, в които бях изпадала в неловко мълчание. Затова реших да сменя тактиката. Може би ако задаях някакви интелигентни и проникателни въпроси за мястото, което щеше да бъде новият ми дом в недалечното бъдеще, щях да успея да го ангажирам в по-смислен разговор. Сега, когато бях опитен пътешественик, бях длъжна да се опитам да опозная Хоуп Фолс. Сетих се за Майкъл Пейлин^[2], който вземаше интервюта от туземците, живеещи в обширни райони, във филмите, описващи пътешествията му, и прочистих гърлото си:

— И така, Хоуп Фолс... въз... що за място е?

Добре де, може би с подобен въпрос щях да се преборя за работа в програмата на Би Би Си за детски новини.

Той включи индикатора на колата, намали и продължи по широк път.

— Средностатистическо американско предградие — отвърна той.

— Ясно. — Опитвах се да изглеждам така, сякаш това очарователно прозрение бе надминало всичките ми очаквания. — Хубаво.

— Сама ще разбереш — добави той.

— Предполагам, че никога не сте кандидатствали за работа като екскурзовод — изкикотих се аз, като се надявах, че точно премереният ми хумор щеше да ме направи по-симпатична за него.

Той не ми обърна внимание.

— Пристигнахме.

Когато Раян отвори вратата си, аз го последвах и излязох от колата, оглеждайки се наоколо.

Намирахме се на обширен път с формата на полумесец, за който дори и най-непросветеното и наивно десетгодишно хлапе щеше да се досети, че бе американски. Може би това се дължеше на факта, че външната облицовка на всичките къщи беше от дърво и всички те имаха дървени веранди на подпори. Този тип дизайн те предразполагаше да седнеш в някой люлеещ се стол и да разсъждаваш върху смисъла на живота. Може би се дължеше на пощенските кутии в

края на всяка алея или пък на пожарните кранове, които играеха незначителна роля във всяко едно полицейско шоу по телевизията.

Каквато и да бе причината, това не бе Уолтън, Ливърпул.

Обаче имаше една съществена разлика между всички останали къщи и тази, пред която бяхме застанали. Предната ѝ част бе толкова буренясала, че вероятно беше дом на различни растителни и животински видове, които обикновено се срещаха в най-затънтените кътчета на бразилските тропически гори.

Последвах децата нагоре по стълбите. Бях на ръба на изтощението. Но когато стигнах до вратата, забелязах нещо — куфарите ми бяха зарязани на верандата. Очевидно същото се бе случило и с мен самата, защото новият ми работодател се беше запътил в противоположната посока.

— Ще бягам — подхвърли той през рамо.

— Моля?

— Руби ще ти покаже стаята ти. Другата кола е в гаража, ключовете са на масата в хола... Тук ще се ориентираш лесно.

Изпаднах в паника.

— Къде отивате? — Стараех се въпросът ми да е небрежен, но прозвучах така, сякаш току-що бях открила, че панталоните ми горят.

— В офиса — отвърна той и извади от джоба си мобилния телефон. — Трябва да наваксам с работата.

— Но днес е събота — възразих аз.

— Да — отговори той така, сякаш току-що му бях съобщила любимата си марка ексфолиант. — Както казах, трябва да наваксам. Хайде, деца...

Той се наведе над оградата на стълбите, за да ги целуне, после се метна в колата и отпраши. Останах на верандата със зяпнала уста, като някой зашеметен шаран.

Не ми се случваше за първи път, откакто бях напуснала Великобритания преди по-малко от двадесет и четири часа, да се чувствам неспокойна и застрашена. Това оказваше върху мен точно противоположния ефект на този, който се опитвах да постигна с напускането си на дома: караше ме да копнея за Джейсън. Искях да потъна в така познатата му прегръдка и да ми каже, че всичко ще бъде наред. Искях да целуне челото ми нежно, както правеше винаги, когато

бях притеснена. Жадувах за успокоителната стабилност, която вярвах, че символизира връзката ни. Каква ирония на съдбата!

Руби застана до мен и попита загрижено:

— Харесваш ли моя татко?

Как да отговоря на този въпрос? Едва ли можех да ѝ кажа, че макар да го намирах за убийствено секси, първото ми впечатление за него бе, че бе арогантен, потаен и откровен до болка. Хванах ръката ѝ, стиснах я и се усмихнах.

— Татко ти е страхотен.

Малкото ѝ лице засия. Несъмнено не чуваше подобни приказки много често.

— Наистина ли смяташ така?

— О, да — добавих.

Беше завладяна от щастие.

— Знаех си, че ще се окажеш различна от всички останали бавачки, които сме имали.

---

[1] Популярна детска песничка. — Б.пр. ↑

[2] Британски комедиант. От 1989 г. той се появява като водещ в серия от документални филми за пътувания по света, продуцирани от Би Би Си. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Майка ми имаше чудесен евфемизъм, който използваше, за да опише чуждите къщи, когато смяташе, че се нуждаят от едно дяволски хубаво почистване: „обитавани“. Употребяваше го в изречения от сорта на: „Е, да... това можеше да е една наистина хубава къща, само да не беше толкова обитавана“.

Тази фраза изскочи в съзнанието ми, когато влязох в жилището на Милър, само дето не беше достатъчно силна. Тази къща беше толкова „обитавана“, че вероятно в нея някога бяха живели катунари.

Личеше си, че някога в далечното минало големият вестибюл е бил декориран от човек с вкус. Но днес кремавите стени бяха замаскирани с мръсни отпечатьци от ръце, стилните старинни маси — толкова очукани, че ставаха единствено за бунището, а някогашните смели абстрактни картини бяха окачени така нехайно по стените, че човек би си помислил, че вероятно са били поставени там от хиперактивно шимпанзе.

Погледнах надолу. Трудно бе да различа пода сред играчките, книгите, обувките, старите картонени кутии от полуготова храна и разхвърляни купища канцеларска хартия.

Имаше нещо в състоянието на вестибюла, което ме накара да затая дъх, преди да вляза във всекидневната. Но въпреки това от мен се откъсна една лека въздишка на влизане.

И все пак, някога, в даден период от историята ѝ, някой бе използвал най-удачно предимствата на високия ѝ таван и внушителната камина, като я украсил с три канапета, които някога са били стилни, и множество изискани антики. Проблемът бе, че сега канапетата бяха омазани в останки от детски храни, като подозирах, че в това число влизаха и шоколадов сладолед, фъстъчено масло и противен, лепкав, розов буламач. Наоколо бяха разхвърляни няколко празни чаши от кафе заедно с мръсни детски чорапи, надробен чипс и чаши с ферментирал сок. С две думи, стаята изглеждаше така, сякаш беше претърпяла ужасна нощна бомбардировка.

Самюел ме подмина, включи телевизора и веднага изпадна в полухипнотичен транс, с нос, залепен само на половин метър от екрана.

— Самюел, не би ли желал да наредиш някой пъзел или нещо друго? — попитах аз и седнах на канапето.

— А?

— Пъзел, Самюел — предложих аз, — или пък можем да нарисуваме нещо?

— *Неееееее!* — Той поклати глава.

— Руби — започнах аз решително, — какви са правилата на татко за гледане на телевизия? Предполагам, че не ви позволява да гледате през деня?

Тя ме погледна така, сякаш се страхуваше за душевното ми здраве.

— Няма такова нещо — отвърна тя и се настани до брат си. Тъй като бях всеотдаен професионалист в отглеждането на деца, очевидно и дума не можеше да става да им позволя да гледат телевизия още през първия ми ден. Искях да кажа, че бях обучена да измислям всякакви стимулиращи упражнения, чиято цел бе да разширят кръгозора на детските умове и да ги усъвършенстват. Можех да пея на урду „Блести, блести, малка звездичке“ и да построя подробен модел на ферма от стари кори от яйца. Подозирах, че знаех думите на книжките „Извънземните обичат долни гащи“, „Груфало“ и „Хари и неговата кофа, пълна с динозаври“ по-добре от самите им автори. Така че нямах намерение да позволя на Руби и Самюел да се зверят цял следобед пред тази кутия. Такива не ми минаваха.

— Е, смятам, че трябва да поиграем на нещо — упорствах аз. — Или може би да излезем навън. Денят е страхотен.

Докато се опитвах да ги изведа навън, осъзнах, че не бях в състояние. Толкова бях изтощена, че имах чувството, че повдигам шесттонна парцалена кукла, щом се опитах да стана от канапето. Надвита от умората, се стоварих обратно, само за мъничко, нали разбирате, защото очите ми умоляваха за сън.

— Обикновено гледаме телевизия — осведоми ме Руби, като превключи на „Дора изследователката“, а после избърса носа на Самюел с една кърпичка, която държеше пъхната в ръкава си.

— Наистина ли? — изхленчих аз, докато се опитвах да събера цялата мощ на принципите, обучението и енергията си.

— Аха — потвърди тя.

— О! Ами защо не тогава?

Усетих, че се унасям в полудрямка и се боря да остана будна и нащрек, за да наблюдавам какво правят децата. Нямах представа колко дълго време бях прекарала със затворени очи. Може да е било няколко секунди, но подозирах, че е било поне няколко минути. Със сигурност е било достатъчно дълго, защото един глас ме събуди напълно и така ме стресна, че направо подскочих от мястото си.

— *Хаяяяяяя!*

Идваше откъм верандата и беше с такава височина, сякаш се изтръгваше от някой племенен войн, който оповестяваше, че битката щеше да започне всеки момент. Погледнах към децата, но те изглеждаха толкова слисани, колкото вероятно и аз самата.

ГЛАВА 9

Трябваше да призная, че Трудни Удкок не беше образец на идеалната английска бавачка. Не знаех точно защо, но може би имаше нещо общо с пищното деколте, косата ала „Ангелите на Чарли“ и шеметните обувки с високи платформи.

Само половин час след като се бяхме запознали обаче, стана ясно, че замайващо фантастичният усет на Трудни за блясък въобще не интересуваше Андрю и Емон — двегодишните близнаци, за които тя се грижеше в другия край на дъгообразната алея. За тях Трудни беше най-забавният човек, когото някога бяха срещали. Тя притежаваше безгранична енергия, съчетана със забелязваща се палавост, и явно я смятаха за човешкия еквивалент на малък лабрадор, който винаги е в настроение за игри.

Това качество беше илюстрирано много ярко всеки път, когато тя се откъсваше от разговора с възрастните без никакво предупреждение и се отдаваше на своите питомци, като ги гъделичкаше толкова енергично, че можеха да се озоват в отделението за пострадали от произшествия.

— Сега, вие двамата, се успокойте. — Трудни се опитваше да си поеме въздух между пристъпите кикот. — Боже, отказах пушенето точно преди да пристигна тук и си мислех, че вече трябва да съм в супер форма. Не знам какво не е наред.

— Значи все още не си готова да участваш в първия си триатлон?

— По-скоро бих се кандидатирила за президент — изпухтя тя.

Изкисках се.

— От колко време си тук?

— От месец и половина. Надявам се, че не си дошла тук, за да срещнеш някой мъж, защото нека те предупредя — местните индивиди не са точно от световна класа. Поне не в Хоуп Фолс.

Не си направих труда да й кажа, че това е последното нещо, което бих си наумила. Вече бях открила мъжа на мечтите си, макар че краят на връзката ни повече приличаше на кошмар.

— С едно изключение обаче — продължи Труди и сниши глас.

— О?

— Твоят човек.

— Кой човек?

— Твоят човек тук! Раян!

— Шшшт! — Уверих се, че децата не са чули. — Наистина ли смяташ така? — попитах небрежно. — Не бях забелязала.

— Дявол да го вземе, да!

— Е — прошепнах аз, — не би могъл да е по-кисел дори да вземаше частни уроци от Ебенезер Скрудж^[1].

— Кисел ли? Искаш да кажеш мрачен — промърмори тя. — Като господин Дарси или онзи, който участваше в миналогодишното шоу „Екс фактор“.

— Както кажеш — ухилих се аз.

— И очевидно си пада разбивач на сърца.

— Нима? Не съм забелязала.

— Значи нещо не е наред със зрението ти.

Разговорът ни беше прекъснат тъкмо навреме от Самюел, който се престаши да се настани на канапето до нас. Той попита:

— Зоуи, ти от Англия ли си?

— Да, миличък — отвърнах и опънах тениската му.

— Аз съм от Хоуп Фолс — заяви той.

— Знам — добавих аз. — И ще остана с теб тук, нали?

— Може ли да дойда в Англия? — продължи той.

— Е, сигурна съм, че някой ден ще можеш — отвърнах аз, като си помислих, че вероятно след петнадесет години той можеше да се присъедини към тълпите американски студенти, които обикалят Европа с раници на гърба.

— А днес? — добави той с надежда.

Руби избухна в кикот и се наведе, за да го прегърне.

— Глупчо — изрече тя и го целуна по главата. — Англия е прекалено далече, за да ходиш днес. Тя дори е по-далече от щата Мейн.

Двете с Труди бяхме разпитани за всичко: като се започне от това какъв език се говори в Англия и се стигне до въпроса дали сме яли гумени мечета. Когато най-сетне отново насочиха вниманието си към телевизора, аз пак се обърнах към Труди:

— Говорехме за мъжете тук. Това значи ли, че не си обвързана?

— Au contraire^[2] — отвърна тя, повдигайки вежди. За първи път чувах някого да произнася френска фраза с такъв плътен йоркширски акцент. — Срещнах идеалния мъж тук. Казах, че мъжете в Хоуп Фолс не са от класа. Моят човек живее в другия край на града.

— Аха.

— Той е дяволски съвършено красив — продължи тя замечтано.
— Обичам го ужасно много.

— Как се срещнахте? — попитах аз.

— Ричард е градинар. Грижеше се за дърветата в нашата къща, когато пристигнах. Преглеждаше един от кленовете в дъното на градината. Зърнах го за първи път, когато се беше покатерил на дървото с една резачка. Хвърлих само един поглед на бицепсите му и да ти кажа, вече бях негова.

— Май не можеш да устоиш на мъжага с електрически инструмент?

— Нещо такова — изкиска се тя. — Обаче не е само това. Той е невероятен. Толкова мил и внимателен. Винаги ми казва, че съм прекрасна, дори когато имам пъпка на носа. И винаги ми купува цветя. Може да звучи сантиментално, но умирам за подобни неща.

— Въобще не е сантиментално — уверих я от сърце. — Звучи направо фантастично.

— Слушай — внезапно каза тя, — защо не идеш да си разопаковаш багажа и да вземеш един душ. Аз ще гледам децата, а после можем да излезем да хапнем нещо. Надолу по пътя има едно място, където правят толкова големи пици, че сигурно всяко едно парче съдържа около четири хиляди калории.

— Наистина ли? И нямаш нищо против? — изхленчих аз. Не бих могла да се чувствам по-щастлива дори ако беше предложила да плаща глобите ми за паркиране до края на живота ми, да се яви отново на изпита ми по френски в средното и да не забравя да купува всяка година за рождения ден на пралеля Айрис лавандулова пудра.

— Тръгвай! — нареди тя.

Руби скочи и ме сграбчи за ръката.

— Ще ти покажа стаята, Зоуи.

Качихме се на втория етаж. Когато приближихме свободната стая, почти можех да си представя пред какво щях да се изправя: при

гледката на подобна стая обитателите на затвора „Уормуд“ щяха да са в правото си да изпратят жалба. Но когато отворих вратата, бях абсолютно и искрено потресена.

Беше малка, слънчева и изключително подредена. Леглото бе застлано с покривка от бели и пастелни парчета. Стените бяха с цвят на зрели лимони, завесите на прозорците — покрити с яркожълти рози, завързани с панделки от същата гама. Не бих казала, че това бе моят стил — бе леко ала Лаура Ашли^[3], подходяща за романтичния мюзикъл „Седем невести за седмина братя“. Но стаята бе така добре подредена в сравнение с всички останали, че човек едва ли би предположил, че е част от същата къща.

— Как мислиш, красива ли е? — попита Руби.

— Великолепна е — отвърнах аз и стиснах ръката ѝ. — Наистина.

— Казах на татко, че трябва да я направи хубава заради теб — добави гордо тя. — Не е правил това за нито една от другите бавачки.

— О, на какво дължа тази чест?

— Предполагам, че не иска да загуби поредната.

До леглото имаше малка филигранна рамка със снимка на Руби и Самюел.

— Виж! — възкликна Руби, като я посочи.

— Леле! — усмихнах се аз. — Ти и Самюел. Много благодаря!

— Ако искаш, можеш да сложиш снимката на някой друг — добави тя. — Няма да имаме нищо против.

— Бих искала да задържа вашата снимка. Не мога да се сетя за нищо по-хубаво.

Това бе почти вярно. Макар причината, поради която не исках нечия друга снимка в рамката, да бе малко по-сложна.

Ето колко бе нужно: коментар за рамка за снимки — и Джейсън нахлу в мислите ми. Незнайно защо, този път се сетих за първата ни среща преди десет години.

Във филмите любовните истории никога не започваха в задушни барове на фона на машина за караоке, програмирана да свири само и единствено парчетата на Чесни Хоукс^[4]. Обаче в истинския живот семената на важните връзки покълваха именно в такава обикновена обстановка. Такъв беше и нашият случай с Джейсън.

Срещнахме се една вечер, когато бях излязла с приятелките си, а той — с приятелите си. Пътищата ни се пресякоха в един нашумял бар на „Матю Стрийт“ в дните преди да издокарат мястото за туристи, когато младежта се наливаше с чутовни количества коктейли „Текила бум-бум“.

Макар че не можех да си спомня точния развой на разговора ни, знаех, че двамата си паснахме така добре, че непрекъснато очаквах да видя едно малко приятелче с крила и арфа, което да кръжи наоколо.

Когато на следващата сутрин се събудих, се сетих, че ми бе поискал телефона, но не бях сигурна дали го бе запомнил. Но беше. Обади ми се същия ден и когато майка ми чу произношението му, изпадна в истинска паника. Джейсън беше родом от Чешир и що се отнасяше до майка ми, това на практика означаваше, че той бе от аристокрацията.

Всичко започна така. Седем години по-късно бяхме все още заедно и както си мислех, все още много влюбени. Но после се оказа, че си бях мислела много неща.

Бях мислела, че бяхме сродни души. Бях мислела, че щяхме да сме заедно завинаги. Бях мислела, че в деня на сватбата ни, когато пристигна в църквата, където той трябваше да ме чака пред олтара, той също ще е там.

Глупачка. Бях грешала.

---

[1] Богат стар скъперник, герой от романа на Дикенс „Коледна песен“. — Б.пр. ↑

[2] Точно обратното (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Световноизвестна британска марка за цялостен дизайн и декорация. — Б.пр. ↑

[4] Английски поп певец, известен със сингъла си „Единствена и неповторима“ от 1991 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Като се имаше предвид, че Бостън щеше да бъде новият ми роден град, исках час по-скоро да стана част от местното му население или поне да не приличам на нещастен турист, който не може да открие къде е тоалетната, без да използва подробен пътеводител или триизмерна улична карта.

Влязох небрежно в едно американско бистро и се опитах да изглеждам като най-редовния клиент — Норм от сериала „Бар «Наздраве»“, и да покажа, че се чувствам като у дома си. Вместо това се препънах по стълбата и едва не повалих една сервитьорка. Това не бе изискан ресторант с американски флагове зад бара, с бейзболни мачове, които се излъчват по телевизорите, разположени във всеки ъгъл, и с отрупани блюда за вечеря, за които трябва да предлагат багери вместо прибори за хранене.

Минахме покрай бар в дъбова облицовка, качихме се по някакви стълби и се озовахме в един вътрешен двор, окъпан от топлите лъчи на залязващото слънце. Именно тук ни атакува една свръхенергична червенокоска, която беше толкова жизнерадостна, че човек би си помислил, че е прекарала цялата сутрин в издухване на вълшебен прашец.

— Здравейте, приятели! Как се чувствате днес? Аз съм Чи-Чи и ще бъда вашата сервитьорка. Какво да ви донеса?

Започнах да прелиствам непохватно менюто, като се опитвах да избира нещо, преди да се отпусна и да заспя.

— Ако желаете, като за начало може да си поръчате само напитките — писукаше Чи-Чи, — а после спокойно да разгледате менюто.

— О, ами добре — отвърнах аз и оставих менюто. — Едно кафе, ако обичате.

Енергийното ми ниво вероятно леко се бе увеличило през последните няколко часа, но въпреки това имах чувството, че не съм

спала от седмици, и знаех, че всеки момент ще припадна, ако не пийна нещо ободряващо.

— Няма проблеми, госпожо — изчурулика Чи-Чи. — Какво да бъде кафето — обикновено, капучино, лате, еспресо, айс...?

— Айс — прекъснах я аз, доста учудена, че не си поръчах познатото, скучно капучино, както бих направила у дома.

— Добре. Какво да бъде — в малка, обикновена, голяма, много голяма или огромна чаша?

— О, ами нека да е нещо като... средна чаша, моля.

— В смисъл?

— Тъъ... сред... О, искам да кажа обикновена чаша.

— Чудесно. Безкофеиново, смес от безкофеиново и кофеиново или нормално?

— Нормално.

— Ясно. С пълномаслено мляко, обезмаслено или полуобезмаслено?

— С полуобезмаслено — отвърнах аз, сякаш пиех подобно нещо по два пъти дневно.

— Разбира се. Желаете ли сироп?

Усмихнах се.

— Не и днес.

— Страхотно!

Дойде ред на Трудни.

— Ами вие, госпожо?

Тя се обръщаше към всеки един от нас със същата ослепителна усмивка. Малко се раздразних, когато Руби си поръча доста по-самоуверено от мен самата.

Когато опряхме до храната, погледнах менюто — пиле, броколи и макарони, традиционната мидена супа, специалитет на заведението. Напомних си, че наскоро бях качила седем килограма и половина, които вероятно бяха станали осем след всичкия чипс, който бях погълнала по време на полета. Заради себе си бях длъжна да си избира най-нискокалоричното ястие от менюто и да изям само половината от него.

— Някои от салатите изглеждат страхотно, нали? — размишлявах аз, като най-вече се опитвах да убедя себе си.

О, майната му! Поръчах си огромна порция свински ребърца, изпечени на бавен огън, със салата от зеле, ръчно нарязани пържени картофи и гарнитура от лучени кръгчета. Сервираха ми го в чиния с размерите на Малта.

— Миличка, явно си умряла от глад — обади се Труди, докато се хранехме.

— Трябва да съм на диета — въздъхнах аз, докато дъвчех едно картофче.

— Шегуваш се! Нямах нужда от диета. Имам повече резервни гуми от хората на Мишелин, но това никога не ме е притеснявало.

Нямах нужда от повече насърчаване, за да унищожа остатъка от храната си, която би трябвало да сервира със специален апарат за поддържане на сърдечната дейност. Може би това бе една от причините, поради които харесвах Труди.

Оказа се, че станала бавачка преди две години, след като се отказала от не чак толкова доходоносната си работа като барманка в един нощен клуб на име „Лудият Браян“ в родната Англия.

— Обожавах я — започна тя, а в гласа ѝ се долавяше сарказъм. — Това беше идеалната работа, като изключим перверзия шеф, противните клиенти и нищожната заплата.

— Как започна да се грижиш за деца? — попитах аз.

— Аз съм най-голямата от седемте деца в семейството и следователно бях доста добре квалифицирана — започна тя. — Обаче, за да съм честна, просто стигнах до такъв етап в живота си, когато исках да променя нещата. Израснах във ведомствено жилище, което беше като ад. Понякога трябваше да имаш бронирана жилетка, за да стигнеш до входната врата. Когато напуснах училище, перспективите ми не бяха кой знае колко добри. Обмислих добре живота и бъдещето си и реших, че искам повече от това.

— Значи се върна в колежа? — попитах аз.

Тя кимна.

— Напуснах училище и всъщност не притежавах никаква квалификация. Бог знае защо, но винаги ми бяха казвали, че съм доста умна. Но просто в училище нещо се бе объркало ужасно. Предполагам, че попаднах на лоша компания. Повече ме вълнуваше това да се опитам да изпрося поредната кутия цигари, отколкото да получа образование. Но когато влязох в колежа, бях на двадесет и три години

и беше различно, може би защото обичам децата. Или може би заради идеята да кажа на Браян, че оттук насетне трябва да си намери някой друг, на когото да поръчва ядките „Размер Д“. — Тя се изкикоти. — Каквато и да беше причината, ами... издържах изпита.

Опитваше се да си придаде безизразна физиономия, когато ми разказваше това, но бе ясно, че много се гордееше от постигнатото.

— Не можех да повярвам — продължи тя, като отметна кичур от русите си коси. — Никога преди това не съм била добра в нещо. С изключение на ротативките. И пушенето.

Децата ядяха сладоледа си, когато преминахме на темата за новото ми работно място.

— Е, ами каква е госпожа Милър? — попитах аз и сниших глас. — Мисълта ми е, че вече разбрах, че не е съвсем чистофайница, що се отнася до стандартите за домакинска чистота. Но дали ще се разбирам по-добре с нея, отколкото с нейната половинка до този момент?

Труди едва не се задави.

— По дяво... Искам да кажа, ама че работа — прибави тя, хвърляйки поглед към децата. — Мислех, че знаеш.

— Какво да знам? — намръщих се аз.

Тя избърса уста.

— Няма никаква госпожа Милър.

— Искаш да кажеш, че са разведени?

— Исках да кажа — изсъска Труди, — че тя е мъртва.

За част от секундата си помислих, че сърцето ми бе спряло да бие.

— Не искам да звуча като някоя сексистка — продължи тя и сръбна шумно от диетичната си кола, — но колко от жените, които си срещала, ще позволят всекидневната им да изглежда по този начин. Мястото е като снимачната площадка на някой филм за бедствие.

Поклатих глава.

— Не бях разбрала. Аз просто предположих...

— Е, нямало е как да знаеш. Горките малки дечица, нали?

Руби и Самюел продължаваха да похапват сладолед. Самюел имаше толкова много по косата си, че изглеждаше така, сякаш се бе намазал с шампоан.

— Преди колко време се е случило? — попитах аз.

— Според Барбара, моята шефка, е станало точно след раждането на Самюел. Значи преди около две години и половина.

Представих си Руби, която тогава е била само на три. Имала е майка, а на следващия ден — вече не. Сигурно се е чувствала безкрайно обърквана и тъжна. Две деца растяха без майка, която да ги гледа в пиесите по случай Рождество Христово; да целува коленете им, когато паднат; или да ги завива в леглото така, както само майките умеят.

Сетих се за собственото си щастливо детство — с двама родители, които ме обожаваха и продължаваха ме обичат — и почувствах невероятна тъга.

А също усетих, че ме прободете и чувството на вина спрямо Раян. Добре де, някои видове бактерии Ешерихия коли биха проявили повече любезност в сравнение с неговото поведение тази сутрин, но това го поставяше в нова светлина. Изведнъж бях твърдо решена да се изправа пред предизвикателството да работя за семейството и да ги даря със силата на моралната си природа.

— Как е починала? — попитах Трудите.

— При автомобилна катастрофа — отвърна тя. — Макар Барбара да е убедена, че е заровена в задния двор.

Сигурно съм изглеждала разтревожена.

— Не съвсем — добави Трудите. — Барбара си е такава. Човек едва ли би определил нея и Раян като най-добри другарчета.

— Защо не?

— Защото моравата му не е окосена според нейните стандарти, децата не ходят на църква и наскоро не ѝ е казвал колко зашеметяващо изглежда.

Усмихнах се.

— Колко добре се разбираш с нея?

— О, чудесно — отвърна тя. — Едва ли можеш да кажеш, че сме като две капки вода, но като цяло Барбара е сваятна. А на всичкото отгоре тя се примири с мен, макар че съм сигурна, че не отговорих на очакванията ѝ за английска бавачка.

— Според теб какво е очаквала?

Трудите издърпа презрамката на сутиена си и безуспешно се опита да сдържи оригването си.

— Мери Попинс.

ГЛАВА 11

Беше десет и двадесет и пет вечерта. Време за лягане, в случай че подходът ви към отглеждането на деца е напълно откачен, половинчат и ненормален. Започнах да подозирам, че Раян Милър бе именно такъв. Извинете. Ще се успокоя.

И не на последно място бе това, че трябваше да предвидя що за човек бе той. За някого, който бе живял и контактувал с деца през последните седем години, фактът, че бе прекалено късно за тях, трябваше да бъде така очевиден, както отговорите на играта „Колелото на късмета“.

Проблемът бе в това, че Раян бе родителят, макар че него никакъв го нямаше, откакто ме бе заразил заедно с багажа ми и децата на верандата тази сутрин.

Положението му на техен баща ме бе накарало да повярвам наивно, че може би знае някаква тайна, с която не бях запозната, че сигурно има някаква логика в съвета му да държа децата будни до толкова късно. Честно казано, помислих си, че е по-добре да не прибързвам и да им позволя да спазят обичайния си режим, без значение колко странен изглежда той. Това, че и двете деца бяха все още будни и изтощението им граничеше с избухване в гневни пристъпи, придружени от сълзи, явно показваше, че няма никакъв режим.

Поех дълбоко дъх и си повторих да не се вълнувам. Думите на първата ми шефка от „Бамбълбийс“ се бяха запечатали завинаги в паметта ми: „За да се грижиш добре за едно дете, трябва да запазиш самообладание“.

Ама тя била голям всезнайко.

Но не можех да се примиря, че тези две мили и едва ли не потиснати деца, които през целия ден се опитвах да въвлека в някаква дейност, сега приличаха на двама провинили се юноши след свръхдоза кофеинови таблетки.

— *Нееееееееее!* — Самюел нададе вой и се метна на канапето.

Единственото нещо, което бях сторила, бе да предложа, че е време да спрем филмчето „Любопитният Джордж“, за да си починем, преди да се качим в спалнята, но човек би си помислил, че го заплашвам с бесилка.

— Много е рано! — изпищя Руби. Бузите ѝ бяха зачервени от умора, когато захвърли куклата си „Ягодов сладкиш“ на масата.

— Не е много рано! — повторих аз за дванадесети път. — Десет и двадесет и пет е. Време е за лягане.

Използвах специалния си глас на бавачка, с който постигах точния баланс между загрижен и властен тон. Захарната фея с нюанси на Чингис хан. Обикновено имаше резултат.

— Татко каза, че е в десет и половина — ридаше Руби със сгърчено лице.

— Ами това е същото — възразих аз.

— Не, не е! — виеше тя. — Това е преди десет и половина. Не съм *глупачка*.

— Не съм *глупачка*! Не съм *глупачка*! — повтаряше Самюел и тропаше с крачета.

Имаше само един изход — да забравя за купищата си дипломи и годините опит. Какво, по дяволите, направи Супер бавачката с онова семейство от Уелс — мъникът, който тъкмо прохождаше и беше на път да получи заповед за задържане заради антисоциално поведение, и десетгодишният, който бе усъвършенствал изкуството на чупенето и проникването в разни места?

Коленичих, за да се изравня с нивото на Руби, хванах ръцете ѝ, като се надявах да я накарам да изпадне в полумедитиращо състояние с успокояващия си и внушаващ тон.

— Чуй ме, Руби — започнах меко. — Цял ден беше добро момиче, затова знам, че наистина си добро момиче. Но добрите момичета си лягат, когато им се каже и...

— *Не искам да си лягам!* — крещеше тя и стъклата на прозорците се раздрънчаха. — *Не обичам да си лягам!*

Опитах се да остана сдържана, спокойна и милостива. Усещах главата си като вътрешността на кратер на изригващ вулкан. Мисли, Зоуи! Каква бе причината за всичко това. Защо, по дяволите, не се успокоят?

Хвърлих поглед към телевизора в ъгъла, откъдето се разнасяше гърмът от филмчето „Давай, Диего, давай!“. Това нямаше да ги направи по-щастливи, но трябваше да го сторя. Отново поех дълбоко дъх, прекосих стаята и го изключих със застрашителен и внушителен жест.

— Сега!

— Арррррр! — изръмжа Самюел и се хвърли на пода, като блъскаше така яростно с юмруци, че едва не проби дупка към мазето.

Когато ги сложих да спят, бе станало единадесет и двадесет и пет. И след неколкократни опити за бягство, последвани от увещания, подкупи и явни заплахи (главно да изключи телевизора), когато най-сетне заспаха, часът бе дванадесет и петнадесет.

В дванадесет и шестнадесет се запитах дали в тази къща няма да се намери някоя бира. Трябваше да наблегна, че при нормални обстоятелства консумирах алкохол разумно и с мярка. Всъщност се определях като една от онези, които си пийваха, но не прекаляваха.

Затова не се заблуждавайте, че когато открих една студена бира и я отворих с треперещи ръце, веднага се почувствах като Никълъс Кейдж в онази сцена от „Да напуснеш Лас Вегас“, когато се наливаше с водка.

Бях гаврътнала половината бутилка и въпреки че не бях спала близо два дни и бях изтощена, не ми се спеше. Колкото и да се опитвах, не можех да се отпусна. Бях на тръни и знаех каква беше причината за това: тази хаотична къща. Никой не би могъл да се успокои, заобиколен от толкова много боклуци. Поне аз не можех. Бях живяла прекалено дълго с Джейсън, за да мога да се примиря с подобна бъркотия.

Къщата, в която живеехме с Джейсън, винаги беше изрядна, главно благодарение на неговото влияние. Тя не беше огромно и натруфено място като това, а просто една сладка малка едноетажна къщичка встрани от главния път. Влюбихме се в нея на мига. Ремонтирахме я в продължение на месеци и ми беше ясно защо Джейсън се беше вманиачил да я поддържа чиста и спретната. Макар че на мен тези неща не ми идваха отвътре, скоро започнах да се наслаждавам на постоянно блестящия хром на банята, а килимът във всекидневната ни беше с все същия свеж кремав цвят, макар че бяха минали две години, откакто го бяхме сложили.

Едва ли можех да кажа същото за този килим. Вдигнах Барби, принцесата от острова, захвърлена под масата. Изглеждаше така, сякаш цял ден бе пила денатуриран спирт.

Направих вълн опит да пригладя косата ѝ, преди да я хвърли в кутията за играчки. После вдигнах една овца от комплект „Лего“, която последва куклата. Беше ред на пумпала. После на четката за коса, последвана от Господин Картоф. Когато приключих с двореца чайник на малкото пони, с пухкавия орангутан, по чиято козина имаше засъхнало мляко, и пеещия Супермен, бях набрала дяволска скорост.

Просто не можех да се спра. Когато изчистих всички обувки от коридора, измих мръсните съдове, открих тоалетната на долния етаж (не се шегувам), забърсах пода на кухнята, излъсках банята и изчистих пласта мръсотия, заради който холът приличаше на пазар от Третия свят, вече бе станало три и двадесет и пет.

Спеше ми се. Не просто ми се спеше, всъщност бях подobaващо изморена. Невероятно, страхотно, напълно и изцяло изморена. Тъкмо се канех да се запътя към стаята си, когато чух ключа на входната врата.

Исправих стойката си.

Изпитвах абсурдно задоволство от това, че ще се срещна с новия си шеф, защото нямах търпение да видя реакцията му, предизвикана от свършената от мен работа. Той беше от онези хора, които повече се интересуваха от способностите ми да изтъркам тоалетната му, отколкото от уменията ми да се грижа за децата му, и поради тази причина щеше да се сащиса, когато види постиженията ми.

Облегнах се небрежно на кухненския плот, когато Раян влезе.

Той бе още по-разчорлен от първия път, когато го съзрях, но бе и още по-секси. Погледът ми бе привлечен като магнит към горната част на дънките му, където бе напъхана наполовина тениската му. Косата му бе пленително рошава, а походката — толкова естествено самоуверена.

Хрумна ми, че без дори да беше нужно да каже и дума, от него се излъчваше страшен чар и загадъчност. Сексуалното му излъчване бе такова, че в стая, пълна с хиляда човека, всеки щеше да обърне глава след него.

— Здравсти! — казах аз, като се опитвах да прочета израза на лицето му, когато хвърли поглед към ново излъсканата си кухня.

Когато мина покрай мен, бях обгърната от аромат, който едва не ме накара да припадна. Несъмнено това бе една неуловима комбинация от алкохол, парфюм и цигари. Полъхът на бурна вечер, прекарана навън.

— Доста ли отметна? — попитах аз, а сърцето ми биеше глухо.
— Искам да кажа... от работата.

— Хм? — отвърна той разсеяно и отвори хладилника.

— Нали отиде на работа? — припомних му аз, като ми се искаше да се извърне към мен.

— О, да, да. Поработих. Мерси, че попита — отговори той. Не можех да не забележа, че леко заваляше думите.

— Тъж... беше малко трудно да успокоя децата преди лягане — информирах го аз. Приблжих се към масата и се облегнах на нея, за да привлека вниманието му към блестящата ѝ повърхност.

— Така ли? — Затвори вратата на хладилника, остави бирата и вместо това извади една бутилка с уиски от шкафа.

— Мисля, че бяха преуморени — продължих аз.

— Сигурно.

Изправих се, скръстих ръце и се намръщих. Раян въобще не се интересуваше от този разговор и от състоянието на кухнята.

— Те наистина не искаха да лягат — упорствах аз. — Доста трябваше да ги убеждавам.

— Да. Понякога се държат така.

Напълни чашата си с уиски. Количеството беше десет пъти повече от дозата на някой циклоп.

— Хубаво. Е, ако не възразяваш, бих искала утре да се опитам да ги приспя малко по-рано.

Той сви рамене.

— Както прецениш. Мисля, че вече ти го казах.

— Да, но... Да, мисля, че да.

Последва още една дълга пауза.

— Ами смятам да си лягам — добавих аз, но не се помръднах. Чаках. И чаках. И чаках. Чаках да каже: „Мила ми Зоуи, къщата е удивителна, напълно преобразена. Преди бе почти невъзможно да се живее в нея, но сега и султанът на Бруней не би имал нищо против да пренощува тук. Трябва да ти благодаря. Ти си прекрасна, ама прекрасна жена“.

Когато най-сетне вдигна поглед, той обходи с очи лицето ми, сякаш за пръв път виждаше ясно чертите ми. Не каза нищо, но от вниманието ми се зави свят.

— Разбира се — отвърна и глътна жадно уискито си.

ГЛАВА 12

Явно бях започнала да изпитвам леко привличане към тялото на новия ми шеф, а това чувство бе пубертетско, трудно за пренебрегване и смущаващо. Макар че не познавах Раян от достатъчно дълго време, за да си оформя подробна преценка за личността му, бях видяла достатъчно, за да си напомням, че не бях (и никога не съм била) една от онези жени, които харесваха гадняри.

Следователно единственият извод, до който успях да стигна, докато се събличах и се мушках под юргана си, бе, че това бе поредният пример, който доказваше, че бях психически нестабилна, след като бях зарязана в деня на сватбата си. *Зарязана*. Имаше една дума, която никоя бъдеща булка не смяташе, че някога би използвала във връзка със себе си. О, колко много бях грешила.

Сега, когато разсъждавах върху отминалите събития, това бе дума, която бях използвала толкова често. Трябваше да се вслушам в предупредителния звън на онези камбанки преди сватбата. Ставаше дума за малки камбанки, за будилници с миниатюрни размери, а не за „Биг Бен“. Едно от нещата, което не спираше да ме измъчва, бе мигът, в който Джейсън ме помоли да се омъжа за него. Според мен той всъщност не го направи. Разбира се, че го нямаше драматичният момент, когато той коленичи с пръстен, с който щях да се перча пред приятелите, семейството си и всеки случаен човек през следващите дванадесет месеца. Ние стигнахме някак си незабелязано до това решение. И двамата знаехме, че накрая ще направим решителната крачка.

Но по онова време разсъждавах коренно различно. Всъщност гледах на това като на положително потвърждение, доказателство, че мислим еднакво. Не исках никакво бляскаво показно предложение, защото бе очевидно, че и двамата искаме едно и също нещо.

Най-ранният спомен, който имах за това как обсъждаме сватбата си, бе точно след годишното парти на най-добрия приятел на Джейсън — Нийл, и годеницата му Джесика. Бедната Джесина майка се бе

заробила в продължение на дни с кетъринга, но дванадесетте хиляди банички с месо и гъби (или канапета, както настояваше да ги нарича бащата на Джес, докато ги предлагаше на гостите) не допринесоха много за разнообразието на храната. С Джейсън решихме да се присъединим към неколцина от гостите и да се отбием в един индийски ресторант на път за вкъщи. Помня, че се обърна към мен, докато ми подаваше купичката с Мариновани лимони, и ме попита:

— Къде според теб трябва да се оженим?

Макар че, като се замисля, въпросът не е бил споменаван за първи път, защото не бях шокирана. Всъщност тогава почти не му обърнах внимание, защото винаги сме знаели, че в крайна сметка щяхме да направим именно това — „да се оженим“.

До такава степен бяхме приели това положение за даденост, че трябваше да призная, че нямах годежен пръстен, а до големия ден оставаха само шест седмици. Джейсън бе съгласен, че трябва да купи, като използваме част от парите от заема, който бяхме изтеглили, за да платим за сватбата. Бях убедена, че е по-голям от ипотеката на малък блестящ дом. Бях планирала да го изплатя в рамките на пет години. Всъщност се отървах от неизплатените вноски накуп, като продадох къщата ни, след като всичко се провали.

Къщата беше едно на ръка, но да се отърва от всичко останало се оказа, меко казано, предизвикателство. Когато си купил 122 копринени кошнички със захаросани бадеми, 12 украшения за маси и триетажна сметанова торта с бял шоколад, повярвайте ми, имаш голям проблем.

И макар че бях доволна, че братовчедка ми Таня и новият ѝ приятел Дарън се наслаждаваха на петзвездния ни меден месец на остров Мавриций, бих предпочела паричната равностойност на тениската имитация на Ралф Лорън, която ми изпрати като знак на благодарност.

Но нищо от това не можеше да се сравни с ужаса от случилото се на самия сватбен ден.

— Искахме да се придържаме към традицията и прекарахме разделени нощта преди сватбата. Когато Джейсън ме целуна за лека нощ на стълбите пред къщата на родителите ми, не изпитвах никакво съмнение, че е решен да доведе всичко докрай.

Не че не беше нервен. Безспорно беше. Но нима предбрачното вълнение не е нещо нормално като споровете за списъка на гостите и

дали шаферките ще бъдат поздравени с песен?

Може би фактът, че ме бе прегърнал толкова силно, че едва си поех дъх, трябваше да ми подсказва, че в мислите му бе царял смут, много по-страшен от този в някоя от военните зони из Средния изток. Но аз не го забелязах.

Сватбата бе планирана за два часа следобед в църквата „Сейнт Майкъл“ в предградието Уолтън. Като дете бях прекарала много от неделните си сутрини там, докато се криех с другите деца и се опитвахме да пресъздадем сцената от Рождество Христово с парчета вестник и шише веро „Фея“.

Най-странното бе, че първата половина от този ден беше най-приятната в целия ми живот. Ако това, което се бе случило по-късно, не се бе случило, все още щях да си я спомням с удоволствие.

Събудих се в четири и половина сутринта, след като бях спала неспокойно в свободната стая на майка ми, която беше толкова малка и задушна, че имах чувството, че се опитвам да заспя в гардероб. Оказа се невъзможно да задрема отново и затова прибягнах до препрочитане на единствената книга, която забелязах — детска Библия с подгънати и изръфани краища, отпечатана в началото на седемдесетте години, съдейки по изключителната прилика на Исус с Дейвид Касиди^[1].

По-късно моята фризьорка ми каза, че всички булки, които е „правила“, са прекарвали ужасна нощ преди големия ден, и ме посъветва, ако някога отново изпадна в подобна ситуация, да пробвам с някакъв седатив на име Темазепам (който очевидно вършеше чудеса, въпреки че можеше да има нежелани странични ефекти на следващия ден, ако започнете прекалено рано с шампанското).

Именно при фризьорката наистина се почувствахме в свои води. Джесика — моята кума, шаферките ми — Хедър (стара приятелка от училище), Уин (моя братовчедка), и аз бяхме накъдрени и напръскани с такива количества лак, че фоликулите на косата ни сигурно са били на път да се разтопят.

Когато се върнахме в къщата на нашите, ни поведоха към кухненската маса и татко сервира огромна внушителна закуска — бъркани яйца, обилно отрупани с пушена съомга. Онзи момент, когато седяхме около масата, развълнувани и щастливи от коктейлите с шампанско, беше най-съвършеният в живота ми.

Деси тъкмо бе свършил с грима на майка ми. След като бе преминал през триседмично интензивно обучение при сестра си Карълайн, която работеше на щанда на „Клиник“ в един от най-големите козметични магазини, той беше станал експерт в поставянето на нежна и светла основа и удължаваща спирала, която подчертаваше миглите. Майка ми се присъедини към нас, все още облечена в пеньоара си, а главата ѝ беше покрита с розови ролки за коса тип „велкро“, които приличаха на изолирани тръби в извънземен космически кораб. Баща ми вече беше с фрака си, който бе облякъл към шест и петнадесет сутринта.

Аз също бях там — развълнувана, въодушевена, нервна, но не ме глождеше никакво съмнение, че това бе правилната стъпка. Джейсън беше мъжът, когото обичах, с когото бях прекарала безметежно последните седем години и с когото щях щастливо да прекарам още десет пъти по толкова.

Тази мисъл се въртеше в съзнанието ми, когато колата спря пред църквата в един от най-горещите априлски дни, които някога бяха регистрирани. Татко стисна ръката ми и се опита да скрие една сълза, когато ме видя да слизам от колата внимателно, за да не докосна с подгъва на роклята си прашната земя. Слънцето сгря раменете ми, докато се вирах в безоблачното синьо небе с цвят на метличина, и се усмихнах.

— Добре, Зоуи, нека направя една снимка с теб и баща ти — провикна се фотографът, докато се опитваше да изправи поувехналото цвете в бутониерата на татко.

Но докато се смеехме и позирахме, не можех да не забележа, че нещо не беше наред. Андрю — един от шаферите на Джейсън — крачеше напред-назад до вратата на църквата, залепен за телефона и с пребледняло лице.

Когато се обърна към нас, аз се намръщих.

Очите му се разшириха и започна да се оглежда наоколо, сякаш търсеше накъде да побегне.

— Добре ли си? — промълвих аз.

Той се поколеба, преди да тръгне към нас, а после помоли фотографа:

— Може ли... да ни оставите насаме за малко?

Фотографът прочете нещо в очите му и се оттегли.

— Слушай, Зоуи — започна Андрю, а вратът му беше почервенял от напрежение. — Изникна малък проблем.

— Проблем ли? — попитах спокойно.

— Какво искаш да кажеш, какъв проблем? — добави татко.

Андрю преглътна с усилие.

— О, боже, не ми казвай, че не са доставили цветята! — Чистачката на църквата, която беше далтонистка, се бе заклела, че ще се погрижи, но аз имах видения с огромни крещящи букети хортензии, които можеха да те докарат до припадък.

— Не, нищо подобно — каза Андрю и разхлаби яката си.

— Органистът ли? По дяволите! Джес ме предупреди, че е пияница, но си помислих...

— Не, Зоуи! Спри! — намеси се Андрю. — Не е нищо подобно.

— Тогава какво е?

— Ами, ами... Джейсън.

Загубих ума и дума. Опитах се да преглътна, но не успях.

— Той е... претърпял катастрофа?

— Не — отвърна Андрю. — Всичко е наред. Всъщност не е наред...

— Какво има, Андрю? — попитах аз, внезапно изгубила търпение. — Какъв е проблемът с Джейсън?

— Той няма да дойде — отговори Андрю и сведе поглед. — Зоуи, той няма да дойде.

---

[1] Известен американски поп певец от седемдесетте години на ХХ в. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

— Зоуи! Събуди се, Зоуи!

Това беше кошмар. Безспорно е било кошмар.

— Искаме си закуската, Зоуи!

Претъркожих се в леглото и захлупих главата си с една възглавница, мечтаейки да се върна към полуеротичния сън, в който участваха Джейсън, луксозна хотелска стая и опаковка от шест шоколадови яйца с фонданов пълнеж.

— Зоуи! Хайде!

Гласът бе нежен и не особено силен. Но липсата на сила се компенсираше от настойчивостта му.

— Зоуииииии!

Отворих едното си око и видях Руби и Самюел, застанали дяволито като две малки зайчета в пролетен ден.

— Колко е часът?

— Ами... не съм сигурна — отвърна неубедително Руби.

— Снощи познаваше часовника — обадох се аз.

— Ами шест и двадесет и пет — отговори смутена тя.

Изстенах:

— Трябваше да поспите още.

— Но ние винаги ставаме по това време — намеси се Руби.

— Ау! — потърках очи. — Чудесна новина.

Завъртях се, за да ги погледна.

— Но вие сте спали само няколко часа — припомних им аз. — Днес ще бъдете изтощени.

— Ние не сме изто... изто... изморени — обади се Руби, докато Самюел се изправи зад нея, прозявайки се.

— Искам „Спондж Боб“ — намеси се той и потърка очи.

— Не ви ли се спи? — попитах с надежда.

— Не! — потвърдиха те.

Докато се измъквах от леглото, накуцвайки, не можех да не си помисля, че неделите трябваше да бъдат почивният ми ден. И макар да

знаех, че тъкмо бях пристигнала, част от мен се надяваше, че това правило щеше да се приложи и днес, за да можех поне да се опитам да се възстановя заради смяната в часовата разлика. Проблемът бе, че двамата с господин Приказливко така и не стигнахме до обсъждането на този въпрос.

— Хайде, Зоуи! — провикнаха се децата.

Насочих се към първия етаж все още по пенъоар. Държах Самюел за ръката и подозирах, че изглеждам като някоя чистачка от Викторианската епоха след четиридесет и два часова смяна. Влязохме в кухнята и Руби включи телевизора. Да, тук имаше още един.

— Добре — започнах аз, като се опитвах да звуча весело. — Какво закусвате обикновено?

— Хм, вчера ядохме „Хършис“ — осведоми ме Руби.

— Това не е ли шоколад? — намръщих се аз.

— Аха — отвърна тя, сякаш това беше най-подходящата закуска на света.

— Хайде де, не мога да повярвам, че татко ви би позволил да... — започнах аз. — Всъщност не, може би мога да повярвам. И така, какво ви приготвяше за закуска последната ви бавачка?

— Пържени филийки — заяви Руби.

Сърцето ми се сви. Надявах се да каже нещо не толкова трудно, нещо като купа зърнена закуска. Попитах ги обнадеждено:

— Какво ще кажете за зърнена закуска?

— Няма значение.

Канех се да потърся някаква зърнена закуска, когато се спрях. Какви ги мислех? Това бе моята възможност да спечеля децата на своя страна, особено след снощните драматични изпълнения. Разбира се, че можеха да хапнат пържени филийки. На практика това ми бе специалитетът. Освен това нямаше начин да им откажа нещо, което са получавали от предишната бавачка.

— Добре — отвърнах жизнерадостно. — Така като гледам, вие двамата ще получите пържените си филийки.

Започнах да си представям как децата нагъват лакомо моята домашно приготвена закуска и ме смятат за Найджела Лоусън^[1], избрана да доставя вкусни кулинарни наслади от скромните двеста грама брашно, смесено със сода, няколко шамфъстъка, допълнени от шушулки ванилия, отгледани в естествени условия.

Запътих се към хладилника, за да разбера какво Найджела би определила като „шкафа хранилище за продукти“, които бяха нужни специално за това ястие: няколко хубави пресни яйца, малко масло и дебело нарязан хляб, за предпочитане био, пълнозърнест, с изключително здравословни парченца ядки.

Тогава отворих хладилника.

Единственото нещо, което ставаше за консумация, бе алкохолът. Макар че имаше няколко вида храни, повечето от тях бяха толкова стари, че можеха да бъдат отнесени към юрския период. Имаше един полуразложен домати в поднос за салатата, на горния рафт се мъдреха няколко бурканчета със сос, който беше хванал коричка, и парче сирене, което беше толкова твърдо, че тенисистът Роджър Федерер щеше да направи сервис с него.

Със сигурност нямаше яйца. След като хвърлих един поглед към кутията за хляб, стана ясно, че нямаше и никакъв хляб, ако не брояхме безформената въглехидратна буца, покрита с толкова много плесен, че представляваше същинска болница с антибиотици.

— Опасявам се, че ще трябва да е зърнена закуска — казах на децата.

Но когато отворих шкафа, разбрах, че за съжаление нямаше да бъде и зърнена закуска.

— Е — заявих аз и се завъртях. Бавачките от моята класа можеха да отвърнат на подобно предизвикателство без никакви колебания. — Къде е най-близкият магазин?

Руби се изкикоти.

— Искаш да кажеш *супермаркет*, нали?

Стана ми ясно, че тук щях да се превърна в източник на доста смях.

---

[1] Прочута кулинарна звезда, журналистка и авторка на множество кулинарни книги. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Предположих, че Раян си отспива заради махмурлука. Облякох децата, заредих хладилника с половината от стоките, които се продаваха в местната бензиностанция, и се уверих, че къщата беше така безукорно чиста, че дори и човек, страдащ от обесивно-компулсивно разстройство, щеше да вечеря направо на пода.

Но явно не беше така. В десет и половина чух входната врата да се затръшва, а после и бързи стъпки по стълбището.

— Баща ти ли се прибра? — попитах аз.

— Ходил е да тича. — Руби гордо ме информира. — Той тича много.

— О, ясно — отвърнах аз. Признавам си с неохота, че бях впечатлена. Всъщност смаяна вероятно бе по-подходящо определение. След вчерашния му запой не можех да повярвам, че бе успял да се измъкне от леглото, а да не говорим за джогинг.

— Той тича по шестнадесет километра всяка сутрин — добави Руби.

След петнадесет минути, които бяха достатъчни, за да задоволя мистериозния импулс, който ме накара да се втурна към банята и да си сложа малко спирала и безцветен блясък за устни, Раян влезе в кухнята.

Той ухаеше съблазнително на чисто, а косата му беше толкова мокра от душа, че все още се стичаха капки, които навлажняваха кожата от едната страна на вече гладко избръснатата му челюст. Въпреки това все още изглеждаше леко размъкнат и очевидно бе навлякъл първия чифт дънки, който бе успял да открие. Но някак си бе толкова ослепителен, че се смутих от това, че сме в една стая. За миг ме обзе параноя — ужасната мисъл, че незабележимият ми грим води обречена битка с торбичките под очите ми, защото, когато се бях погледнала в огледалото малко по-рано, забелязах, че бяха с цвят, който можеше най-добре да бъде описан като „кардиналско пурпурно“.

— *Tate!* — изкрещя Руби, като подскочи и прекоси кухнята, за да го прегърне.

— Тате! Тате! Тате! — повтори Самюел и се затича, за да се включи.

— Ей, вие двамката! Какво става? — Прегърна ги набързо, после се откопчи от тях и взе вестника, в който едва не се бях спънала, когато отворих входната врата.

— Хм... добро утро! — весело поздравих и отметнах коса. Той се откъсна за малко от вестника си и за част от секундата, когато погледите ни се срещнаха, до такава степен се развълнувах, че пулсът ми се ускори.

— Как си? — Той седна и започна да преглежда първа страница от вестника. Поздравът не беше особено ентузиазизиран.

— Искаш ли кафе? — попитах и вдигнах кафеника с кафето, което тъкмо бях направила, и го отнесох до кухненската маса.

— Хм, страхотно — измърмори Раян и започна да разделя отделните части на вестника.

— Тате, закусихме с пържени филийки — весело подхвана Руби.

— Аха.

— Зоуи ги пригответи. Тя наистина е добра готвачка.

Щях да се пръсна от гордост не само защото Руби нямаше нищо против, че бях загорела нейните два пъти и счупих филийката, с която трябваше да се задоволи, когато я метнах в чинията ѝ.

— Добре, миличка — измънка той и отгърна на следващата страница. Забелязах, че ръцете му не изглеждаха като на офис служител, макар че, доколкото бях разбрала от вчерашните му телефонни разговори в колата, той работеше именно това. Те бяха големи, загорели, отрудени ръце. На едната от тях се спускаше вена, която исках да очертая с крайчеца на пръстите си.

Раян отпи от кафето си и направи такава физиономия, каквато човек можеше да види при участниците, които трябваше да преминат изпитанието по ядене на диви растения и плодове в телевизионното шоу „Аз съм знаменитост... измъкнете ме оттук!“.

— Ще пийна само сок — отвърна той и ми връчи обратно чашата.

Когато я хванах, пръстите ни се докоснаха и през мен премина ток, от който потреперих. Поех си дълбоко дъх и си казах, че трябва да

се стегна.

— Значи работите в града? — попитах аз, като се надявах, че подхващам нещо, което наподобява разговор.

— Да — отвърна той и разлисти вестника.

— С какво се занимавате? — продължих аз.

Отне му секунда, за да забележи, че все още продължавам да говоря.

— О, работя за световноизвестна компания за спортно облекло.

— Ооо! — закимах одобрително, като ми се щеше да бях измислила някакъв по-интелигентен коментар. Но явно това нямаше почти никакво значение, защото според мен той не ме слушаше.

— А ти си продавач или...?

— Вицепрезидент на комуникациите.

— Това звучи... очарователно — добавих аз, макар че си помислих, че до този момент не бях останала с впечатлението, че комуникацията е една от силните му страни. — Имаш ли някакви планове за деня? Искам само да седнем и да обсъдим няколко въпроса за десетина минути. За режима на децата, с какво би искал да ги занимавам и за тъй... почивните ми дни.

— Ами днес трябва да ида на едно място — отвърна нагло той. — Няма да ме има през по-голямата част от деня, затова ще трябва да остане така.

— Добре. Но ако сега имаш пет минути...

— Нямам — отсече той.

Бе нелепо, но се почувствах засегната от остротата на отговора му, а също и вбесена. Нима бе толкова неблагоприятно да помолиш за няколко минути?

— Тате... — Руби се намеси колебливо. — ... не може ли да направим нещо заедно днес?

— Съжалявам, миличка, но днес няма да стане — отвърна той, като този път явно съжаляваше малко повече, отколкото при разговора си с мен.

— Но, тате...

— Хайде, никакво „но“ — каза той, остави вестника настрана и я сложи на коленете си. Когато обгърна врата му с ръчичка, изглеждаше толкова мъничка в сравнение с него.

— Но, тате, аз ти направих картичка. — Тя му подаде колажа, върху който бе работила през последния половин час, залепвайки парченца от сухи макарони и ориз.

— Много е хубава — отвърна той, като едва я погледна. А после, сякаш поразен от моментно чувство на вина, я притегли към себе си и я целуна по главата. Затвори очи, докато вдишваше уханието на косите ѝ. Когато ги отвори отново, погледът му бе по-мек, а усмивката, която трябваше да изглежда ведра и успокояваща, бе почти меланхолична.

— Обещавам, че ще направим нещо следващия уикенд — прошепна той.

Самюел също се озова до баща си и се покатери на другия му крак. Раян се засмя и разроши косите му.

— Добре — най-накрая изрече той, като се освободи от децата и се изправи. — Наистина трябва да тръгвам.

— Аааааа! — изрева Самюел, но Руби сграбчи ръката му и я стисна, може би, за да спре гневното му избухване. Когато го прегърна, прочетох по лицето ѝ колко бе нещастна.

— Хайде, Самюел — властно каза тя, поведе го към телевизора и го включи.

Зачудих се дали ще успея да я убедя да го изключи и да порисува още малко, но нещо ме накара да се затичам след Раян.

Знаех, че да поставям под въпрос решението на родителя не влизаше в правомощията ми. Анита — старата ми шефка в „Бамбълбийс“, щеше да ме смъмри толкова жестоко, че ушите ми щяха да звънтят в продължение на три седмици.

Но нещо в изражението на Руби ме подтикна да действам. Освен това, когато поисках, можех да бъда истински дипломат. Можех да давам уроци на Кофи Анан. Всичко, което трябваше да направя, бе да измисля тактичен, но ефикасен начин да предложа на Раян да прекара част от деня с децата си.

— Тъъ... ъм... — започнах аз, когато го настигнах в коридора.

Той се обърна и сърцето ми подскочи.

— Ами това, което трябва да правиш днес — подхванах аз.

— Да?

— Има ли нещо, което бих могла да направя, за да помогна? Така може би ще можеш да прекараш известно време с Руби и Самюел. — Смятах, че звуча внимателно и професионално.

Раян се вторачи в мен, сякаш бях нещо противно, което бе залепнало за подметката на обувката му.

— Просто защото е очевидно, че Руби умира да прекара малко повече време с теб този уикенд — продължих аз, — и ако има нещо, което мога да направя за теб, за да можеш... ами...

Добре де, думите ми не звучаха толкова убедително, колкото се надявах.

Раян си пое дълбоко дъх. Така въздъхваха инспекторите на условно осъдените престъпници, когато установяваха, че те са извършили поредното нарушение на условията в гаранцията.

— Не — отсече той. — Няма.

— Просто...

— Чуй ме внимателно — сопна се той. — Ти и аз ще се погаждаме наистина добре, ако проявяваме разбиране един към друг.

— Добре. — Искаше ми се някой да бе залепил устата ми с тиксо още преди да стана от леглото тази сутрин.

— Може би си стигнала до извода, че съм лош баща...

— За бога, не! — извиках аз, като усетих, че лицето ми пламна. — Не исках да кажа подобно нещо.

— И може би наистина съм! Макар че, трябва да отбележа, обикновено са нужни повече от двадесет и четири часа, за да се направи подобно заключение.

— Но аз...

— Правя нещата по този начин — продължи той — и това няма да се промени. Ясно?

Вратът и гърдите ми горяха като силен горски пожар. Измънках:

— Добре.

— Хубаво, защото не съм те наел, за да изразяваш мнението си. Наех те, за да се грижиш за децата ми.

Скръстих ръце на гърдите си и повторих неочаквано предизвикателно:

— Добре. — Нямах намерение да сведа поглед, докато ме гледаше пронизващо.

След няколко секунди и двамата осъзнахме, че участваме в състезание „кой ще мигне пръв“. Но нямаше да го загубя. Пулсът ми бе все още учестен, но сега това се дължеше на различна причина — чертите му сякаш бяха изваяни. Изведнъж в съзнанието ми нахлу

неочаквана мисъл: може и да съм съжалявала този мъж, може и да съм развила дразнеща мания към телосложението му, но няма начин да позволя да ме командват. Нито той, нито някой друг.

— Нали можеш да направиш това? — попита той, като продължаваше да ме гледа свирепо. — Можеш да се грижиш за децата ми?

— Разбира се — отвърнах студено, зениците ми се разшириха, но отказвах да се помръдна.

— Чудесно. Сега предлагам да се върнеш в кухнята, да си налееш чаша вода и да седнеш. — Той се завъртя и отвори входната врата. — Изглеждаш леко напрегната.

ГЛАВА 15

Някъде бях прочела, че лишаването от сън можело да се използва като вид мъчение. Е, КГБ ряпа да яде, защото първият ми уикенд в къщата на семейство Милър се оказа толкова кошмарен в това отношение, че сигурно изглеждах като хроничен нарколептик.

Очите ми непрекъснато се затваряха от само себе си, защото все още не бях наваксала часовата разлика, и въпреки решителността ми да накарам децата да си легнат в нормално време, не успях да оправдая надеждите си.

В случая на Самюел това се дължеше на факта, че той настояваше да си подремва следобед — нещо, което наистина не трябваше да прави на тази възраст. На всичко отгоре се оказа, че спи като пън и все едно се опитвах да събудя някоя египетска мумия. И това, което трябваше да бъде кратка дрямка, се превръщаше в почти тричасово спане.

Междувременно Руби, която определено не трябваше да спи през деня на тази възраст, се промъкваше до канапето, за да подремне, докато приготвях обяда, и едва когато я заплаших, че ще изям шоколадовите бонбони с фъстъчено масло, благоволи да се помръдне.

Всичко това означаваше, че в осем и тридесет вечерта (новото време за лягане) отново имах удоволствието да видя обичайния номер на доктор Джекил и мистър Хайд.

Сигурно си мислите: „Ами таткото? Нима не си е у дома по това време?“.

Въпреки че тази вечер ни бе достоил с присъствието си, бе прекарал по-голямата част от вечерта заврян в бърлогата всекидневна пред шеста серия на „Семейство Сопрано“, планина от документи и лаптопа си.

Когато най-сетне приспах децата, реших, че сега е моментът да проведем онзи разговор, касаещ множеството въпроси, които все още не бяхме засегнали — правилата, книгите, които Руби трябваше да

чете, уменията на Самюел да се обслужва сам в тоалетната (които, както бе станало ясно, бяха чиста интуиция) и почивния ми ден.

Отворих вратата на всекидневната. Раян все още преглеждаше съсредоточено документите.

— Тъъ... здрасти — промълвих аз. Той не се извърна и заразглеждах внимателно лицето му, като се опитвах да разбера дали въобще ме бе чул. Отново бях обзета от завладяващото усещане, че съм привлечена от чертите му, и по врата ми плъзна червенина.

— Чудех се дали е удобно да поговорим за няколко неща? — казах малко по-високо.

Раян веднага вдигна поглед, но само за да види как Тони Сопрано сграбчи нечий врат между ръцете си.

— Не съвсем — отвърна той.

Сърцето ми се сви.

— Да, но — упорствах аз — знам, че утре си на работа и тогава няма да има подобна възможност. А наистина трябва да обсъдим няколко неща.

— Слушай — въздъхна той, — имам да приготвя купища документи за утре. Наистина ли е толкова спешно, или можем да го оставим за утре вечер?

— Е, вероятно не бих използвала думата „спешно“ — бях принудена да призная. — Не е въпрос на живот и смърт, но има няколко практически въпроса, които...

— Добре, след като не е на живот и смърт, нека да го оставим за утре. — Той вдигна една папка от пода и я метна на канапето до него.

Бе очевидно, че нямам кой знае какъв избор.

Когато обаче не помръднах от мястото си, той ми хвърли поглед, който сякаш казваше: „Защо тогава продължаваш да стърчиш там?“.

— Тогава ще си лягам — унило отвърнах аз. Започвах да се чувствам малко потисната от цялата тази работа.

Когато на следващата сутрин децата и аз се събудихме, първата ми мисъл бе дали ще успея да притисна Раян, или ще трябва да импровизирам. Отговорът се появи под формата на хвърчаща бележка върху кухненската маса. Почеркът бе учудващо изящен:

„Довечера ще закъснея. Не ме чакай.

В такъв случай трябваше да импровизирам.

Малко по-късно сутринта аз и децата се престашихме да отскочим при Труд и скоро се настанихме в просторната кухня на нейната работодателка.

Стаята, както и всички останали в къщата, бе великолепна: модерна и в същото време традиционна — със светлосини шкафове с релефни врати, един остров, препълнен с излъскани до блясък прибори, и странна, изплетена на ръка кошница, сякаш Червената шапчица се бе отбила тук на път за баба си.

Целта на посещението бе „игрова среща“ — упражнение, предназначено да обогати житейския опит на децата, като им позволи да контактуват с други малчугани в спокойна среда. И разбира се — това бе възможност за техните бавачки да поклюкарстват.

Днес към нас се бе присъединила и Амбър — още една английска бавачка, която се бе озовала в Хоуп Фолс и с която Труд се бе запознала преди няколко седмици. Тя бе красива блондинка с множество дребни плитчици, за които Боб Марли би могъл само да мечтае. Амбър имаше на носа си обица под формата на листо от канабис, а по ръцете толкова много гривни, че бе цяло чудо, че бицепсите ѝ не изглеждаха като на някой руски гюлетласкач. Имаше вид на човек, който бе отгледан от прегръщащи дървета политически активисти, които бяха на диета, състояща се от реге и кексчета с марихуана. Но произношението ѝ бе толкова аристократично, че нямаше нужда да притежава диплома от престижния девически колеж Челтънхам.

— Обмислям идеята да си направя още една татуировка — развълнувано събщи тя, докато Труд приготвяше обяда, а аз надзиравах играта на карти. — Разбира се, че харесвам тази, която имам, но наистина е вярно, че се пристрастяваш.

— Какво мислиш да си татуираш? — попитах аз.

— Ами — започна тя, като отметна плитките си и се подпря на барплота. — Напоследък изчетох доста неща за жените войни от

племето скранг ибан в Борнео.

— Кой? — попита Труди.

— Племето скранг ибан — отвърна тя. — Докато воювали и тъчели свещените си одеяла „пуа кумбу“, те се превърнали в пионери на изкуството на татуировките. Тяхната крайна цел била да осигурят равновесие и хармония в космоса, а точно в този момент от живота си аз се намирам именно в това състояние. Мислех да ми направят дизайн, който много ще наподобява техните.

— Ама че смехория — обади се Труди. — Какво означава тази, която вече имаш?

Амбър повдигна ръкава на свободно падащата блуза и заразглежда символа на рамото си.

— Това е тибетски йероглиф.

— Ясно — отговори Труди. — Но какво означава?

— Ами това са просто няколко думи, свързани с една философия, в която някога вярвах силно.

— Знам, но какъв е преводът?

— Ами... ъъ... „Моята сила са умът и душата“.

— О, да — добави Труди. — Хубаво е.

— Или поне — изкашля се Амбър — би трябвало да значи това.

Труди се намръщи въпросително.

— Преди около година установих, че може би не е написано точно това.

— Може би? — повтори Труди.

— Ами без „може би“.

— Е, какво означава тогава? — попита Труди, бърчейки нос.

— Добре де, нямах основание да се съмнявам в момчето, което я направи, когато каза, че бил будист. Искам да кажа, че това можеше да се случи на всеки, сериозно, така че, преди да...

— Е, какво значи? — настояваше Труди.

Амбър отметна една от плитките си и отвърна отбранително:

— Батериите не са включени.

ГЛАВА 16

Вече започвах да разбирам, че Труди не беше от хората, които се придържат към златните принципи на храненето, описани в книгите за детегледачки. Всъщност угощението, което ни устрои, бе достатъчно, за да докара сърдечен удар на Джейми Оливър^[1].

Пиршеството започна с няколко анемични филии, намазани с някаква неопределена лепкава смес, която Труди обяви за течна сирене, и съставка, за която твърдеше, че била едно от най-великите американски кулинарни изобретения. Тя бе натрупана върху чиниите, препълнени с чипс, понички, бонбони „ММ“ и други вкусоти, съдържащи толкова много мазнини, че бе достатъчно само да ги погледнеш, и целулитът ти щеше да експлодира.

Нищо чудно, че никое от децата не се оплакваше.

Близнаците на Труди започнаха енергично да унищожават небостъргачите в чиниите си, а малкият Брет — четиригодишното хлапе, за което се грижеше Амбър — първоначално изглеждаше някак си разтревожено, но беше нужна само една хапка чипс, за да докаже, че е повече от готов да се откаже от обичайния си обяд с Диетични фибри.

— Как се озова тук, работейки като бавачка? — попитах Амбър.

— Au pair^[2] — поправи ме тя. — Временна спирка за лятото. Пътувах в Индия, а после се върнах в Англия, за да кандидатствам за преподавател по ароматерапия за лечение на наркомани, но не получих работата. Сестра ми дойде тук миналата година, за да работи по тази програма, и много ѝ хареса, затова реших, че може и аз да пробвам.

— И харесва ли ти?

— Да, доста — отвърна тя. — Е, нямам намерение да изкарам тук дълго или нещо от сорта, а и въобще не съм квалифицирана колкото теб, но...

Андрю се оригна толкова шумно, че никога не бихте предположили, че подобен звук може да излезе от хлапе, високо едва деветдесет сантиметра.

— Да е жив и здрав, но не смятам, че е свикнал на подобна храна — каза Труди и изсипа цяла шепа бонбони в устата си. — Майка му иска да ги храня дяволски здравословно и обикновено го правя, въпреки че трябва да видите как се отразява на съдържанието на памперсите им.

— Значи не би одобрила всичко това? — попитах аз.

— Ами... — Труди пренебрежително сви рамене. — ... помислих си, че днес обядът трябва да бъде специален, защото всички вие дойдохте. Исках просто да ви нагостя. Мисълта ми е, че никой не би възразил, нали?

— Вероятно не — съгласих се аз. — Но ако ги храниш с това всеки ден, има родители, които незабавно биха те завлекли в социалните служби.

Една врата се хлопна. По лицето на Труди бе изписан такъв ужас, че човек би си помислил, че се бе изправила лице в лице с Кинг Конг.

— Дявол да го вземе! Това е Барбара! — изсъска тя. — Бързо, моля ви се, разкарайте част от храната. Хайде, бързо!

— Но нали каза, че няма да има нищо против, ако е само за едно угощение? — обадох се аз.

— Миличка, това не е теория, която бих искала да проверя. — Тя се втурна към хладилника. — Помощ!

Имаше нещо в начина, по който издаде тази заповед, което накара мен и Амбър да изпаднем в паника. Изхвърлих поничката си и куп храна, докато децата ме гледаха смаяно.

— Пронто, наредете зелени в чиниите на децата! — Труди метна към Амбър една предварително приготвена торба с марули, а тя направи неумел опит да я хване.

Трите се бяхме превърнали в първокласен взвод от специалните военновъздушни служби, които тъкмо се бяха приземили с парашутите си.

— Зоуи, бързо дай малко ябълки! — изрева Труди, която напълно се бе вживяла в ролята си на главнокомандващ.

Грабнах напосоки различни плодове от голямата фруктиера в центъра на масата и бързо метнах по един в чиниите на децата. Труди тъкмо бе ангажирана с натъкването на шепа чипс от чинията на Емон в собствената си уста, когато вратата на кухнята се отвори със замах.

— Госпожо Кей! Здравейте! Прибрахте се по-рано! — изломоти Трудни, докато хрупкавият чипс с вкус на барбекю се подаваше в крайчеца на устата ѝ.

Барбара Кинг влезе в стаята подобно на някоя римска императрица, дошла да обходи кралството си. Тя носеше дизайнерски костюм, велурени обувки с високи токчета и скъпа дамска чанта. Косата ѝ бе подстригана под формата на къса и добре оформена черта, а гримът ѝ беше толкова съвършен, че човек би си помислил, че е бил направен от самия основател на „Макс Фактор“.

— Защо има лимон в чинията на детето? — попита тя.

По дяволите. Грешката бе моя. Обадох се:

— Това е традиционна английска игра за парти. Нарича се „Поддай лимона“. Винаги я играехме в яслите, където работих. Дръж, Руби, твой ред е.

Руби хвана лимона и ме погледна така, сякаш бях побъркана. После повдигна рамене и го подаде на Самюел.

— Аз съм Зоуи — казах аз и протегнах ръка.

Барбара се здрависа с мен и се намръщи, все още се чудеше какво да си мисли за моята парти игра. Или поне почти се намръщи. Барбара очевидно беше претърпяла толкова процедури с инжектиране на ботокс, че той бе достатъчен, за да парализира челото на някой тиранозавър рекс. Лицето ѝ по-скоро потрепна.

— И така, къде са момчетата ми? — провикна се тя. — Мама беше тръгнала за една среща и реши да се отбие, за да ви изненада.

Близнаците подскочиха от местата си и се затичаха към отворените ѝ обятия. Ръцете и лицата им бяха покрити с такова количество сирене и шоколад, добит с цената на много пот и мъка в някоя бедна държава, че те едва успяваха да отлепят пръстите си.

— Ооо, почакайте малко! — изкрещя Трудни. — Нека да избърша *прасковения сок* от ръцете ви.

Тя сграбчи една мокра кърпичка и се зае с Андрю, но Емон я изпревари. Когато се озова до майка си, тя се отдръпна.

— За бога, какво сте яли? — попита Барбара. Изглеждаше толкова ужасена, че човек би си помислил, че от устата му виси жива мишка.

— Ооо, Емон, целият лепнеш — невинно отбеляза Трудни и светкавично се озова до него, за да избърше остатъците от

престъплението по ръцете му. — Този сок е истински кошмар, нали?

— Труди... — Тонът на Барбара беше строг, докато тя обхождаше с поглед кухненската маса. — ... да не би да си забравила моите правила за това какво могат и какво не могат да ядат децата? За това, че трябва да се хранят с много плодове и зеленчуци?

— Разбира се, че не съм, госпожо Кей! — отвърна Труди, докато размахваше заплашително едно повехнало листо маруля, очевидно използвайки го за доказателство. — Пет пъти дневно! Не съм забравила!

— В тази къща са седем пъти — поправи я Барбара и забърса устата на Андрю с чиста носна кърпичка, която беше измъкнала от чантата си. — И не желая никакви ненаситени мазнини или нещо подобно. Ясно? И захар — не повече от десет процента от дневния им калориен режим. Ясно?

— Не се тревожете! — отвърна Труди и стратегически се разположи пред една чиния с шоколадови кексчета. — Не мисля за нищо друго, освен за състоянието на артериите им, госпожо Кей!

— Хм! — промърмори Барбара, която очевидно не беше съвсем убедена. — Нали не им даваш никакъв тоник? — Жителите на Бостън наричаха всички газирани напитки тоник.

— Газирано ли? Ха! Как ли пък не! — изсмя се Труди.

— Хубаво, защото, като се има предвид какъв е броят на сърдечните заболявания в наши дни, твърдо вярвам, че да не храним децата си правилно и балансирано е равносилно на жестокост. Половината от децата в предучилищна възраст в тази страна страдат от хроничен запек.

Труди кимна послушно.

— Е — продължи Барбара, — оставям това на теб. А, вие двамата, елате да дадете на мама една голяма прегръдка! — Тя се наведе към близнаците, затвори очи и зарови лице в косите им.

— Аз пия газирано — съобщи Руби ненадейно и надигна кутийка кола.

Барбара се ококори.

— О — намесих се аз, като ѝ грабнах кутийката, — това е само за теб, миличка. — Обърнах се към Барбара, защото чувствах, че трябваше да ѝ обясня: — Другите деца не са пили безалкохолно —

осведомих я аз. — Бащата на Руби няма нищо против тя да пие газирано.

Барбара сви устни.

— Значи Раян Милър позволява на малката си дъщеричка да пие кола *по цял ден*. Защо ли това не ме учудва?

— Е, не бих казала „по цял ден“ — смънках аз, като се чудех защо се опитвам да го защитя. — Просто...

— Не се тревожи, мила — каза Барбара. — Повярвай ми, ако живееш с Раян Милър, това ще е най-малката ти тревога.

---

[1] Майстор готвач. През 2002 г. той се заема с най-амбициозния проект в живота си. Събира 15 младоци, които не са помирисвали ресторантска кухня и ги превръща в професионалисти. — Б.пр. ↑

[2] Агенция за набиране на детегледачки. — Б.р. ↑

ГЛАВА 17

Ключовете от гаража очевидно се намираха в чекмеджето в антрето. Проблемът бе, че там се намираше и всичко останало. Бях твърдо решена да изровя колелетата на децата, за да се занимаваме с нещо дейно и забавно този следобед. Тършувах из чекмеджето вече десет минути, но накрая се отказах и изсипах съдържанието му на пода.

Децата решиха, че е голямо забавление да проучват нещата в него, но така беше през първите десет минути. Аз бях по-малко впечатлена, главно защото имах да се занимавам с по-интересни неща, вместо да размотавам зарядни за телефони със залепнали топчета пластилин, стари бинтове, някаква ролетка, наполовина изядена бисквита с мармалад и други парчета от органични материали.

Когато открих ключовете, за миг се изкуших да подредя боклука, вместо да го изсипя обратно в чекмеджето. Канех се да извикам децата, за да им кажа, че бяхме с една крачка по-близо до откриването на велосипедите им, когато съзрях един леко интригуващ къс хартия. Беше малко поизмачкан, но значително по-запазен в сравнение с другите джунджурии в шкафа. Отворих го. Не можах да се въздържа и го прочетох.

„Мили Раян,

В момента в главата ми се въртят толкова много противоречиви мисли, свързани с теб, и просто не знам откъде да започна. И затова няма да го увъртам. Обичам те. Ето, казах го. Положението е такова, независимо от това дали ти харесва или не. И двамата трябва да се справим с него по един или друг начин.

Може да звучи клиширано, но те обикнах в мига, в който те срещнах. Спечели ме не само външният ти вид, но душата и начина ти на мислене, който повечето жени

нямаше да могат да разберат. Инстинктивно усещах, че зад недостъпната ти външност се крие човек, който може да даде толкова много. Вярвам, че те опознах и видях истинския Раян, и сега съм решена да видя още повече от него.

Трябва да ти споделя, че самият факт, че те бях обичала тайно толкова дълго време, преди нещо да се случи между нас, направи този миг още по-съвършен. Убедена съм, че вече знаеш, че съм жена, която се стреми към съвършенството. Ето затова не искам да ти позволя да си отидеш. Първата нощ, която прекарахме заедно, не беше просто специална, а беше прекрасна. И няма да ти позволя да я изхвърлиш като вчерашна пица.

Сега, след като разкрих сърцето си пред теб, Раян, е моментът да бъда откровена — моля те, искам да ми простиш предварително за това, че съм такава, и ти отправям молба: искам да обмислиш отново решението, че повече не искаш да ме виждаш. То е съвсем просто и знам, че ще се съгласиш, че би могло да промени живота и на двама ни към по-добро.

Вечно твоя, Жулиета.

Целувки!“

— Зоуи, още ли не си ги намерила? — попита нетърпеливо Руби.

— Ето ги! — отвърнах аз и размахвах ключовете пред нея.

— Страхотно! Хайде, Самюел, да се състезаваме до гаража! — извика тя, сграбчи го за ръката и нарочно му позволи да я изпревари.

Сгънах писмото и го пхнах обратно в чекмеджето, което решително затворих. Последвах децата навън, за да насоча вниманието си към това, към което всъщност трябваше да бъде насочено.

ГЛАВА 18

До: Zoemmoore@hotmail.co.uk

От: Helen@Hmoore.mailserve.co.uk

„Скъпа Зоуи,

Как е в Америка? Напоследък гледам доста телевизия и си мисля за теб и за това какъв е животът отвъд океана. Преди няколко вечери трябваше да изключа сериала «Кагни и Лейси». Нали знаеш какво е, когато мислите ти блуждаят някъде другаде.

Деси не спира да ме убеждава, че «Кагни и Лейси» е бил заснет в напълно различен град преди цели двадесет години и разказва за живота на две жени полицайки, който е изцяло художествена измислица. Сякаш аз самата не знаех за това! Честно казано, понякога се държи високомерно. За щастие баща ти предложи да започна да гледам по малко от комедийния сериал «Щастливи дни», който се върти по сателита от седмица насам. Вече се чувствам много по-добре по отношение на цялата тази работа.

Както и да е, нека ти разкажа какво ми се случи преди няколко дни. Отбих се в супермаркета, за да купя съставките за новата рецепта за сок на Делия, която смятах да експериментирам. С изстискана мандарина. Чаках на опашката, когато изведнъж се почувствах доста замаяна. Почти припаднах. Е, не загубих съзнание или нещо подобно, но трябваше да поседна. Някой от персонала ми донесе чаша вода. Тъкмо започнах да се чувствам малко по-добре, когато видях старата ти шефка от яслата — Анита, нали така се казваше? — застанала до мен.

Тя не спираше да ме убеждава, че трябва да ида на лекар, защото и на нея и се било случвало подобно нещо и човек винаги трябвало много да внимава (що за

хипохондрик трябва да съм, че да тичам при лекар всеки път, когато леко ми се завие свят!). Въпросът е, че когато най-сетне успях да се вредя и да си отворя устата, я накарах да ми разкаже за момичето, което работи на твоето място.

Доколкото схванах намеците ѝ, тя не може да ти стъпи и на малкия пръст. Анита каза така: «Ще я стигне на куково лято». И че би те наела отново, без въобще да се замисля. Просто реших да го спомена, в случай че се чудиш дали да не се върнеш у дома.

Знам, че баща ти смята, че трябва да следваш собственото си решение, според собствената си нагласа, но той не те разбира така както аз, Зоуи. И никога не те е разбирал. Не правя нищо лошо с това, че просто ти излагам възможностите, нали? И ако се замисляш дали да не се върнеш у дома, знай, че старата ти стая е все още тук. Нали няма да го забравиш?

Може би се досещаш, че хората спряха да клюкарстват. Поне според мен. Преди няколко дни видях Джуди Стивънсън в козметичния салон, където отидох да ми изрусят мустачките. Джуди направи злобен коментар, но тя не се брой. Винаги съм казвала, че е грозна вещица. (И това е преди да ме попиташ за косата ѝ. Кълна се, че корените и бяха толкова ужасни, че съм учудена как не са я сбъркали с някоя проститутка.)

Като изключим това, няма кой знае какви новини. Братовчедка ти Кайли бе избрана за училищната пиеса. Ще представят «Магьосникът от Оз» и тя ще играе пиле. Не си спомням да е имало пилета в «Магьосникът от Оз», но както казва Деси, не може всички да сме като Джуди Гарланд^[1]. Освен това съм чувала как пее горкото дете и смятам, че е извадила късмет, като си е спечелила роля на домашна птица.

Времето е ужасно. Вали като из ведро в продължение на дни. Къде е това глобално затопляне, което непрекъснато обещава? Ето това искам да разбера.

Обичам те и те целувам!

---

[1] Американска актриса и певица, считана от мнозина за най-добрата певица от златната ера на музикалния филм в Холивуд. През 1939 г. получава ролята на Дороти в «Магьосникът от Оз». — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

Макар да бях доволна, че съм далече от Ливърпул, първите седмици в Америка изминаха много бавно. Беше нужно повече време, отколкото бях очаквала, за да свикна с нещата. Не разполагах със свое лично пространство, не бях заобиколена от приятелите и семейството си и постоянно бях дежурна.

Обаче най-вече бях изненадана от факта, че преместването почти не промени чувствата ми към Джейсън. Бях отдалечена на хиляди километри разстояние от стария си живот, но въпреки това той никога не излизаше от мислите ми. Добре де, вече не плачех толкова много, колкото в периода след сватбения ни ден. Емоциите ми не бяха толкова болезнено скорошни както преди, но все още продължавах да тая тази ужасна тъпа болка, която нищо не можеше да разсее.

Все още бях ядосана от това, което причини на мен, на нас. Но това чувство не бе доминиращото. Той ми липсваше повече от всичко друго. Отчаяно. Копнеех да усетя как ме прегръща, да се отдам на ласките, които някога приемах за даденост.

Имаше сутрини, в които се събуждах и не помнех къде съм, претъркулвах се в леглото и очаквах, че той ще е до мен. Когато осъзнаех, че се намирам в единично легло сам-самичка, усещането се стоварваше върху ми като тонове тухли.

Освен това се улавях (доста по-често, отколкото ми се щеше), че се отнасям в един свят на мечтите посред бял ден, наслаждавайки се на спомените за важни събития във връзката ни. Като например денят, когато го заведох у дома, за да се запознае с родителите ми преди толкова много години. Бях трогната от усилията, които положи, за да впечатли майка ми, като ѝ подари най-зашеметяващия букет от жълти рози, който някога бях виждала. Въпреки че бе разбрала неправилно рецептата за зеления сос „салса верде“, той се престори, че му харесва. Буламачът, който бе сготвила, съдържаеше приблизително седем пъти по-голямо количество аншоа, отколкото препоръчваше знаменитият готвач Рик Стейн. После дойде ред и на картофите с гигантски

размери, които бяха толкова твърди, че баща ми си счупи една пломба. Бе истинско чудо, че Джейсън въобще успя да оцелее.

Но той се държа чудесно с родителите ми. Наблюдавах го как ги покори с чара си до такава степен, че те говореха ентусиазирано за него в продължение на седмици за всичко, свързано с него — като се почне от обаятелните му възгледи за репортажите в сутрешното шоу „Тази сутрин“ (майка ми) и се стигне до впечатляващата му компетентност по въпроса за състоянието на футболните съдии в днешната английска висша лига (баща ми).

Джейсън имаше същото влияние върху приятелите ми. Когато за пръв път се запознах, си личеше, че трескаво се чудят дали прекалената му красота е на добро, дали не е от онзи тип мъже, които харесват себе си повече от коя да е жена, и чиято единствена стойностна връзка е тази с огледалото в банята.

Скоро, подобно на мен самата, открих, че въпреки определението „сладур“, Джейсън наистина беше мил.

Добре че като дойдох тук, оставих всички негови снимки у дома. Идеята ми бе, че с времето нямаше да мога да си го представям ясно.

Тази теория понякога действаше. От време на време се оказваше невъзможно да извикам във въображението си ясения му образ. Единственото, което виждах, бяха обезсърчаващи и смътни очертания. Но имаше моменти, когато лицето му изплуваше пред мен ясно като кристал.

И в двата случая вече нямаше никакво значение, защото това, което бях обичала и все още обичах, не беше външността на Джейсън, а цялата му същност. Същност, която бях загубила напълно и безвъзвратно.

ГЛАВА 20

— О, за бога, не може ли поне веднъж някой друг да се занимае с това?

Не ми трябваше много време, за да разбера, че Раян никога *не беше* в добро настроение. Само в лошо. Или ужасно настроение. Или просто настроение. Днес разположението на духа му беше толкова далече от приятно, че ако беше куче, щяха да го приспят завинаги.

— Кажи ми, ако обичаш — гърмеше той в мобилния си телефон, — кой задник от счетоводството не е успял да обработи тази фактура, при условие че разполагаха с цели четиринадесет дни? Толкова ли е трудно да се направи?

Не можех да чуя как човекът в другия край на линията се опитва да оправдае ужасната грешка, която така го бе вбесила, но можех да видя, че Раян бе съвсем далече от мисълта да се впусне във възторжено изпълнение на песента „Разхождам се, огрян от слънчевата светлина“.

Тази сутрин той бе облечен в износена зелена тениска с избеляло лого отпред. Спортните му панталони със странични джобове му стояха доста свободно, сякаш е бил малко по-едър в кръста, когато ги е купувал. Не се бе избръснал, защото правеше това само когато беше нужно. Миналия ден стигнах до извода, че бе по-секси с едnodневна брада.

— Не желая извинение — намеси се той, докато сновеше напред-назад из кухнята. — Искам да се извърши паричният превод. За компанията „Волф и Ко“. Сега. Днес. — Той затвори, пое си разгневено дъх и се запъти към кафемашината, като мина покрай мен.

От него отново се разнесе онзи свеж аромат на след душ и усетих, че вдишвам дълбоко и крадешком. Гореща вълна заля тялото ми, а после се концентрира в областта на пликчетата ми. Прехапах устни. Слава богу, че никой друг, освен мен не усети това.

— Къде е кафето? — попита Раян.

Отговорът на този въпрос бе, че той бе изпил целия кафеник, който бях направила, за да заменя собствения му катастрофален опит

отпреди четиридесет и пет минути. Вместо да кажа това, се обърнах към него. Бях истинско възплъщение на спокойствието и хладнокръвието в сравнение с неговото термоядрено поведение. Бях усъвършенствала това умение, откакто живеях с Раян. Предложих му:

— Искаш ли да направя кафе?

— Бих предпочел вече да е тук, като се има предвид фактът, че го приготвих тази сутрин. — Веждата му потрепна. — Но след като не е тук — да, моля!

Схванах обидния намек в това изказване. Усмяхнах се.

— Няма проблем. С удоволствие ще заменя кафето, което направих тази сутрин.

Той тъкмо се канеше отново да заснове нервно, когато се спря.

— Смятам, че знаеш, че аз направих кафето тази сутрин.

— Да, разбира се — съгласих се аз, като се надявах, че тонът ми е достатъчно мек, за да сложа край на това, — но вероятно си объркал количественото съотношение, защото не беше много хубаво и затова го смених.

— Сменила си го?

Кимнах.

— Защото не било много хубаво?

Отново кимнах.

— Е — започна той и кръстоса ръце на гърдите си, — за в бъдеще това няма да е необходимо.

Погледнах го в очите. Отново започвахме състезанието „кой пръв ще мигне“.

— Добре — отвърнах аз.

— Защото кафето ми беше отлично — обясни той.

Стиснах зъби. Нямах да отместя погледа си.

— Не беше.

— Правя страхотно кафе — предизвикателно отговори той.

— Сигурна съм, че е така. Но точно това кафе не беше страхотно.

— Сигурен съм, че беше.

— Не, наистина не беше.

— Да — настоя той. — Беше.

Изкуших се да му кажа, че въобще не ставаше за пиене, когато се появи Руби и сложи край на разговора. Така вероятно бе по-добре.

— Тате, нарисувах картина с теб и Зоуи — съобщи тя, докато го дърпаше за тениската. Погледнах към нея и се усмихнах.

— Не сега, миличка. Татко се опитва да свърши малко работа — отговори Раян. Когато отново се извърнах към него, забелязах, че не беше спрял да ме гледа втренчено. Изчервих се до ушите.

За щастие той се отдалечи, докато яростно набираше поредния номер, а ние с децата го гледахме.

— Джим, обажда се Раян — започна той. — Тази фактура още не е готова... Хей, въобще не си помисляй да си го изкараш на мен.

Раян продължи да крачи из стаята. Аз налях кафето и когато се уверих, че лицето и вратът ми си бяха възвърнали нормалния си цвят, пяхнах чашата в ръката му.

Той ме погледна и промълви „благодаря“, но тонът му можеше да бъде разтълкуван единствено като саркастичен.

— Слушай, обади ми се, но на мобилния, а не в работата — продължи той. — Какво? О, да, днес ще работя вкъщи. Има проблем с климатика в офиса ми. Не е за приказване.

Когато Раян се запъти към кабинета с бойната стъпка на есесовски щурмовак, отправил се в търсене на „Хилядолетният сокол“^[1], аз се обърнах към Руби:

— Може ли да погледна рисунката ти?

Тя срамежливо ми я подаде.

— Леле! Прекрасна е! Харесвам роклята, с която си ме нарисувала. Много по-стилна е от дънките ми, нали?

Руби се изкиска.

— Мислиш ли, че приличат на теб и татко?

Бе ме нарисувала толкова къдрава, че приличах на кръстоска между малката госпожица Мъфит от детското стихотворение и пудел. Казах ѝ:

— Наистина много си приличаме.

Обаче в цялата рисунка имаше нещо странно. Руби ни бе нарисувала хванати за ръце с Раян, което беше нереално, като се имаше предвид, че двамата явно не можехме да останем заедно в една и съща стая, без разговорът ни да се превърне в размяна на разгорещени реплики.

Не че не се стараех. Завчера Раян ме инструктира:

— Просто изпери мръсните ми дрехи заедно с тези на децата.

Макар че агенцията, която ме бе изпратила, изрично упоменаваше, че единственото пране, за което отговарят бавачките, беше това на децата. Но не исках да си спечеля репутация на педантична личност, затова в крайна сметка изпрах две купчини и половина негови дрехи. Според мен този човек не бе изпрал и един чифт гащи от Коледа насам.

И какво получавах в замяна? Не исках да кажа, че очаквах бонбони, но едно обикновено, изтъркано „благодаря“ щеше да бъде достатъчно. Вместо това Раян събра току-що изпраните си дрехи, без да каже и дума, и ги отнесе в спалнята си.

И на всичкото отгоре снощното му обаждане по телефона. Децата отново ме разиграваха преди лягане. Вече ги бях приучила да си лягат в девет часа, след като имаше един доста продължителен двучасов период на уговорки. Руби отказваше да доближи леглото, докато не звънне на баща си, за да му пожелае лека нощ.

Съответно я накарах да му се обади, позволих ѝ да го „целуне“ за лека нощ и тъкмо се канех да затворя, когато той поиска да говори с мен.

— Децата не би трябвало да са будни по това време на нощта — информира ме той. — Разговарях с един от колегите си и той ми каза, че децата му си лягат в седем и половина вечерта.

— Знам! — заля ме вълна на облекчение. Може би най-сетне бе готов да признае това, срещу което се борех от седмици. — Бе толкова трудно да ги убедя. Ако има нещо, което можеш да направиш, за да помогнеш, ще бъда...

— Е, ще можеш ли да се справиш с това? — попита той.

— Да се справя с това?

— Да. Едва ли е полезно за тях.

Едва не изкрещях: „Де да го беше казал по-рано!“, но се въздържах.

— Разбира се — отвърнах решително. — Няма проблем.

Сложих слушалката на мястото ѝ, а сърцето ми се блъскаше в гърдите от негодувание. Раян Милър можеше и да е преминал през големи емоционални изпитания, но това не означаваше, че щях да му позволя да ме стъпче.

— Какво има? — попита Руби. — Да не ти е лошо?

— Не, миличка — усмигнах се аз и стиснах ръката ѝ. Бях добре, ако не брояхме силната болка в гърба.

---

[1] Известният личен кораб на Хан Соло и Чубака от филма „Междузвездни войни“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

Блекберито на Раян имаше толкова дразнещ и пронизителен тон на звънене, че бе истинско чудо, че цялото кучешко войнство от квартала не се появяваше на стълбите ни всеки път, когато някой му се обади. Когато обезумялото му писукане стана нетърпимо, го взех от кухненската маса и изтичах до кабинета. Спря точно когато стигнах до вратата. Раян бе свел буреносното си чело над лаптопа и печаташе толкова съсредоточено и бързо, че всеки момент можеше да си счупи няколко пръста. Подадох му телефона.

— Тъкмо ти звъняха.

Взе го, а после смотолеви:

— Аха.

За да запазя собствената си нормална психика, реших да го приема като „благодаря“. Канех се да изляза, когато той каза:

— Става въпрос за прането.

Бях смаяна. Нима го бях преценила погрешно? Наистина ли бе възможно дори и за Раян Милър да не е чак толкова лош и да позволи на някого да изпере почти три купчини с дрехите му, без да каже „благодаря“?

— Не се притеснявай — казах аз и изпитах необяснимо вълнение. — Имаше доста дрехи, но няма проблем да...

— Оцветила си една от ризите ми в розово.

— Какво?

— Една от ризите ми — продължи той решително — сега е розова.

Поех си дълбоко дъх. Раян донякъде беше прав. Сега наистина имаше розова риза. Действителността обаче, съдбоносната действителност бе, че ризата бе розова още преди да я сложа в пералнята. Откъде бях толкова сигурна ли? Защото тази риза бе толкова розова, че се сетих, че си бях помислила, че човек би избрал подобно нещо за вечер, посветена на световноизвестната авторка на любовни романи Барбара Картланд.

— Почти съм сигурна, че си беше розова — отвърнах аз. — Ясно помня, че ризата, за която говориш...

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че не знам какъв е цветът на собствените ми ризи? — обади се той.

Точно това се опитвам да ти кажа.

— Ами просто отбелязвах, че...

— Виж, няма да те уволня за подобно нещо. Просто те предупреждавам — продължи той, — за да не се случи пак.

Първия път не би трябвало да ме разкара, а за следващия нямаше значение!

— Но... но... но... — Много напомнях на давещия се мотор на някоя косачка.

— Нека просто да не го обсъждаме — каза той. — Не искам да го превръщам в голям въпрос. Просто го споменах.

— За да знам следващия път? — Не можех да скрия иронията си.

— Да — отвърна той. Очевидно не беше забелязал. Отново заби глава пред екрана на лаптопа си.

Канех се да напусна стаята мълчешком, когато погледът ми бе привлечен от един антикварен предмет върху малка масичка. Къщата бе пълна с подобни предмети. Някои от тях бяха традиционни, други — не чак толкова. Този предмет попадеше във втората категория: детски лък със стрела. Лъкът беше дълъг около половин-един метър, а върхът на стрелата бе увит в избеляло червено въже, за да няма остри краища.

Така и не разбрах кое ме накара да го вдигна, като се имаше предвид, че преди бях минавала покрай него безброй пъти и никога не му бях обръщала внимание. Раян бе с гръб към мен, сложих стрелата на тетивата и опънах лъка, прицелвайки се в главата му, докато едва сдържах смеха си. Беше ясно, че нямаше да стрелям. Последният път, когато се пробвах в стрелбата с лък, беше, когато членувах в „Момичетата скаути“, и единственото нещо, което бях уцелила, бе собственият ми палец на крака, защото непрекъснато изпусках стрелата.

Бях опънала тетивата о лицето си, а Раян не подозираше за малката ми шега — това бе идеалният момент, който, меко казано, можеше да се определи като „наслада“.

— Зоуиии! Какво правиш?

Ахнах и се обърнах, за да видя ужасеното лице на Руби. За част от секундата се опитах да скалъпя някакво извинение и вниманието ми отново бе отклонено.

— *Аррррррр!*

— Какво има? — Пак се завъртях към Раян, а сърцето ми се беше качило в гърлото.

Той се превиваше на стола и стенеше, притиснал с ръце дясното си око.

— О, боже! Да не би нещо да е влязло в окото ти? — попитах оптимистично.

— Да, еднометрова шибана стрела!

— Майчице! Не може да бъде! Аз съм ужасен стрелец!

— Е, фактът, че днес си във форма, няма да ме накара да се почувствам по-добре.

— Сигурен ли си, че бях аз? — Добре де, може би бях склонна да отричам.

— Сигурен съм. Погледни!

— *Аррррррр!* — крещяха Руби и Самюел, които се бяха присъединили към нас, за да разберат защо е тази суматоха.

Окото на Раян се бе подуло под формата на щраусово яйце, а цветът напомняше на гъста супа от червено цвекло.

Така. Недей да изпадаш в паника, Зоуи. Каквото и да правиш, не изпадай в паника. Това бе идеалната възможност да ги впечатлиш с бързата си и енергична реакция при спешни случаи.

— Предполагам, че едва ли ще искаш още една чаша кафе?

ГЛАВА 22

Инцидентът с лъка и стрелата не извърши кой знае какви чудеса за работните ми взаимоотношения с Раян. Всъщност единственото хубаво нещо, което можех да кажа, бе, че той не ме уволни. Честно казано, бях учудена, но най-вече почувствах огромно облекчение. Да бъдеш уволнен за това, че си уцелил шефа си в главата, не стоеше добре в ничия автобиография.

Обаче Раян изглеждаше така, сякаш бе изкарал три рунда с Майк Тайсън, и следователно трябваше да отмени всичките си срещи през седмицата, което беше още една причина да се тътри тежко като някой раздразнен мечок, страдащ от махмурлук.

Така и така отворих темата — напоследък бях започнала да забелязвам, че Раян пие много. Може би просто го сравнявах с Джейсън, който никога не пиеше у дома. И той като мен предпочиташе да събира препоръчителните алкохолни единици и да ги пресушава наведнъж в събота вечер, преди да се отправи към някой индийски ресторант, който все още не бе отворил.

Не че Раян се напиваше като кирка, но когато се прибереше у дома след работа — без значение по кое време — първото нещо, което правеше, бе да метне в дъното на коридора чантата с лаптопа, да разхлаби вратовръзката си, а после да се отдаде на уискито. В погледа му проблясваше отчаяние. Кошчето ни за отпадъци все едно непрекъснато се намираше пред винарната на бар „Йейтс“ след оживената разпродажба на алкохол.

Това, разбира се, ставаше само през вечерите, които Раян прекарваше у дома. Той често излизаше с някаква загадъчна жена. Всичко, което знаех за нея, бе, че се облива с тонове парфюм. Когато се прибираше, вонеше на него, но може би пък притежаваше карта за намаление в магазините „Мейси“ и прекарваше вечерите си там, докато опитваше новите аромати на „Нина Ричи“, макар че се съмнявах.

— Зоуи, можеш ли да приготвиш за вечеря агнешко задушено по ливърпулски? — попита Руби, когато се прибрахме у дома, след като бяхме прекарали цял ден в парка с Трудни, Амбър и останалите деца. Акцентът ѝ правеше това традиционно и просто ястие от задушени картофи и месо да звучи като нещо наистина екзотично.

— Някой ден ще направя — отвърнах аз, като се надявах да отложат тази молба най-рано до следващия Великден.

Влязох в кухнята, последвана от децата, и забелязах, че лампичката на телефонния секретар мига — имаше съобщение. Натиснах копчето и тръгнах да взема някакви макарони от шкафа.

— Хей, Раян... как я караш?

Гласът на жената бе толкова дрезгав, че в сравнение с нея Мариела Фростърп^[1] звучеше като Туити.

— Обаждат се Кристина. От миналата вечер... Изпуснах пакета с макароните и се втренчих в децата.

— Просто исках да ти благодаря. Случи се наистина нещо специално...

О, боже! Не можех да ги оставя да слушат някого, който шепнеше неприлични и сладки празни приказки на баща им.

— Много бих искала пак да се видим, защото това, което стори с мен... знаеш за какво говоря...

Спуснах се през кухнята и се опитах да го изключа. За съжаление не ме биваше много по технологиите и се сблъсках с цял ред мигащи копчета. Изпаднах в паника.

— Раян, това беше екстаз...

Докато натисках обезумяло копчетата, които отказваха да ми се подчинят, се мъчех да надвия телефона.

— Това определено беше преживяване, което бих искала да повторим...

О, боже, о, боже! Зоуи, сменяй тактиката!

— Покажи ми пътя до Амарило! — заграчих аз с пълно гърло. — Фа-ла-ла-ла-ла-ла-ла, хвърчило!

И двете деца ме загледаха, сякаш бях полудяла.

— Ла-ла-ла-ла-ла, Амарилооо!

Продължих да блъскам напосоки копчетата.

— Фа-ла-ла-ла-ла-ла-ла!

Най-накрая, като по чудо, усилията ми бяха възнаградени и полусъблазнителният глас от секретаря спря.

— Хм! — покашлях се и се изправих. — Това беше една моя приятелка.

Руби се намръщи.

— Мисля, че тя каза, че съобщението бе за татко.

— Ами да. Много си наблюдателна — отстъпих аз. — Тя ще трябва да свърши някаква работа за баща ви. Аз я препоръчах.

— Каква работа? — попита подозрително Руби.

Трескаво заоглеждах кухнята и съзрях костюма на Раян, който висеше в ъгъла.

— Химическо чистене. Точно така. Да. Химическо чистене. Моята приятелка... ъъ... Карън е най-добрата в този бизнес.

— Тя каза, че името ѝ е Кристина — информира ме Руби.

— Така ли? Ами да, това е професионалното ѝ име.

— Хората, които извършват химическо чистене, си имат професионални имена? — Руби сбърчи нос.

Отведох я до масата.

— Виж, млада госпожице, задаваш твърде много въпроси. Какво стана с онзи колаж, който започна да правиш за мен?

— Не можах да намеря нищо, от което да направя косата ти. Свършили са ни телчетата за търкане на тенджери.

Тъй като вече бях изслушала част от съобщението на Кристина, лампичката на секретаря не светеше и когато Раян се прибра, нямаше как да разбере за съществуването му. За нещастие това означаваше, че аз трябва да свърша тази работа. Преди да повдигна въпроса, изчаках, докато и двете деца си легнат в невероятния час — осем и четиридесет и пет, като този път гневните им избухвания продължиха по-малко от стандартния за тази работа час и половина.

— Хм... — започнах аз, докато Раян пресушаваше четвъртата си бутилка с бира. — На секретаря имаше съобщение за теб.

— Аха — отвърна той, докато проучваше съдържанието на хладилника. — От кого?

— Не съм сигурна — измънках аз. Разговорите между нас двамата не бяха от най-блестящите и мисълта да заговоря директно за креватните му лудории не изглеждаше особено добър начин за подобряване на положението. — По-добре би било да си го изслушаш.

Той се намръщи, докато навиваше ръкавите на тъмносинята си риза, която според мен някога е била великолепно, но сега изглеждаше така, сякаш последно е била гладена в края на века.

— Добре — отвърна той и се приближи към секретаря. Когато застана до мен, започна да масажира силно лопатката си.

Не можех да откъсна поглед от пръстите му, които се движеха по златистата плът, подаваща се над изтърканите краища на яката му.

— Добре — промълвих дрезгаво. — Смятам да си легна рано. Хайде, със здраве!

„Със здраве? Откъде го измислих?“

— Зоуи? — каза той.

Бях стигнала до вратата.

— А... да?

— Няма съобщение.

— О! — възкликнах аз, като се чудех дали не го бях изтрила по време на гимнастиката с машината днес. — Ами може би съм си въобразила.

Отправих се към вратата.

— Чакай... Какво се казваше в съобщението?

Сбърчих лице. Чувствах се толкова спокойна, колкото някоя домашна пуйка три дни преди Коледа.

— Ами... беше от една дама — започнах аз, като силно се надявах, че това щеше да бъде достатъчно.

Той откопча третото копче на ризата си. Погледът ми веднага бе привлечен в тази посока — дали гърдите му бяха космати или гладки? Това бе още един въпрос, върху който бях мислила неведнъж наскоро. До този момент залозите бяха в полза на космати гърди.

— И?

— Тя се казва Кристина — добавих аз.

Той се вторачи в една от крушките над фурната. Човек почти можеше да долови шума от завъртащите се зъбни колела в мозъка му, докато се рови в дълбините на съзнанието си, за да открие информацията за това коя по-точно би могла да бъде тази Кристина. Когато се надвеси над котлоните, потънал в размисъл, яката му се помръдна и успях да зърна крайчеца на косматите му гърди. Ха! Знаех си!

— Добре — добави той. — Благодаря.

С мъка откъснах поглед от него и тъкмо се канех да прекрача през вратата, когато той се изкашля.

— Зоуи...

Потрепнах.

— Аха?

— Ако тя се обади отново, не вдигай, нека се включи гласовата поща. Ясно?

— Да *не вдигам*, така ли?

— Ами бих искал да нямам вземане-даване с нея — уточни той.

Бях сигурна, че се чувстваше неловко.

— Разбира се. Няма проблем.

Той ми се усмихна. Не го бях виждала да се усмихва така смирено. Усмивката му явно изразяваше признателност към разбирането и дискретността, които проявих.

Усетих, че тя ме хипнотизира и не бях в състояние да се помръдна или да кажа нещо. Бях закована на мястото си, докато той ме гледаше втренчено, но за първи път в погледа му нямаше онзи заядлив блясък. Когато не се мръщеше, беше толкова по-привлекателен, толкова по-пленителен...

— Е, лека тогава! — изчуруликах весело.

— Да — отвърна той. — Лека!

Когато се качих в стаята си, се гушнах под завивките и започнах да обмислям цялата тази работа с Раян. Теорията ми бе следната: скритото привличане, което бях започнала да изпитвам към него, бе защитен механизъм. Тъй като ме бяха отхвърлили по най-ужасния начин — бях изоставена в деня на сватбата си от мъжа, когото обичах лудо с цялото си сърце — сега се захващах за първия симпатяга, на когото попаднах, макар че той бе арогантен, не желаше да се обвързва емоционално и беше непрекъснато ядосан.

Вероятно коленете ми омекваха, когато Раян ме погледнеше, защото подсъзнателно се опитвах да докажа на себе си, че бях способна да харесвам мъж, различен от Джейсън. Това беше. Това трябваше да е.

Сега бях така убедена в това обяснение, както и във факта, че увлечението ми по бицепсите на Раян ще отmine толкова бързо,

колкото се беше и зародило. Взех книгата на Джаки Колинс, успокоена, че това бе част от процеса на емоционалното ми оздравяване. Може би щеше да е хубаво, ако подсъзнанието ми си беше избрало някой по-подходящ от шефа ми.

Тъкмо се канех да се отдам на шейсет и четвърта глава, когато телефонът ми започна да звъни. Може би беше Труди. Беше казала, че ще се обади тази вечер, за да обсъдим евентуалната утрешна разходка с децата. Но когато станах да го взема, мярнах номера, който примигваше на екрана, и ахнах.

Защото това не беше Труди. Това беше английски номер — номер, който познавах много добре.

От Джейсън нямаше ни вест, ни кост в продължение на месеци, въпреки усилията ми да се свържа с него през първите дни. Обаче това беше той и очевидно ми се обаждаше.

Потулих устата си с ръка, а сърцето ми заби толкова бързо, че се чудех как смогва да изтласква кръвта ми. Гледах вторачено към телефона.

Господи! Дали да вдигна?

Не, не, не можех.

Но исках...

Не, по дяволите, Зоуи Мур, недей! Този мъж не само че те заряза, но нямаше смелостта да обясни защо. Така че недей да ставаш смешна. Наистина.

Но аз го обичах...

Пръстите ми трепереха над мъничкия зелен клавиш, но преди да успее да го натисна, телефонът спря да звъни. В съзнанието ми цареше хаос. Бях стиснала телефона така здраво, че кокалчетата ми бяха побелели.

Добре, Зоуи. Успокой се. Не се вълнувай.

Най-добрата тактика бе да проверя дали беше оставил съобщение. Ако не беше, трябваше да не мисля много-много за случилото се.

Проверих гласовата си поща четиринадесет пъти.

Всеки път отговорът се състоеше от три жестоки думи: „Нямате нови съобщения“.

Отново си легнах и се вторачих в тавана, като се опитвах да реша какво да правя. Всяка една частица от съществуването ми ме приканваше

да взема телефона и да му се обадя. Но нещо ме спираше. Нима бе гордостта? Надали. Бях я загубила след сватбения ни ден, когато продължих да му звъня, отказвайки да се вслушам в това, което всеки ми казваше: „Зоуи, той не те иска повече. Трябва да го забравиш и да продължиш напред“.

Не беше лесно. Призовах цялата воля, която ми беше останала, за да си резервирам самолетен билет до Ню Йорк и да си внуша да приема факта, че няма да го видя никога повече, не трябва да изградя нов живот без него.

Именно поради тази причина не трябваше да му звъня: бях стигнала толкова далече без него и трябваше да продължа напред. Бе въпрос на самосъхранение. Нямах представа какво искаше да ми каже, но за едно нещо бях сигурна: този разговор щеше да ме върне към самото начало, към времето на емоционално страдание, когато денят ми започваше и завършваше със сълзи.

Решително изключих телефона, увих се с чаршафа и се обърнах към отворения прозорец. По кожата ми танцуваше топъл бриз. Погледнах към луната, която тази вечер беше толкова ярка, че дърветата бяха окъпани в светлина.

Употребих всичките си усилия, за да спра да мисля за случилото се. Но мислите ми се съпротивляваха и крещяха, теглейки ме обратно към Ливърпул, обратно към всичко, което олицетворяваше за мен този град.

Вперих поглед към перваза на прозореца, когато една сълза се отрони, а след нея бързо се търкулна още една. Очите ми пареха, а в гърлото ми беше заседнала буца. Знаех, че никога нямаше да успея да заспя.

---

[1] Журналистка и телевизионна водеща, смятана за една от жените с най-секси глас. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 23

След като на прага на църквата ми беше съобщено, че бъдещият ми съпруг ми е вързал тенекия, остатъкът от деня леко ми се губеше.

Помнех, че шаферките и шаферите се караха чия бе вината, а Уин цапардоса приятеля си с вече повехналия букет калии, след като той попита дали въпреки това ще има сватбено тържество.

Помнех, че всеки предлагаше другия да свърши неприятната работа и да каже на близо стотината гости, че шоуто бе свършило още преди да е започнало.

Помнех, че горкият татко искаше да остане с мен, но най-накрая го убедиха да иде и да съобщи новината на мама.

Помнех, че докато около нас хаосът се разрастваше, Джесика ме избута обратно в колата и нареди на шофьора да даде газ, сякаш току-що бе спечелила второстепенна роля в сериала „Суини“.

— Какъв негодник! — не спираше да се възмуцава тя. — Пълен и завършен *негодник*. Не мога да повярвам. Искам да кажа... Уф! Негодникът му с негодник!

После спря за миг.

— Извинявай — промълви смутено. — Не исках да крещя. Ти си тази, която трябва да крещи, а не аз. И все пак... ама че *негодник*. Просто не мога да повярвам. Ох, извинявай! Добре ли си?

Свих рамене.

— Не знам — отвърнах аз. Чувствах се толкова вцепенена, сякаш ми бяха сложили упойка. Спомням си, че си мислех, че след като не плача, значи съм добре.

— Работата е там — продължи тя, — че надали ще искаш да се омъжиш за някого, който върши подобни неща, Зоуи. Какво си е мислил? Сигурно въобще не е помислил.

Погледнах към роклята си — моята красива копринена рокля с цвят на слонова кост, която бях купила на такава безумна цена, че трябваше да я доставят заедно с шишенце успокоителни. Точно отпред

на полата имаше малка треска. Потърках я с нокътя на средния си пръст и я измъкнах внимателно. Платът се събра.

— Не е като да кажеш, че не е имал достатъчно години, през които е можело да те зарече — бръщолевеше Джесика. — Можеше да го направи преди шест месеца и да не те подлага на това. Или поне да беше изчакал края на медения месец, когато можеше да го направи като хората и да получи развод. В наши дни вече не е толкова трудно.

Загледах се през прозореца. Изведнъж се зачудих какво ли правеше бедната ми майка. Вероятно крещеше толкова високо, че можеха да я чуят жителите на Нюкасъл, седнали да обядват.

— Като сбарам Нийл, ще го убия! — заканваше се Джесика. — Нали е кум, той трябваше да доведе младоженеца тук, дори ако се наложи да го върже и да му запуши устата.

Телефонът ѝ започна да вибрира. Тя го отвори с един замах и залепи слушалката до ухото си, дори не успях да видя движението на ръката ѝ.

— *Къде си, по дяволите?* — Можех да си представя Нийл, който трепереше от страх в другия край на линията. Едва ли би било достатъчно да кажа, че в тяхната връзка Джесика беше мъжът. Според мен Нийл никога не се бе проявявал като такъв.

— Най-вече — продължи тя с толкова гръмовен глас, че косата около ушите му сигурно се поопърли — къде е онзи негодник, дето е твой приятел?

Не можах да чуя отговора на Нийл. Но както се оказа, не бе и нужно.

— Какво искаш да кажеш с това, че ще ми съобщиш по-късно? — Джесика звучеше така, сякаш всеки момент щеше да издаде заповед за обезглавяването му. — Каж ми сега. Нийл? Нийл? Недей да затваряш телефона. Сериозна съм. Никога през живота си не съм била по-сериозна. Ако ми затвориш, ще...

Той ѝ бе затворил.

— Проклятие — ядоса се тя. — Проклятие! Проклятие!

Загледахме се мълчаливо през прозореца.

— С него ли беше? — накрая не се сдържах и попитах. — Искам да кажа... с Джейсън?

Тя въздъхна и кимна.

— Не ми каза много. Всъщност нищо не ми каза. О, съжалявам миличка, наистина съжалявам. Това е ужасно. Дяволски ужасно. Не мисля, че някога съм познавала... — Тя избърса една сълза и седна, като започна да клати глава и да мънка като човек в ранните фази на посттравматично стресово разстройство.

Когато стигнахме до къщата, докато мушках ключа си във входната врата, осъзнах, че ми се ходи до тоалетна. Всъщност едвам издържах. Всеки мускул от тазовата ми диафрагма се бе напрегнал толкова, че имах чувството, че тренирам някакъв състезателен спорт. Чудех се как ли щях да се справя с това, ако в този момент се намирах на мястото, където трябваше да се намирам.

Отиването до тоалетната ми отне повече време, отколкото бях очаквала, благодарение на шлейфа, дълъг повече от метър, и множеството волани на полата, които почти изпълниха стаята. Канех се да изляза от банята, когато чух хората да слизат към долния етаж. Гласът на майка ми беше най-висок.

— Ама че тъпанар! — крещеше тя. — Ама че проклет, долен тъпанар! Какъв проклет егоистичен тъпанар! Предполагам, не в Чешир не е кой знае колко голяма работа да бъдат хвърлени на вятъра сто двадесет и два пая с аспержи или пък сто двадесет и два муса с лимон и къри.

— Не къри, а пюре от зеленчуци — поправи я Деси.

— Нали и аз това казах! — сопна се майка ми. — Въпросът е, че всичко това се намира в залата заедно с диджей, на когото платихме триста и петдесет паунда за една вечер, и дванадесет абсолютно ненужни украшения от колии за масите.

— Калии — поправи я Деси.

— Какво? — отвърна майка.

— Казват се *калии* — повтори Деси.

— Това не е нищо... После идва ред на захаросаните бадеми с прасковена глазура — продължи майка ми, без да му обръща внимание. — Какво точно трябва да направи нашата Зоуи със сто двадесет и две кошнички със захаросани бадеми с прасковена глазура?

Опитах се да отворя безшумно вратата на банята, но пантите не бяха смазвани от 1991 година насам.

— Зоуи? Зоуи! Ти ли си това? — провикна се майка ми и се понесе по стълбите, следвана от Деси, леля Линда и още неколцина

членове на организацията „Слабеещ свят — отрядът по степ“.

— *О, миличкаа!* — изкрещя тя и ме прегърна стремително. Притискаше ме така силно, че чак тиарата ми падна.

Когато се откъсна от мен, собствената ѝ шапка — аксесоарът, който беше точно копие на дизайнерските творения на Филип Трейси — също се бе поразместила. Това прободеше сърцето ми.

Майка ми винаги е била безупречна. Може и да беше с двадесет години по-възрастна от футболните съпруги и гаджета, но подходът ѝ към поддръжката на изряден външен вид би засрамил дори и Алекс Къран^[1]. Понякога си мислех, че би предпочела да ѝ ампутират пръстите на ръцете, отколкото да се появи пред хората, без да е лакирана.

Но в този момент тя не беше безупречна. В този момент, когато се отдръпна от мен и ме сграбчи за ръцете, сякаш се канех да избягам някъде, имаше толкова много спирала по бузите си, че човек можеше да си помисли, че експериментира с готическата мода.

— Мамо, аз...

— Не казвай нищо! — отвърна тя и отново ме прегърна в хватката на гросмайстор по таекуондо. — Не е нужно да казваш нищо. Този проклет тъпанар. Знаех си, че не те заслужава.

— Мамо, допреди час ти го обожаваше — припомних ѝ аз.

Тя подсмръкна.

— Никога не съм харесвала косата му. Винаги съм смятала, че не трябва да се доверяваш на мъж, който си боядисва косата. Той си боядисваше косата, нали?

Въздъгнах и затворих очи.

Усещах как се кани да запротестира отново, но тогава тя нарече:

— О, боже! Аз съм виновна. Защо? — намръщих се аз.

— Не трябваше да позволя да се случи това.

Деси се ококори и дръпна от цигарата си.

— Зоуи, как се чувстваш? — попита той, докато издишваше дима.

— Аз ли? — отвърнах. — Ами... всъщност не знам.

И тогава те се намръщиха. Ако всеки един от тях беше помолен да прецени душевното ми състояние в този момент, то в такъв случай трябваше да прекарам следващите двадесет години заключена в тапицирана стая в някоя психиатрична болница. Според тях трябваше

да ридая, да наричам Джейсън „негодник“ и „тъпанар“ и с всички останали обидни епитети, които можеше да съществуват. Но умувайки над отминалите събития (съжалявам, че отново използвам тази дума), аз бях в шок. Сигурно е било така, защото сълзите се появиха покъсно, в огромни количества. Не спирах да плача зад вратата на горещата свободна стая в къщата на нашите, където се преместих, чувствайки се като някой жалък, пораснал тийнейджър.

В седмиците след сватбения ми ден плачех толкова много, че бузите ми бяха станали груби като чифт сурови екологично чисти пилешки гърди. Слушах сърцераздирателни любовни песни и се отдавах на спомените за първата ни целувки, първия ни уикенд в Езерната област, за деня, когато се преместихме в къщата ни.

Но никога не го наругах дори и наум. Защото все още го обичах. Знаех, че не бива. Но го обичах.

---

[1] Английски модел, съпруга на футболиста Стивън Джерард. Тя пише модна колонка в таблоида „Дейли мирър“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

Всички английски бавачки в Щатите притежаваха вродения инстинкт да търсят себеподобни — дори и в случаите, когато у дома надали щяха да бъдат първи дружки. И аз безспорно принадлежах към тази категория. Новата ми приятелка бе Фелисити Боудън-Кларк. Всъщност трябваше да си призная, че имахме толкова общо, колкото принц Майкъл от Кент и скандалната певица Кери Катона.

Бях работила в прекрасна, но съвсем обикновена ясла в покрайнините на един провинциален град, докато Фелисити е била наета да работи в богатия квартал „Найтсбридж“ и столицата от семейството на толкова богат индустриалец, че вероятно мотивите по тоалетната им хартия са били оригинали на Пикасо. Доколкото можех да си спомня, за първи път срещях дъщеря на съдия от Върховния съд, която да е завършила само училище.

— Сега, Нанси, гледай внимателно, моля! Хващаш ножа и вилицата — обясняваше тя. Гласът ѝ беше толкова бодър, аристократичен и превзет, че можеше безнаказано да изрече всякакви приказки.

Докато Фелисити повдига дясната ръка на Нанси и поставя пръстите ѝ в правилното положение, трябва да ви обясня нещо: Нанси не беше петгодишното дете, за което Фелисити бе наета да се грижи, а тридесет и три годишната му майка.

— Така, както знаеш, според американския етикет от храната, трябва да се отрежат няколко парченца с големината на хапка, после да поставиш ножа си напречно на чинията, като острият му край трябва да е насочен към хранещия се — продължи Фелисити. — Преди да започнеш да се храниш, прехвърляш вилицата от лявата в дясната си ръка.

— Аха — прилежно отвърна Нанси.

— Европейският стил започва по същия начин, както и американският, т.е. докато режеш, държиш ножа в дясната си ръка, а с вилицата, която е в лявата, само придържаш храната. Разликата е, че

вилащата остава в лявата ръка, със зъбите надолу, а ножът — в дясната. Продължаваш да се храниш, като набождаш отрязаните хапки храна с вилицата, която е все още в лявата ти ръка. Ето така. Какво мислиш? Лесно е, нали?

Тъкмо се опитвах да си обясня как Фелисити бе успяла да превърне нещо толкова просто като боравенето с нож и вилица в тема, достойна за лекция за напреднали в областта на приложната наука, когато тя отново се намеси:

— Смятам, че подобни детайли си струват усилията. Нали, Зоуи? — попита тя с необикновено широка усмивка. — Аз съм непоколебим привърженик на това колко е важно родителите да бъдат добър пример. Много пъти съм виждала да се случва точно обратното. Ако родителите поддържат немарливо домакинството си, то и децата им стават немарливи. — После се засмя. — И да си кажа правичката, не възнамерявам да се грижа за ничии мърльовци!

Фелисити бе извънредно привлекателна: стройна и жизнена червенокоска, тя напомняше на Никол Кидман отпреди петнадесет години. Въпреки че подходът ѝ към децата се доближаваше по прогресивност до този на някоя викторианска учителка, беше трудно да не я харесваш.

— Добре, мисля, че сега го схванах — отвърна Нанси с провлечения говор, характерен за източното крайбрежие. — Така ли? — Тя държеше изправени ножа и вилицата си и чакаше одобрението на Фелисити.

— Parfait!^[1] — възкликна Фелисити. — Поздравления!

— Хм? — учуди се Нанси.

— О, не се притеснявай. Някой друг път ще стигнем и до това.

Нанси Маджента и съпругът ѝ Аш бяха натрупали парите си от управлението на империя от фризьорски салони, които продадоха миналата година, за да насочат вниманието си към разработването на серия шампоани. Те не бяха типичните жители на Хоуп Фолс, които, както бях разбрала, се деляха на две основни категории: дълбокомислещи интелектуалци и големеещи се градски типове. Съдейки от успеха, който Нанси и Аш бяха постигнали в живота, човек можеше само да предположи, че си бяха природно умни. И като се имаше предвид това твърдение, може би щяхте да си помислите, че да ги обучават отново в изкуството на боравене с прибори за хранене едва

ли би било сред най-важните им приоритети. Очевидно щяхте да сгрешите.

— Нали знаете как се вдигат акциите на семейство, в което има английска бавачка? — Нанси се обърна към нас с Труд и Амбър, докато отметна косата си, за да забележим блузата „Версаче“. — Разбрах още в деня, когато дойде Фелисити, че с право сме искали да наемем англичанка. Искам да кажа, че може да ни обогати толкова много в културно отношение.

За миг Нанси спря да дъвче дъвката си. През последния половин час преживяше така енергично, че ме заболяваше ченето само като я гледах.

— Фелисити, не ти го казвам просто така, наистина е страхотно, че си при нас! — Тя подскочи, за да прегърне Фелисити, очевидно за да изрази радостта си от самото ѝ съществуване.

— Да, разбира се. Нека да не се отклоняваме прекалено много — подсмихна се Фелисити и се освободи от хватката на Нанси. — Така, Талула, изми ли ръцете и лицето си, за да си готова за разходката ни?

Талула — сладко, леко дундесто момиченце с прическа ала Клеопатра и свенлива усмивка, кимна послушно.

След по-малко от половин час пристигнахме в парка и Талула малко се поотпусна, главно благодарение на факта, че си пасна изключително добре с Руби. И двете се оказаха големи фенове на куклите Барби. Те се затичаха към люлките, а Фелисити се настани на една пейка и се усмихна доволно.

— Талула е прекрасно момиченце — каза тя.

— Харесва ли ти да работиш за Нанси? — попита Труд.

— Разбира се! — отвърна Фелисити. — Няма семейство, където да остана завинаги, и съм сигурна, че в определен момент ще се върна в Англия, но засега те всички са чудесни!

— Изглеждат много по-добри от пасмината, за която работеше преди — добави Амбър, кимайки. — Съдейки по приказките ти, просто не мога да повярвам, че е възможно да съществуват такива материалисти.

— Нямам нищо против материализма — намеси се Фелисити. — Всъщност гледам на него като на необходимо условие. Няма нищо лошо от това да работиш за някого, който не е готов да се раздели с част от парите си.

— Не можеш да вършиш тази работа за жълти стотинки — отбеляза Труди.

— Разбира се, че не! — изкиска се Фелисити. — Макар че ми плащат добре.

— Наистина ли? — попитах невярващо.

Тя ми хвърли поглед, изпълнен със съжаление.

— В Бостън има хора с юридическо образование, които правят по-малко пари от една добра детегледачка — информира ме тя. — Ако изиграеш добре картите си, както направих аз, можеш да се възползваш от всякакви облаги — здравна осигуровка, свободен достъп до частния спортен клуб, самостоятелни пътувания, за които да използваш летателните точки на работодателя си, които е натрупал като лоялен клиент към дадена авиолиния...

При Раян не бях получила и трошица от тези неща и съдейки по израза на Труди, можех само да предположа, че и тя беше в моето положение.

— Разбира се, всичко опира до това да си търсена — продължи Фелисити. — Нанси знае, че другите родители често се въртят около мен в парка, като ми предлагат да удвоят парите, които печеля в момента. Вчера ми бяха пъхнали една бележка под чистачките на колата.

Продължих да я гледам смаяно.

— О — добави бързо тя, — не бих искала да ви оставя с впечатлението, че мотивите ми да се захвана с тази работа са пари. Тук съм, защото смятам, че работата с децата и техните родители е много удовлетворяваща. Стига само да се държат прилично.

— Ако ли не, могат единствено да ти развалят настроението, нали? — захванах се аз за първото нещо, което се оказа общо помежду ни. — Руби и Самюел са чудесни и наистина слушат в повечето случаи, но понякога приспиването им се казва истински кошмар.

— Говорех за родителите — отвърна Фелисити. Тя се изправи и сложи ръце на устата си. — Талула! Талула! Ела тук, ако обичаш! — Тази заповед беше произнесена с фалцета на никой старшина, който командваше кавалерийска дивизия, състояща се от глухи войници.

Талула пусна куклата си и се затича към нас, ококорила се в очакване.

— Така... — Фелисити започна внимателно да я гълчи. — Какво съм ти казвала за дрехите?

— Ъъ... — чудеше се Талула и хапеше устни. — Не съм сигурна.

Фелисити въздъхна, извади една четка от чантата си и започна да разресва косата на Талула, сякаш беше някоя афганска хрътка.

— Помолих те да се стараеш да ги пазиш чисти — напомни ѝ тя с усмивка. — Може и да си на пет години, но това не е извинение, за да се отпускат така. Изчакай да станеш на годините на майка си, преди да го направиш. Миличка, тичай и бъди внимателна.

— Казах ли ви, че моето семейство иска да ида с тях на Сайшелите следващия месец? — съобщи Амбър.

— Шегуваш се! — изписка Трудн. — Късметлийка. Барбара и Майк са страхотни, но скоро няма да ходят на почивка, а да не говорим и за това да ме повлекат със себе си някъде. Барбара непрекъснато ми повтаря, че са прекалено заети, за да си позволят *ваканции*.

Канех се да споделя с тях, че това лято трябваше да съм на Бермудските острови, но се отказах. Бях достатъчно добър професионалист, за да не обсъждам подобни неща. Макар че преди няколко седмици замалко не извърших ритуал, в който да изгоря банските си.

— Е, да, но много се двоумя — нацупи се Амбър.

— Какво? Защо?

— Ами просто... искам да кажа, че е много трудно решение, защото това пътуване е в разрез с моите убеждения. — Тя въртеше с пръсти една от плитките си. — Те планират да отседнат в петзвезден хотел. Оставих зад гърба си подобни неща още преди години. Предпочитам съдържателни пътувания, по време на които е по-добре да отседна при местното население. Всъщност миналата година бях планирала едно пътешествие. Трябваше да остана при племето на зулусите в Южна Африка. Но не можах да го осъществя само защото си счупих палеца на крака, когато се качвах в самолета.

Трудн, която дундуркаше Андрю върху коленете си, като това беше най-енергичната игра „на конче“, като изключим някое родео, се спря и я погледна.

— Миличка, мога ли да ти дам един съвет? — каза тя. — Завлечи си задника на Сайшелите, опъни се на един шезлонг, поръчай си най-

голямата пиня колада, която предлагат, и се отпусни. И тогава, ако все още се тревожиш за принципите си, ми звъни. Ще дойда при теб за нула време.

---

[1] Отлично, прекрасно (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 25

Въпреки крехката си възраст, Самюел обичаше да ми помага с домакинската работа. Харесваше тези занимания почти толкова, колкото баща му ги ненавиждаше. Бяха изминали близо два месеца, откакто бях в Америка, и задълженията ми не бяха толкова много, колкото когато пристигнах, благодарение на новата ни чистачка Дария (очевидно са имали няколко, преди да пристигна — почти толкова много, колкото и детегледачките). Но без значение дали ми помагаше да извадя съдовете от миялната машина, да избърша пода след вечеря или да разчистя ниската маса, след като бяхме рисували, той се нахвърляше на всяка работа с огромен ентузиазъм. Имаше още какво да се желае по отношение на уменията му, но това едва ли бе от значение.

Всичко започна преди няколко седмици, когато предизвиках Самюел да подреди играчките си по-бързо от сестра си, а после се отдръпнах, за да наблюдавам с учудване как се отразява едно незначително състезание на детската мотивация. И двамата тичаха из всекидневната и подреждаха нещата така, сякаш бяха обсебени от духа на Мистър Пропър.

Най-новото любимо занимание на Самюел бе да изпразва пощенската кутия пред къщата, когато пристигнеха писмата. Явно всеки ден се сецаше за това преди Руби и ме умоляваше да му позволя да изтича навън, да се спусне надолу по стълбите, да се повдигне на пръсти, за да може да я стигне и да я отвори.

Тази сутрин, когато дотича обратно в къщата, ръчичките му бяха пълни с куп писма, повечето от които бяха реклами, каталози и листовки за неща, които никои не желаеше, но имаше и няколко сметки. На пръв поглед явно нямаше писмо за мен, но не бях учудена. По-голямата част от кореспонденцията ми се осъществяваше чрез електронната поща, което бе много по-бързо и практично. Единственият недостатък беше, че прекарвах по-голямата част от деня, чудейки се дали Джейсън не ми е пратил имейл. Когато първоначално

пристигнах тук, не можех да спра да влизам в пощата си при всеки един удобен случай с разтуптяно сърце, което се успокояваше в мига, когато осъзнаех за пореден път, че няма и думица от него.

Тъкмо бях започнала да овладявам този импулс, когато ми бе позвънил. Оттогава насам влизах в пощата си с треперещи ръце и чело, обляно от пот. Беше безсмислено, защото единствените имейли, които получавах, бяха от майка ми.

Докато преглеждах писмата, открих един плик най-отдолу в купчината, който привлече любопитството ми само заради това, че нямаше нито име, нито адрес. Беше от хартия с изключително добро качество, но като изключим това и липсата на подател, нямаше никакви други отличителни черти.

Реших, че това бе поредната реклама, и го отворих, за да извадя съдържанието му. Но в мига, в който мярнах листа, разбрах, че не бе реклама и че не бях желаният получател.

— Зоуи, какво е твоето писмо? — попита Самюел.

— Ами... от татко ми е — излъгах аз и се изчервих издайнически.

— Може ли да ми го дадеш? — попита той и се протегна.

— Ооо, не, не мисля, че това е добра идея.

— Искам писмо.

— Съжалявам, Самюел, миличък, няма да го получиш. Какво ще кажеш да направим нещо друго? Хайде, какво би искал да направим?

В очите му светна безочливият блясък на човек, който бе съзрял удобния момент.

— Мога ли да гледам „Спондж Боб“? — попита той и се усмихна обнадеждено.

— Защо не? — отвърнах аз и го поведох към вратата.

Изглеждаше толкова учуден, че бях сигурна, че вече се чудеше дали няма да е добре да попита и за огромна кутия сладолед и пуканки.

Сега, когато знаех, че писмото не беше за мен, щеше да бъде неразумно да продължа да го чета. Това беше дяволски дразнещо, защото, съдейки от това, което бях успяла да съзря, съдържанието му не би могло да е по-пикантно, дори да беше произведено от най-известната консервена компания „Дел Монте“.

Насочих се към антрето с искреното намерение да сгъна писмото, да го върна в плика и да го оставя на масата, за да изчака

истинския си получател.

Проблемът бе, че докато се опитвах да го направя, бях атакувана от банда въстанали мозъчни клетки, които се бяха разположили нейде из главата ми и от време на време ми устройваха засади.

Именно те ме принудиха насила да си купя и излапам шоколадовите десертчета, при условие че няколко часа по-рано се бях заклела да спазвам строга микробиотична диета, която бе любимата на Гуинет Полтроу.

Именно същите мозъчни клетки ме поведоха с маршова пъпка към магазините и ме заставиха да използвам картата си „виза“ за нов чифт обувки с каишки, с които със сигурност щях да надвиша кредитния си лимит и нямаше да паснат на нито една дреха в гардероба ми.

Именно тези мозъчни клетки бяха отговорни за всичките ми добросъвестни решения, сред които безспорно беше и това да се промъкна в единия ъгъл на антрето с писмото на Раян, за да мога да го прочета.

„Скъпи Раян,

Изминаха седмици, откакто ти писах за последен път, и трябваше да призова цялата си воля, за да не ти пиша отново досега. Предполагам, че има основателна причина, поради която не си отговорил на първото ми писмо. Не знам каква би могла да е тя, но съм готова да не я подлагам на съмнения.

Във вторник те видях в града. Имаше работен обяд с някого в онзи нов ресторант на улица «Бойлстън». Бях така изкушена да вляза и да те поздравя, но тогава не бях сама и затова не успях.

Носеше черната риза, в която те харесвам толкова много. Не можах да не забележа. Раян, както винаги съм казвала, тъмните цветове наистина ти отиват. Те подчертават цвета на удивителните ти очи.

Вероятно вече се чудиш каква е целта на това писмо. И аз самата донякъде се чудя. Предполагам, че просто имах нужда да се свържа с теб и да повтора това, което казах и

миналия път. Да се докосна до теб и да те помоля да не ме пренебрегваш. Не, не да те помоля. Нима моля? Това наистина не е в стила ми. Но смятам, че знаеш това.

Раян, има толкова много неща, които все още не знаеш за мен. Това, което започнахме, беше само началото. Началото на нещо красиво, ако, разбира се, му позволиш да се случи. Моля те, Раян, послушай сърцето и разума си. Дълбоко в себе си знаеш, че когато сме заедно, е страхотно. Любими, просто недей да правиш най-голямата грешка в живота си, като отказваш да го признаеш.

Вечно твоя, Жулиет.

Целувки!“

— Зоуи, може ли да прочета писмото ти? — попита Руби.

Подскочих и го скрих зад гърба си, съзнавайки, че едва ли щях да изглеждам по-подозрително, дори да бях дегизирана с изкуствена брада и очила.

— Тъъ... не. Това е просто една сметка — отвърнах аз.

— Каза на Самюел, че е от баща ти. Чух те.

— Така е — изчервих се аз. — Баща ми се казва Бил^[1]. Просто смятам, че ще ти се стори скучно. Това е всичко.

— Каза ми, че се казва Гордън — добави тя.

— Все едно живея с детектива Поаро — въздъгнах аз. — Виж, писмото е лично за мен. Ясно? Съвсем просто е. И бих искала поне този път да го запазя за себе си. Нали няма проблем?

— Любовно писмо ли е? — ухили се тя. — Хайде, Зоуи, любовно писмо е, нали?

— Не! — отсякох аз, клатейки глава в престолено раздражение. — Съвсем не.

Е, това бе *наполовина* истина.

---

[1] Игра на думи: bill (от англ.) — сметка, фактура. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 26

Планът ми беше просто да изляза, да купя няколко плика, да пъкна писмото на Раян в един от тях, да го подхвърля към останалата част от пощата и да се престоря, че не съм го забелязала. Бях разтревожена и исках да бъда сигурна, че нямаше да остане с впечатлението, че съм от хората, които нарочно биха пренебрегнали личното му пространство, прочитайки писмо, което очевидно е много интимно. Макар че бях точно такъв човек.

Остатъкът от деня премина не просто в трескава възбуда. Денят беше десет пъти по-ужасен отколкото в лондонската лудница „Бедлам“.

Първо беше упражнението по синхронно плуване на Руби. Самодоволно установих, че я бях закарала десет минути по-рано, когато се сетих, че бях забравила банския й в антрето. Докато стигнем до вкъщи и се върнем обратно, бяхме ужасно закъснели и всички деца като по чудо се бяха научили да правят някакво сложно движение, наречено „Стридата“, докато бедната Руби все още се мъчеше да застане във водата във вертикално положение с глава над повърхността.

Тя прие това невероятно спокойно, но нямаше нужда да си чел някой учебник по психология или да си вземал частни уроци от Зигмунд Фройд, за да разбереш, че беше разстроена. Почувствах се ужасно, но за съжаление това бе само началото.

После се отправихме към контейнера за боклук надолу по пътя, за да изхвърлим няколко кутии с отпадъци, които не ставаха за рециклиране и стояха наблъскани върху един от шкафовете в коридора от идването ми насам. И двете деца искаха да помогнат, а аз нямах нищо против. Тъкмо когато си тръгнахме, започнах да се дивя на багажника, който изглеждаше много чист и подреден, макар че всъщност не би трябвало да е така.

Обзета от ентузиазъм, Руби бе изхвърлила в кофата за боклук и една чанта, която съдържаше половината дрехи от гардероба на Раян,

които трябваше да занеса на химическо чистене. Обзе ме паника. Започнах да премислям възможностите си и когато осъзнах, че те не бяха кой знае колко големи, се спрях на единственото нещо, което ми оставаше да направя.

Скочих в кофата, открих противната чанта и се опитах отново да се измъкна. Една ръждясала пружина от легло се бе оплела в косата ми, щедра порция стара пица се подаваше от деколтето на тениската ми и неколцина яки момчета от местните власти бяха застанали до нас и заплашваха да ме арестуват.

— Толкова се *радвам*, че ти си ни бавачка, Зоуи! — кикотеше се Руби, докато натисках газта до дупка, за да се измъкнем. — Само почакай да разкажа на тате!

Малко след това бях на косъм от това да ударя едно дърво и да обърна колата, Руби се подхлъзна пред къщата и едва не си счупи крака, а Самюел открадна пакет презервативи от супермаркета, защото решил, че били нов вид бонбони „ММ“.

Гневните изблици, които през последните няколко дни не бяха толкова страшни, започнаха рано-рано в седем вечерта. Не трябваше да омаловажаваме Руби и Самюел: те бяха толкова изобретателни, че извиненията им звучаха почти убедително. Тази нощ Руби обяви, че от тавана на спалнята ѝ капе пода и няма как да си легне, защото ще прогизне.

— Руби — спокойно започнах аз, — от тавана на спалнята ти не капе никаква вода. Дори да се намираше насред Сахара, нямаше да е по-суха.

Тя се нацупи.

— В моята също капе — отвърна Самюел. Това беше или израз на солидарност към сестра му, или очевиден опит да имитира извинението ѝ. — Кап, кап, кап!

— Не, не капе! — изписах аз е най-веселия си и оптимистичен тон, макар че се чувствах толкова изтощена, колкото човек, който бе прекосил страната на магаре и едва тогава бе осъзнал, че бе оставил включена ютията си у дома. — Какво правиш с пижамата си сега?

— Не харесвам пижамата — информира ме Самюел.

— Напротив, миличък.

— Не.

— Но тя е любимата ти, Самюел! Погледни!

— *Нееееееееееее!*

В този момент открих, че новото ми строго правило да не пия алкохол повече от веднъж седмично, което бях въвела миналата вечер, докато си поръчвах третата чаша с вино на среща с момичетата, бе сериозно застрашено. Изкушавах се от възможността да грабна бутилка бира и да си поговоря с Труди по телефона в продължение на повече от час.

В девет и двадесет и една най-после настъпи мигът, в който дебнешком се качих на горния етаж и долепих ухо до вратата на всяко дете. Чух нещо върховно. Тишина.

Раменете ми се отпуснаха, поех дълбоко дъх и се запътих към долния етаж, устремена към хладилника. Нямах да се обезсърча от факта, че Раян бе оставил почти пълната чиния с макарони на плота, за да може домашната фея (тоест аз) да я накара да изчезне.

Държах бутилка бира, когато го чух да влиза в кухнята.

— О, здрасти! — поздравих аз. — Тъкмо се опитвах да открива нещо за похапване.

Но когато се обърнах и съзрях лицето му, осъзнах, че от това дали му крада бирата или не, му пукаше толкова, колкото и от прогнозата за времето на островите Галапагос.

— Ще бъдеш ли така добра да ми обясниш какво е това? — прогърмя той. Беше сграбчил писмото, което бях открила по-рано днес.

— Какво трябва да обяснявам? — попитах с ангелско изражение.

— *Отваряш ми писмата!*

— Не! — запелтечих аз. — Ами всъщност да. Искам да кажа...

— *Защо* някой би направил това?

Въпросът бе произнесен така яростно, че нямаше да се учудя, ако след три секунди се превърнеше в Невероятния Хълк.

— *Защо* някой ще идва в дома ми и ще отваря личната ми кореспонденция?

— Не исках да го отворя! — Знаех, че оправданието ми бе жалко.

— Какво? Ръката ти просто се е подхлъзнала? *Случайно* си отворила плика, *случайно* си извадила писмото и после *случайно* си се отървала от плика?

— Ами... да! — отвърнах аз, като се опитвах да се държа с подобаващо достойнство, въпреки че бузите ми бяха толкова горещи,

че човек можеше да изпържи яйце върху тях. — Работата е там, че нямаше никакъв...

— О, стига! — прекъсна ме той. — Толкова си жалка! Нима наистина очакваш, че ще ти повярвам? Да ти кажа, досега съм ставал свидетел на гадното поведение на някои от бавачките, но никога не е било толкова ужасно като твоето. За бога...

Докато Раян продължи с тирадата си, се чувствах все по-и по-възмутена. Добре де, не трябваше да чета писмото, но наистина го отворих по случайност. Освен това, нима наистина заслужавах подобно отношение след всичко, което бях преживяла досега, за да понеса тази работа?

Когато собствената ми кръв достигна точката си на кипене, разбрах, че единственият начин да се справя с тази ситуация бе да действам бързо и да постигна една-единствена цел: да докажа, че Зоуи Мур не е от жените, които можеха да се примирят с подобно държание.

Тази мисъл ми даде сила и аз вдигнах лявата си ръка, за да я стоваря върху плота, твърдо убедена, че въздействието на това движение и непреклонният ми и властен поглед щяха да го накарат да млъкне незабавно и да започне да моли за прошка.

За съжаление не включих в сметката си недоядената чиния с макарони на Раян, която се намираще точно под нанасящия удара юмрук.

Когато ръката ми се стовари върху плота, чинията и лентите талиатели с доматиен сос се разхвърчаха из въздуха и цялата стая като фойерверк. Не бях виждала подобен ефект от церемонията по откриването на последните олимпийски игри.

Когато чинията издрънча на плочките и се разби на около осемдесет парчета, сърцето ми биеше лудешки и едва си поемах дъх от обзелата ме паника.

Добре, Зоуи, стегни се! Измисли някаква разумна стратегия, с която да отговориш на това. Може би трябва да помолиш за прошка? Или да се престориш, че винаги си искала да боядисаш отново стените? Или да си плюеш на петите?

О, по дяволите...

Тогава забелязах нещо. Добре де, не стана точно така, както го бях намислила. Носът на Раян беше украсен с капка доматиен сос, а той самият си беше глътнал езика от сливане.

Изпънах гръб и го погледнах намръщено. Бях сигурна, че днес имаше важна среща, защото се беше избръснал и носеше скъпа бяла риза, която подчертаваше гладкостта и великолепия слънчев загар на кожата на врата му. Очите ми бяха привлечени от еротичната извивка на адамовата му ябълка и в съзнанието ми проблесна ужасна картина — как прокарвам устни по нея. Бях омагьосана от чувствено очертаните му скули, решителното чело и неприлично пълните устни.

Той бе поразителен, наистина поразителен. Независимо от това колко арогантен, ядосан и гневен бе, нищо не можеше да попречи на чара му.

Но не можех да му позволя да ме разсее.

— *Опитвах се да ти кажа* — започнах аз, — че писмото ти пристигна в плик, на който *нямаше* име и адрес. Не знаех, че беше за теб. И със сигурност не знаех същността на съдържанието му.

Изпъна гръб — очевидно си напомняше, че ядосаният трябва да бъде *той*.

— Но сега вече знаеш, нали?

Поклатих мълчаливо глава, а на лицето ми беше изписал добре премереният израз на дресьор на кучета, чийто Кинг Чарлз шпаньол тъкмо се бе изакал на килима.

Преди да успее да каже или да направи нещо друго, за да се отърси от смущението си, аз се завъртях, без да обръщам никакво внимание на бъркотията, която предизвиках, и се запътих към хладилника. Отворих го и многозначително взех не една, не две, а цели *три* бутилки бира. После го затръшнах и се отправих към вратата, като съобщих:

— Лягам си.

Тръгнах към горния етаж. Бях обзета от въодушевление. Бях накарала Раян да млъкне и да ме изслуша. Невероятно!

Тъкмо се канех да си отворя една бира, за да го отпразнувам, когато осъзнах, че бях забравила да взема отварачката.

Не се тревожи, Зоуи! Не е катастрофа. Все още можех да се сдобия с отварачка, без да развалям ефекта от грандиозното си напускане на кухнята. Чекмеджето, в което я държахме, се намираше от страната на кухнята, точно до вратата. Дори и Раян да беше все още там, можех да се промъкна долу, да отворя вратата и да притичам тихо обратно с отварачката, преди да ме забележи.

Бях в кухнята, пъкнала ръка в чекмеджето, когато съзрях Раян в другия край на стаята. Той правеше нещо, което ме поразя — бършеше доматиения сос от стените с един парцал и някакъв кухненски спрей. Не че не беше виждал и преди бутилки с течност за чистене, но няколкото пъти, в които го бях забелязвала да държи такава, той я изучаваше с такъв смутен израз, който можеше да се види изписан върху лицето на пещерен човек, опитващ се да сглоби някоя от мебелите на ИКЕА.

Той долови погледа ми, изправи се и посегна към задния си джоб.

— Ето — каза и извади отваращата. — Използвах я по-рано.

— Благодаря — отвърнах отсечено и я взех.

— Няма проблем — отвърна той. Тъкмо се канех да изляза от стаята, когато ме погледна отново. Усетих горещината, която обля врата ми. Той се подсмиваше.

Кое му беше толкова смешното. Намусих се в отговор, но тогава устните му започнаха да потрепват и аз осъзнах, че се опитваше да сподави напирания кикот.

Незнайно защо тази мисъл ме накара да се усмихна, а това сякаш освободи предпазителя на нещо в него. Смях. Неконтролируем, леко истеричен смях. Бе съвсем ясно, че няма да спре, макар че бе притиснал силно опакото на ръката към устата си.

По-лошото бе, че бе заразителен. Открих, че съм се присъединила. Първоначално се смеех тихичко, а после неудържимо и с все гърло.

Превръщаше се в циклично явление. Всеки път, когато смятах, че съм се овладяла, поглеждах към лицето му и това отново ме размиваше. Него също.

Накрая, с насълзени очи, Раян ми посочи вратата.

— Изчезвай оттук — успя да изрече, преди отново да се разкикоти. — Луда жена.

Докато тичах замаяно нагоре по стълбището, ми хрумна, че това може би беше най-странното нещо, което се случваше след пристигането ми. О, боже, сега наистина имах нужда от една бира.

ГЛАВА 27

Трябваше да си призная, че бяха минали няколко години, откакто бях ходила на църква по повод, различен от сватби, погребения или кръщенета. Ако трябваше да съм точна — около двадесет години. Не че не вярвах в Господ, напротив. Поне така смятах. Просто откакто бях навършила девет години, силата на убежденията ми се беше променила. Освен това и баба ми Бони не беше вече наоколо, за да ми казва, че ще ида в ада, ако не се появя в църквата всяка седмица с току-що измита коса и толкова лъснати обувки, че да заслепя половината богомолци.

В Америка ходенето на църква явно беше далече по-на почит, отколкото във Великобритания. Когато влязох заедно с останалите детегледачки в „Сейнт Стивън“ — епископалната църква в нашия район — и събрахме тълпата от питомците си в задния ѝ край, мястото се оказа толкова пренаселено, че бихте си помислили, че множеството се е събрало да гледа Франк Синатра в първия ден от световното му турне.

— В началото, когато започнах да изучавам принципите на сциентологията, наистина си мислех, че кракът ми никога повече няма да стъпи в общоприетата църква — откровено сподели Амбър.

— Кога започна да изучаваш принципите на сциентологията? — попитах аз.

— Миналият вторник.

Църквата бе традиционна и самото ми присъствие тук насочи мислите ми към сватбения ми ден. Не че бях навътре в църковните дела, но все още продължавах да си мисля за този ден.

Често се отнасях в един въображаем свят, където нашият кум Андрю се усмихва широко и казва: „Зоуи, изглеждаш удивително. Джейсън е късметлия. Няма да разбере какво го е ударило, когато те види да пристъпваш към олтара, макар че знам, че ще се почувства облекчен. Той е тук от тридесет и пет минути“, вместо да се довлече до двама ни с татко и да ни съобщи, че Джейсън е офейкал.

В този момент фантазията обикновено се разпадаше. Може би бе прекалено голяма самоизмама да си се представям застанала пред олтара с Джейсън. Дълбоко в себе си знаех, че подобни неща не ми влияят добре.

Върнах се към настоящото място и време, когато църквата се изпълни с гърмяща музика, възвестяваща пристигането на свещеника, който, макар че бе учудващо млад, се насочи към предната част спокойно и внушително.

— Добро утро на всички вас в този прекрасен ден — започна той, когато музиката затихна. — Бих искал да приветствам с добре дошъл всеки един от вас, който за пръв път се присъединява към нас.

Беше ясно, че свещеникът не се вписваше в стереотипния образ на духовник. По-скоро на някой модел на Армани в отпуска. Или на ослепителния по-млад братовчед на Джордж Клуни. И очевидно не бях единствената, забелязала това.

Труди се наведе над Самюел и ми направи знак.

— Бива си го — изсъска тя.

Кимнах важно, опитвайки се да убедя жената на съседната пейка, че Труди прави някаква задълбочена теологична забележка.

По време на церемонията се усетих, че се опитвам да изглеждам много запозната с протокола, подобно на човек, който ходи на църква четири пъти в седмицата и два в неделя. Според мен изпълнението ми на химна „Исус е нашият приятел“ беше особено убедително, с изключение на онази част, където, без да искам, отгърнах две страници от молитвеника, и резултат на което запях „Колко са велики делата Ти“, когато Фелисити ме сръга.

— Смятам, че службата беше чудесна! — изкряка тя след това, когато ние и останалата част от богомолците се изсипахме пред църквата. Днес конската ѝ опашка бе толкова стегната и наперена, че човек би си помислил, че се подготвя за спортно състезание.

— Толкова се радвам, че дойдохте. Нали ви казах, че ще ви хареса? Хареса ви, нали?

— Мисля, че беше страхотна — отвърна Труди. — И не само защото свещеникът изглеждаше като Мистър Август от календар на сериала „Холиоукс“.

— Така, миличка — засия Фелисити и се наведе към Талуца, когато застанахме на вратата на църквата, — изправи гръб, както съм

те учила. И нека да оправим шапката ти.

Тя подръпна баретата на Талула, така че да седи закачливо килната. Днес Талула беше облечена в бял чорапогащник, лачени обувки и колосано палтенце с копчета. Вероятно малкият лорд Фаунтлерой^[1] би се появил, облечен в подобен ансамбъл, на някоя кралска сватба. Нещо ми подсказваше, че тази сутрин не я бе обличала майка ѝ.

— О, Зоуи — обади се Фелисити, — с Талула се чудехме дали сте свободни тази седмица, за да проведем още една игрова среща. Тя няма търпение да изпълни пред Руби новата мелодия, която я научих да свири на пианото. Какво мислиш?

— Вторник ни устройва — отвърнах аз. — Ще си проверя календара, но едва ли за този ден имам планирана някоя високопоставена среща.

— Великолепно, скъпа. Ние ли да дойдем у вас?

Руби и Талула обожаваха съвместните игри, а аз също доста се забавлявах. И не на последно място ги харесвах, защото откакто бях започнала да прекарвам толкова много време в компанията на Фелисити, вече можех да изрецитирам правилния начин, по който трябваше да се обърна към някоя баронеса на коктейл и да кажа на френски: „Съжалявам, но съм алергична към черен хайвер. Имате ли трюфели?“.

— Фелисити, Талула, как сте? — промълви зад гърба ни един глас с меко американско произношение.

— Отче! Каква чудесна служба! — възкликна Фелисити, бликайки като счупен кран. — Проповедта ви беше наистина забележителна. Двете с Талула толкова се развълнувахме.

— Радвам се да го чуя — усмихна се свещеникът и кръстоса ръце на гърдите си, които бяха толкова широки, че започнах да се чудя дали не прекарва всяка свободна минута между молитвите си в правене на лицеви опори. — Чудесно е да видя, че сред нас има и новодошли. Аз съм Пол.

Отблизо Пол изглеждаше дори по-млад отколкото в църквата. Най-вероятно беше с не повече от две или три години по-възрастен от нас.

— Здравейте! — поздравихме ентузиазирано, след което нас тъпи неловко мълчание. То бе прекъснато от четиригодишния Барет,

който попита Амбър дали сандвичите в „Тако Бел“ я карат да пърди толкова много, колкото баща му.

— Ходите ли на църква в родната Англия? — попита той.

— О, да! — послъгах аз и така се озовах с една крачка по-близо до вечните мъки. — Е, когато мога.

— Чудесно! Ами вие? — Той се обърна към Амбър. — Не мисля, че съм ви виждал тук преди. Добре дошли в „Сейн Стивън“. Страхотно е, че сте сред нас.

Амбър вдигна поглед и силно се изчерви. Когато очите им се срещнаха, беше повече от очевидно, че си падаше по него, само дето липсваха малките сърчица, които да се носят на главите им.

— Ами аз просто съм тук с Барет — отвърна Амбър и отметна една плитка, докато се опитваше да се вземе в ръце. — Мисля, че някои от посланията ви бяха интересни и всичко останало, но аз се интересувам от сциентология.

— О, нима? — додаде преподобният Пол, без да му мигне окото. — Имам приятел, който е сциентолог. Движещите принципи на човешкото съществуване, създадени от Рон Хъбард^[2], са интересна теория. Посветили сме им доста задълбочени спорове.

За миг Амбър изглеждаше така, сякаш бе загубила гласните си струни.

— Ами... добре — отвърна тя.

— Определено не съм последовател — усмихна се той, — но като човек, който от дълго време се интересува както от философия, така и от теология, намирам, че някои от въпросите, които сциентологията повдига, са наистина увлекателни. Като например дали целта на живота не е просто едно безкрайно оцеляване. Тогава, разбира се, опираме до дианетиката — връзката между духа, разума и тялото. Какво е вашето мнение. Смятате ли, че дава някои от съществените отговори?

— Тъж... определено — отговори Амбър. — Да, безспорно.

— Е, с удоволствие бих отделил малко време, за да обсъдим тези неща с теб, Амбър, но сега трябва да тръгвам. Радвам се, че се запознах с всички ви. Нали ще дойдете пак?

Когато се отдалечи достатъчно и не можеше да ни чуе, Труди се обърна към останалите от групата. Изглеждаше по-палава и от кученце, отмъкнало шоколадов еклер.

— Той е възхитителен! — възкликна тя.

— Той е божи служител — сгълча я Фелисити.

— Да, но дали е женен? — намигна Трудити.

— За бога, Трудити — промълви укорително Фелисити. — Не можеш да разсъждаваш по този начин за някого с поста на преподобния Пол. Това е напълно неуместно.

— Защо? — запротестира Трудити. — Позволено им е да се женят и разните му там, нали? Освен това просто коментирах, това е всичко. Както знаеш, вече съм обвързана.

— Хубаво — отговори Фелисити.

— Само си помислих, че е хвърлил око на Амбър — добави Трудити, която очевидно не можеше да се сдържи.

— Не ставай смешна! — сопна се Фелисити.

— Защо да е смешно? Хайде, Амбър, какво мислиш? Не ли великолепен?

— Аз... ами... искам да кажа... — Амбър беше объркана. — Изглежда много мил, но по принцип той е... той проповядва обичайната религия, а това е нещо, което едва ли някога бих могла да...

— Амбър, Амбър — прекъсна я Трудити и постави утешително ръката си върху нейната, — не е нужно да казваш нищо повече. Само искам да ни дадеш знак, когато промениш възгледите си, и двамката ще ви уредя за по-кратко време, отколкото ще ти е нужно, за да смелиш парченце нафора.

---

[1] „Малкият лорд Фаунтлерой“ — първият детски роман на британско-американската писателка Франсис Бърнет, благодарение на който става истински известна. — Б.пр. ↑

[2] Основателят на сциентологията и дианетиката. Известен е също така и като американски писател фантаст. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 28

След църквата с децата се запътихме към къщата на Труди, за да пийнем по един чай. Тази практика винаги ни бе харесвала, с изключение на това, че чаят й имаше вкус на яхния и слагаше толкова много захар, че емайльт по зъбите ти се разяждаше само като погледнеш към течността.

Натоварихме се в огромния й миниван, докато аз се опитвах да поведя обичайния весел разговор, макар че пътуването заплашваше да завърши смъртоносно.

— Понякога може да бъде много опасно да шофираш отрядно, нали? — започнах дипломатично, докато отчаяно се бях вкопчила за ръба на седалката си.

Казват, че човек свиквал с това, но ако трябва да съм честна, не съм много сигурна дали някога ще успея — съобщи ми Труди, като замалко не се блъсна в един джип. Шофьорът свали стъклото си и ни направи знак с ръка, който според мен в никакъв случай не означаваше „приятен ден“.

— Ама че грубиян! — възкликна тя. — Извинете деца, запушете си ушите. Що просто не вземеш да се разкараш? Чупката!

— Не смяташ ли, че някои хора нямат никакви обноски? — изпуфтах аз.

— Четеш ми мислите, миличка — каза ми тя, докато проверяваше в огледалото за задно виждане дали червилото й не бе размазано.

Започвах да се убеждавам, че таралежите бяха по-внимателни по отношение на безопасността по пътищата, отколкото Труди. Когато завихме по следващата улица, се разминахме на косъм с опасността да се врежем челно в един пикап. Тя незабавно смъкна прозореца, готова за още една тирада. Само дето никой не очакваше това, което направи след това.

— *Ах! По дяволите! Това си ти!* — Тя дръпна рязко ръчната спирачка, изскочи от колата, прекоси пътя и се втурна към шофьора.

Сграбчи го за яката на ризата и започна да го целува така, сякаш се опитваше да улови с ласо нещо, което бе заседнало в долната част на гърлото му. Заради минувачите се преструвах, че не съм я срещала никога през живота си.

— Това е Ричи! — възкликна Емон. — Ричи, Ричи!

В този момент устните на Трудисе откъснаха от устата на любимия ѝ. Тя го хвана за ръката и го повлече към нас.

— Трябва да се запознаеш с някого — каза тя, надвесвайки се над прозореца ми.

Кожата на Ричи беше с цвят на лъскав кестен, къдравата му коса бе изсветляла от слънцето. Имаше огромни бицепси — бях виждала такива единствено в комиксите за Отчаяния Дан.

— Ти сигурно си Зоуи. — Той се усмихна широко, докато се ръкувахме. — Трябва да ти кажа, че това момиче много те хвали.

— Ами теб също — отвърнах аз. Съзнавах, че твърдението ми беше много умерено, като се имаше предвид факта, че, името му се появяваше във всяко второ изречение.

— Наистина ли? — Той я хвана през кръста. — Е, хубаво е да чуеш подобно нещо.

— Сякаш вече не го знаеш — прекъсна го Трудисе и го сръчка в ребрата толкова силно, че ако беше някой не толкова як, щеше да се окаже в гипс.

През остатъка от пътуването към дома на семейство Кинг не спрях да потвърждавам, че, да, Трудисе вероятно бе страхотна късметлийка заради това, че Ричи ѝ беше гадже. Когато пристигнахме, Барбара приготвяше неделен обяд.

Макар че беше могъщ адвокат в Ситито, Барбара Кинг се справяше с домакинските си задължения доста добре. Поръчковият костюм с панталони, който носеше последния път, когато я видях, беше заменен с елегантна памучна пола, дълга малко под коляното, модерна и удобна риза и престилка, която беше толкова чиста, че се чудех защо въобще си правеше труда да я слага.

Беше с прическата, с която ходеше на работа, и гримът ѝ бе също толкова съвършен, макар че нямаше кого да впечатли, с изключение на нас и едно печено пиле с размерите на охранен щраус, което тъкмо бе извадила от фурната.

— Момчетата ми! — изкрещя тя, свали готварските ръкавици и разтвори широко ръце. — Хареса ли ви в църквата?

Андрю и Емон се спуснаха в обятията ѝ, но не проявиха никаква ангажираност по въпроса за църквата. Барбара се отдръпна и започна да изучава внимателно изражението им.

— Труди — намръщи се тя. — Да не би да си облякла Емон в розовия пуловер от чиста вълна на Андрю? Не ти ли казах, че е алергичен?

— О! — обади се Труди. — Съжалявам.

— Само ако знаеше какво можеше да му причини това! Вече има признаци на възпаление — мърмореше Барбара. — Емон, нека мама махне това нещо.

Когато Барбара свали пуловера му и се убеди, че вече не го грози пряка опасност, тя отново се захвана с обяда.

— Научихте ли нещо ново в църквата днес? — попита тя през рамо.

— Чупката! — изкикоти се Андрю. — Чупката! Чупката! Чупката!

Изразът, изписан по лицето на Барбара Кинг, ми подсказваше, че не беше впечатлена.

ГЛАВА 29

Часът бе десет и двадесет и четири — любимото ми време от нощта. Децата бяха в леглата си. Вече можех да изпращам имейли, да провеждам ежедневното си съвещание с Труди и да се опитвам да откъсна мислите си от Джейсън, като се сгуших в леглото, за да разбера с кого щеше да спи Лъки Сантейнджело в следващата глава на романа на Джаки Колинс „Шансове“.

Но не и тази вечер. О, не, сър. Макар че вече ми харесваше да се грижа за Руби и Самюел, когато дойдеше време за лягане, имаше нещо, което продължаваше да се случва доста често. Нещо, което превръщаше тези иначе прелестни създания в малки питбули, които категорично отказваха да си легнат.

Тазвечерният случай включваше обичайните протести, извинения и заплетени лъжи, но при Руби той беше допълнен от истеричен пристъп, който беше по-страшен от предишните, и чак започнах да се чудя дали наистина в гардероба ѝ няма скрито кръвопиещо чудовище.

— Нееееее! Няма да си лягам, нееееее! — крещеше тя и удряше с юмруци по парапета.

— Руби, миличка, чуй ме — отчаяно промълвих аз. — Това не ти се отразява добре, наистина. Изтощена си.

— Нееееее, не събъбъбъм! — изстена тя и се затича към всекидневната.

Отново си поех дълбоко дъх, за четиринадесети пореден път тази вечер. Беше по-зле от обикновено. Нямах представа защо, но беше така. Започнах да се отчайвам заради очевидната безполезност на моите изпитани и доказани техники на успокоителен глас, табла с картинки и кратки почивки. В очите ми напиреха сълзи.

Открих Руби да лежи на канапето. Беше заровила глава в една възглавница и плачеше неутешимо. Поставих ръка на рамото ѝ, но тя се отърси.

— Неееееее!

Поех си дълбоко дъх за петнадесети път, подпрях главата си, като се насилвах да измисля нещо.

Но не можех да се съсредоточа върху някакво практическо разрешение на въпроса, а в главата ми просто прехвърчаха мисли, което доказваше, че въобще не ме биваше в тази работа.

Голяма работа, че бях прекарала няколко години, грижейки се за деца в хубава и добре организирана детска ясла, където в края на деня предавах децата на родителите им? Това едва ли би могло да се брой за предизвикателство?

И на кого му пукаше, че успях да запазя спокоен тон и държание, когато Руби изглеждаше така, сякаш искаше да се хвърли от някоя скала, а аз самата се чувствах така, сякаш някой раздира душата ми.

Нямаше никакво друго обяснение, Зоуи Мур. Ти се оказа пълен провал. Руби се изправи и ме погледна намръщено.

— Защо си тъжна? — Тонът ѝ беше обвинителен, а долната ѝ устна трепереше.

— Не съм тъжна, миличка — отвърнах аз, като се надявах, че звуча убедително.

— Ами защо плачеш тогава?

Докоснах бузата си. Беше мокра.

— Нямаш право да плачеш — изкрещя Руби. — *Ти* си имаш майка, а аз нямам.

Бях така поразена от думите ѝ, че не знаех как да отговоря, после промълвих:

— Заради това ли е всичко, Руби? Заради майка ти ли? — Руби подсмръкна и избърса бузите си, а после кимна. — О, миличка — притеглих я към себе си и я прегърнах.

В първия момент напрегнатите ѝ раменца отказваха да се предадат в прегръдката ми. Започнах да я милвам по косата, тя се отпусна и зарови лице във врата ми.

— Мама ме приспиваше всяка вечер — каза тя, а детският ѝ гласец потреперваше. — Тя ми четеше приказка, целуваше ме по главата и ако имах нужда от нея, тя бе съвсем наблизо... — Тя спря и си пое дъх. — Ако някога се уплаших, всичко, което трябваше да направя, бе да ида в нейната стая и тя беше винаги там. — Тя ме погледна. — Но... тя вече не е тук, а е на небето.

Сълзите капеха по нощницата ѝ. Усещах в гърлото си буца, която ми пречеше да промълвя.

— Знам, но когато майките са на небето, те са там заради малките си момиченца — започнах аз, като се стараех да измисля възможно най-добрия отговор.

Тя се втренчи в мен въпросително.

— Тя те наблюдава отгоре, за да е сигурна, че всичко е наред — продължих аз със замрежен от сълзи поглед. — И ако са уплашиш, всичко, което трябва да направиш, е да затвориш очи, да си представиш майка си и да ѝ кажеш кое не е наред.

— И тя ще ме чуе? — попита Руби.

— Разбира се.

За около минута останахме мълчаливи и както подозирах, и двете разсъждавахме върху едно и също нещо. Майката на Руби беше горе на небето, а не тук, за да я целува за лека нощ.

— Обаче понякога е трудно — промълви Руби. Беше престанала да плаче.

— Знам, Руби...

— Искам да кажа... да си я представя. Ето това е трудно.

— Предполагам е минало много време, откакто си я видяла за последно, нали? — казах аз. — Знаеш ли какво? Трябва да сложиш нейна снимка до леглото си. Така винаги, когато искаш да си поговориш с нея или просто да се сетиш за нея, ще можеш да го направиш.

Тя ококори очи.

— Наистина ли? — попита тя и засия. — Ще мога да правя това?

— Е, не виждам защо да не можеш, стига да искаш.

Тя кимна решително.

— Да, бих искала, много бих искала.

Бях толкова развълнувана от мисълта, че може би след всичко това се оказах ливърпулският отговор на молитвите на повелителя на малките деца, че едва след миг почувствах леко безпокойство. То беше причинено от нещо, което ме тревожеше, откакто бях пристигнала тук. *Не бях виждала нито една снимка на майката на Руби в цялата къща.*

Нямаше сватбена снимка на полицата над камината, нито глуповати семейни снимки, забодени на хладилника, нито пък албум в

някое от чекмеджетата. Всъщност нямаше да сте далече от истината, ако бяхте решили, че тя никога не бе съществувала.

— Добре — казах на Руби, — може би ще успея да поговоря с баща ти за това утре вечер, ако си е у дома, и ще видим дали ще можем да ти намерим една снимка. Какво ще кажеш?

— Знам къде има снимка на мама — отвърна тя и сниши заговорнически глас. — Хайде, ще ти покажа.

Когато се изправи и сграбчи ръката ми, изведнъж се почувствах притеснена.

— Руби, наистина смятам, че трябва да изчакаме, за да поговоря с баща ти.

Лицето ѝ отново угасна.

— Значи няма да мога да говоря с мама?

Прехапах устни.

— О, хайде тогава! Покажи ми къде е.

ГЛАВА 30

Снимката се намираше в стаята за гладене, напъхана в дъното на една от по-долните лавици, в съседство с газов котлон, който събираше праха. Едва ли бе толкова стара, защото и Руби бе на нея, макар и като бебе, но краищата ѝ бяха оръфани и подгънати. Въпреки състоянието ѝ, в нея имаше нещо, което те пленяваше на мига.

Майката на Руби бе възплъщение на младостта и жизнеността. Дългата ѝ руса коса падаше на вълни под раменете ѝ, лешниковите ѝ очи бяха блестящи и живи. Тя бе притиснала малката Руби толкова близо към лицето си, че носовете им почти се докосваха, вперили поглед една в друга. На лицето ѝ бе изписан непогрешимият израз на дълбока и поразителна любов, който се появяваше при майките скоро след раждането на първото им дете. Изразът на човек, който току-що бе открил част от сърцето си, за чието съществуване никога преди това не бе подозирал.

— Мислиш ли, че е красива? — прошепна Руби.

— Великолепна е — отвърнах аз. И наистина смятах така. Лицето ѝ бе с класическа красота — плътни устни, кожата ѝ бе покрита с незабележими лунички, а очертанията ѝ бяха като на супермодел.

Открих свободна рамка в едно чекмедже в коридора. Сетих се, че я бях мярнала там преди доста време. Руби ме наблюдаваше, докато поставях снимката в рамката, а после затворих капака.

— Готово — казах ѝ аз. — Какво ще кажеш?

Когато се усмихна, разбрах, че съм обратно в играта.

— Хубаво — отвърна решително тя.

— Радвам се. Хайде, нека да те завия.

— Почакай — прекъсна ме тя и вдигна снимката. За миг остана загледана в нея, а после допря устни до стъклото.

Сърцето ми бе натежало като камък, но веднага си напомнихме това, което бях направила, бе много повече в сравнение с опитите ми да си върша добре работата. Ставаше въпрос за едно малко момиченце,

което най-сетне можеше да целуне майка си — нещо, което не бе правила от близо три години.

Когато Руби се сгуши в леглото и дръпна завивките до раменете си, аз се наведох и я целунах.

— Лека нощ, Руби!

— Лека, Зоуи!

Тъкмо се канех да тръгвам, когато тя отново се надигна.

— Зоуи?

— Да, миличка?

— Благодаря ти.

Беше почти единадесет часът, когато най-сетне се озовах в леглото си. Унесох се бързо и скоро потънах в дълбок сън... и следващото нещо, което долових, бе гласът на Раян, който звучеше като някой хеликоптер, излитащ от стаята ми.

— Зоуи? Излез, трябва да говоря с теб.

Потърках очи и погледнах към часовника. Беше седем часът сутринта, което значеше, че бях спала почти осем часа. Но имах чувството, че бяха минали само няколко минути, откакто бях заспала.

— Зоуи? Чуваш ли ме?

Седнах в леглото си, чувствайки се като някое зомби, страдащо от безсъние през последната седмица.

— Зоуи!

Подскочих, оправих пижамата си и се заоглеждах из стаята за лента, с която да вържа косата си. Може и да бях полусъннена, но със сигурност нямаше да му отворя вратата, изглеждаща като невестата на Дракула в най-ужасния си ден.

— Само секунда! — отвърнах аз. Гласът ми трябваше да звучи небрежно, но не постигнах желанния ефект.

— Зоуи!

Спуснах се към вратата и я отворих, независимо от факта, че все още бях без панделка за коса.

— Да? — отвърнах хладно.

Той се канеше да проговори, когато хвърли поглед към мен.

— Има ли някакъв проблем, Раян? — попитах спокойно.

Той извърна поглед многозначително и направи знак към горницето на пижамата ми. Проследих движението му.

И тогава едва не припаднах.

О, мамка му! О, мамка му!

Снощи бях толкова уморена, че бях пропуснала да закопчея две от копчетата, когато си обличах пижамата. Това едва ли щеше да е кой знае колко голяма работа, само дето лявата ми гърда се подаваше от дупката.

Втурнах се обратно в стаята си, сграбчих халата и се увих плътно с него.

— Съжалявам за това — измърморих аз, а лицето ми гореше. — Какво мога да направя за теб?

— Може ли да вляза? — попита той. Изражението му ми подсказваше, че не идва на чаша чай, за да си побъбрим приятно и обстойно, сравнявайки хороскопите си.

Започнах трескаво да мисля: кое от нещата в стаята ми не бих искала да види? Начело на списъка бяха пликчетата ми от вчера, които лежах до леглото. Той безспорно не трябваше да ги забележи, въпреки че току-що му бях показала голотиите си.

— Трябва да поговоря с теб някъде, където децата няма да могат да чуят — изсъска той.

Поколебах се.

— Добре. Разбира се. Само ми дай минутка — отвърнах аз и се вмъкнах в стаята си, затръшвайки вратата. Чух го как въздъхна отново.

Оглеждах стаята, а сърцето ми биеше учестено. Предприех смелия опит да счупя световния рекорд за най-бърз хибриден автомобил. Противните пликчета бяха изритани под леглото. Комплектът за изсветляване на мъха над горната уста от тоалетката беше захвърлен в гардероба. И поради някаква необяснима за мен причина замених книгата на Джаки Колинс на нощното ми шкафче с „Престъпление и наказание“ на Достоевски — книга, която си бях обещала да прочета някога, но все още не се бях накарала.

След двадесет секунди стаята беше трансформирана в нещо, което според мен щеше да бъде отчасти приемливо в очите на Раян. Отворих вратата.

— Заповядай — казах аз, сякаш го канех на греяно вино и сандвичи с месо.

Раян влезе и седна в единия край на леглото ми. Аз се настаних в горния му край.

— Така — бодро заявих аз. — Какво мога да направя за теб?

ГЛАВА 31

Докато стоях в горната част на леглото, хвърлих поглед към отражението си в огледалото на тоалетката и най-ужасните ми подозрения за косата ми се потвърдиха. Изглеждаше така, сякаш скоро се бе заплела в остриетата на комбайн. Събрах я и я задържах, като се опитвах да се съсредоточа върху думите на Раян.

— Зоуи — започна той и от гърдите му се изтръгна още една тежка въздишка. Тази сутрин беше облечен в чифт стари къси панталони, които не бях виждала никога преди това. Когато се наведе напред и подпря лакти върху коленете си, панталоните се повдигнаха и откриха част от загорелите мускули на бедрата му. Погледът ми се спря върху тях само за миг, но гледката продължи да изниква в съзнанието ми.

— Да, Раян? — отвърнах аз.

Той ме погледна право в очите и тогава видях колко изморен бе.

— Децата ми те харесват — меко промълви той.

— О! — отвърнах аз и се наперих. — Ами... благодаря. Искам да кажа, хубаво!

Той кимна.

— Моите деца те харесват. И... и аз...

Бе на път да разкрие преценката си за мен.

— Мисля, че ти си, че си...

Нетърпеливо се приведох напред, хапейки устни.

— Е, няма значение какво мисля аз — заключи той.

— Както кажеш — отвърнах разочаровано.

Той погледна надолу към ръцете си и потърка единия си пръст. Златистата кожа по кокалчетата за миг побеля.

— И защото ние... тоест *децата* те харесват, ще се постарая да бъда дипломатичен.

Опитах се да не повдигам вежди, но думите „дипломатичен“ и „Раян“ по принцип никак не се връзваха.

— Снимката, която снощи си сложила до леглото на Руби.

Сърцето ми почти спря да бие. Бях забравила за нея. Но веднага разбрах, че резервите, с които го направих, бяха оправдани. Освен това знаех, че без значение какво се бе случило миналата нощ, този разговор нямаше да завърши с пристъп от кикотене.

— Ах! — бе единственото, което успях да изрека.

— Да, „ах“ — изимитира ме той. — Е, магнах я.

— О!

— Бих искал да проявиш уважение към факта, че това е моята къща — продължи той. Както винаги, гласът му беше дълбок и плътен, но тази сутрин звучеше и леко гърлено. — Ако исках да я украся със снимки на съпругата си, щях да го направя. Но не съм. И повярвай ми, това е мое решение.

— О, Раян, чуй ме... — Не знаех какво точно щях да кажа. — Мисълта ми е, че не съм съзнавала...

— Това е всичко, което исках да ти съобщя.

— Моля те, нека обясня...

— Не — прекъсна ме той. Бях толкова слисана, че едва не паднах от леглото. Седнах с изправен гръб, нямаше да се откажа, защото независимо от това дали на Раян му харесваше или не, трябваше да му обясня какво се бе случило миналата нощ.

— Моля те, нека просто ти разкажа какво ми каза Руби снощи. Моля те!

Той се поколеба за миг.

— Добре. Какво?

Преглътнах.

„Така. Зоуи, разкажи му спокойно. Спокойно и сбито“.

— Тя каза, че причината, поради която никога не иска да си ляга, е, че майка ѝ не е вече тук, за да я целува за лека нощ. — Думите се сипеха тежко от устата ми. — Тя каза, че не може да си я представи, защото дори не може да си спомни как е изглеждала. Каза, че иска да може да си говори с нея, защото...

— *Спри!* — изкрещя Раян. — Достатъчно. За бога, стига толкова!

— Но, Раян...

— Казах стига толкова! Сега просто те моля да правиш нещата по моя начин. Поне веднъж.

— Добре, добре — загърнах се още по-плътно с халата. — Съжалявам.

Той кимна бавно и си пое дълбоко дъх, а после се изправи, за да си ходи.

— Не исках да те разстройвам — неловко добавих аз. Когато стигна до вратата, той се обърна. Погледите ни се срещнаха и бях потресена от това, което видях. Очите му бяха пълни с болка и бях сигурна, че в тях блестяха напирани сълзи. Плачеше ли? Нима Раян наистина плачеше?

— Не си. — Той подсмръкна и затръшна вратата след себе си.

ГЛАВА 32

До: Zoemmoore@hotmail.co.uk

От: Helen@Hmoore.mailserve.co.uk

„Скъпа Зоуи,

Как са нещата? Съжалявам, че скоро не съм ти писала имейл, но доколкото помня, баща ти ти каза по телефона преди няколко дни, че напоследък не се чувствам много добре. Абсолютно всички на работата се разболяха от този стомашен вирус и съм сигурна, че и аз съм го пипнала.

Мисля, че е така, защото се чувствам напълно изтощена и нямам никакъв апетит. Никога не съм ядяла много, както сама знаеш, но когато се отбихме при Дейв и Анджеела да хапнем по нещо преди няколко вечери, не можах да преглътна почти нищо. От друга страна, случва ми се за пръв път, когато съм в цикъл, да отслабна с малко повече от килограм. Така че не е чак толкова лоша новина.

Както и да е, съседите ни Ян и Деби си имат бебе. Малко момченце, което тежи цели четири килограма и седемстотин грама. Представяш ли си? Деби все още се чувства малко слаба след раждането. Видяхме я миналия ден и ни разказа, че сякаш вадели пъпеш от интимните й части. На баща ти леко му прилоша. Кръстиха го Харли. Харли Стан Киану Ксаби Смит. И въпреки това смятам, че ще свикнем с името.

Между другото, благодаря за снимките, които изпрати. Децата са прелестни, особено Руби с тази прекрасна руса коса. А и къщата изглежда прекрасно, сякаш е извадена от «Отчаяни съпруги». Разбира се, продължавам да си мисля, че щеше да е по-добре, ако беше приела онази работа в Уирел, макар че все ми повтаряш

колко добър шеф е Раян. Мястото в Нестън беше в една от онези многоетажни ясли. Нали така се наричат?

О, няма смисъл — трябва да ти кажа нещо.

Преди няколко дни Джейсън се появи пред дома ни. Тъкмо се прибирах от работа след един кошмарен ден, като за това спомогна и Морис Блек от отдела за ведомостите, който застърга странично «Астрата», докато излизах от паркинга, и той — хоп! — зави. Невероятно. Искаше адреса ти в Америка и доста настояваше да му го дадем. Не му го дадохме, естествено. Баща ти му показва вратата и честно казано, надявам се да не го видя никога повече.

Смятам, че постъпих правилно, като ти писах за това. Нали няма да се притесняваш. Мисля, че успяхме да се отървем от него, и след всичко, което му каза баща ти, бих се учудила, ако някога прекрачи прага ни отново.

Наистина няма какво друго да ти разкажа, като изключим факта, че избрах нова баня. Тя много прилича на онази в каталога на магазините «Файърд ърт» и има биде. Реакцията на баща ти беше: «Че защо ни е биде, когато си имаме тоалетна хартия?». Колко типично за него.

Обичам те и те целувам!

Мама“

ГЛАВА 33

Като се имаше предвид, че майка ми обикновено се занимаваше с клюките като със състезателен спорт, въобще не можех да повярвам, че имейлът за Джейсън, който се появил пред къщата ни, беше толкова постен откъм детайли. Какво точно беше казал? Как е бил облечен? Бил ли е смутен? Или се е извинявал? И най-вече *защо* бе дошъл?

Защо? Защо? Защо?

Разбира се, не можех да задам нито един от тези въпроси в разговора си до нея. Ако се задълбочах върху този проблем, щях да разбия внимателно създадената илюзия, че го бях превъзмогнала успешно и сега, когато бях в Щатите, почти не мисля за него.

Наистина беше смешно, защото нищо не би могло да бъде подалече от истината. Мислех за него през цялото време, с изключение на промеждутъците, в които бицепсите на Раян отвличаха вниманието ми, и решенията за обяда на децата.

Непрекъснато мислех за дребните неща: когато се смееше, беше от сърце, а не премерено, отмяташе назад глава и се отдаваше изцяло на момента.

Мислех за прецизността, с която работеше, когато готвеше. Лицето му се превръщаше във вълнение на напрегната концентрация дори когато приготвяше нещо толкова просто като спагети болонезе. Мислех за това как пееше под душа, така както никой друг в живота ми: изпълняваше песните с висок и мелодичен глас, с безукорността на звукозаписен изпълнител с договор.

Мислех за всички тези детайли и за милион други и не можех да спра.

На всичкото отгоре очевидният проблем, че все още бях влюбена в него, не ми помагаше да открия отговор на хилядите въпроси за връзката ни. Например няхах никаква представа кога се бе объркало всичко. Питях се отново и отново и всеки път стигах до различни изводи.

А после и неразгаданото ми подозрение, че сигурно е имало друга жена. По-късно Джейсън настояваше, че не е имало, но не пред мен, защото не го видях никога повече след онзи съдбовен ден, но не мина много време и неговото обяснение успя да стигне до мен посредством общите ни приятели — просто го хванало страх. Не можел да го направи. Бил осъзнал, че не съм била подходяща за него.

Всички тези приказки направиха седмиците след сватбата още по-непоносими, защото, макар че Ливърпул имаше население от около половин милион, понякога си беше едно голямо село. По ирония на съдбата това беше едно от нещата, което преди ми харесваха. Например не съм предполагала, че ще вляза във винарната на Кейт на улица „Ларк Лейн“, без да се натъкна на някой познат. Харесваше ми да го сравнявам с живота на снимачната площадка на „Приятели“, само дето приличах на Дженифър Анистън толкова, колкото и на гърбат кит.

Единственият проблем със селото бе, че когато има нещо, за което не искаш да говориш, да го избегнеш, бе много трудно, при условие че се е превърнало в най-горещата тема наоколо.

Знам, че клюките бяха част от човешката природа. Но не можех да си представя нищо друго, което бе успяло да привлече повече предположения и обсъждания от сватбения ми ден.

Странното обаче бе, че малцина искаха да обсъждат това с мен. Изражението по лицата им, когато приключваме разговора си (особено ако ме срещаха за пръв път след онзи ден), беше на всеобщо съжаление, неловкост и смущение. Изражението им малко приличаше на това на жените от рекламните хапчета против газове, страдащи от „стомашни проблеми“, с единствената разлика, разбира се, че човек не можеше да си купи нещо без рецепта, за да избегне разговор със Зоуи Мур.

Това естествено се очакваше, но след известно време атмосферата около мен, навсякъде, където отидех, започна да става потискаща.

Дори и връзките ми с приятелите бяха засегнати. Джесика, с която бях толкова близка през последните няколко години, не знаеше как да се държи след 14 април. Проблемът бе, че годеникът ѝ Нийл беше най-добрият приятел на Джейсън. Когато излизахме с Джейсън,

това удобно положение беше страхотно. Когато скъсахме, се превърна в катастрофа.

Някогашните непринудени разговори между Джесика и мен станаха неестествени. Като човек, който продължаваше да поддържа непрекъснат контакт с Джейсън, тя очевидно се измъчваше от чувството, че извършва предателство спрямо мен. А заедно с това и постоянното състояние на панически ужас, породен от това кои от думите му беше подходящо да ми споделя и кои не.

Резултатът бе, че след поредица неловки срещи между нас двете, по време на които тя водеше битка със съвестта си дали трябва да се присъедини към церемонията по охулването на Джейсън, начело на която беше майка ми, или като човек, който бе изслушал и неговата версия за случилото се, трябва да се опита да го защити. Разбира се, тя никога не го направи, но успях да забележа, че това я караше да изпитва вина.

Въпросът бе, че приятелствата не можеха да оцелеят при подобни обстоятелства, поне нашето с Джесика не успя. И макар че никога не стигнах толкова далеч, че да заявя, че вече не я смятам за приятелка, с течение на времето нашите отношения охладняха съвсем. Бях сигурна, че щяхме да си изпращаме картички за Коледа, но не очаквах повече от това.

Колкото до мама и тате, те бяха съвсем друга работа. Не знаех какво щях да правя без баща ми. Както обикновено, той го посрещна смело и ми предложи мълчаливата подкрепа, от която се нуждаех. Не ставаше въпрос за нищо специално. Ставаше въпрос за шарените картонени чашки с малцово мляко с приспивателно действие, които ми носеше преди лягане. Ставаше въпрос за това, че се оправяше с агентите на недвижими имоти, които бяха състрадателни колкото планктона в морето. И най-вече ставаше въпрос за това, че държеше майка ми под контрол, което едва ли е било лесно, защото тя не понесе нещата леко.

Естествено, че не я обвинявах, че бе разстроена — 14 април беше не само моят голям ден, но и нейният. И беше права, че ще е трудно да изядем всичките захаросани бадеми.

И макар че нито сега, нито тогава обвинявах някого за случилото се, след известно време исках да избягам от това ново начало. И така, когато един ден прочетох в някакво списание статия за жените, които

използвали уменията си, придобити във Великобритания, за да се преместят в чужбина, и това ме накара да се замисля.

В много отношения бях толкова подходящ кандидат за работа отвъд океана, колкото и Гордън Рамзи^[1] за титлата Мис Свят. Никога преди това не бях правила подобно нещо. Но когато проверих съобщенията в телефона си за петдесет и трети път онзи ден, за да видя дали Джейсън не се беше опитвал да се свърже с мен, и когато бях установила, че не беше, разбрах, че чашата е преляла. Трябваше да избягам.

Но в опита ми да скъсам напълно със стария си живот имаше един недостатък. Човек можеше да прекоси цял океан, за да избяга, но не можеше да избяга от мислите си.

---

[1] Най-богатият британски маестро на кухнята със своите 60 млн. лири. Той е водещ на едно от най-популярните и артистични готварски шоута по Би Би Си, наречено присмехулно „Кухненски кошмари“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 34

Барби и Екшънмен бяха подложени на значително разкрасяване, благодарение на цяла кофа пластилини „Плей-Дох“. Екшънмен беше ощастливен с още един крак, а силиконовият бюст на Барби беше толкова нестабилен, че ако беше истинска, щеше да разполага с неоспоримо доказателство, за да заведе дело за лекарска небрежност. Това може би не беше класическото съботно занимание по майсторене, но със сигурност ангажираше децата, докато аз продължавах да приготвям закъснелия им обяд.

Когато вдигнах поглед от размразените парчета риба тон, веднага разбрах, че спокойствието ни ще бъде нарушено: Раян влезе в кухнята, като изглеждаше по-напрегнат от всякога.

— Зоуи — каза той. — Искам да те помоля за една услуга.

Опитах се да скрия озадачения си вид. По принцип Раян не смяташе своите искания за „молби“. Обикновено ги смяташе за неща, които трябваше да направя машинално. Или пък въобще не ги обмисляше.

— Тъъ... добре. Каква? — Надявах се да не изглеждам много подозрителна.

— Няма нужда да гледаш толкова подозрително.

— Не е вярно — отвърнах аз. — Наистина, не съм искала.

— Може и да се окаже нещо приятно — продължи той с отбранителен тон. — Всъщност е нещо приятно.

Сега вече определено се съмнявах.

— Тъъ... добре. Какво е?

— Трябва да дойдеш с мен довечера — съобщи той.

Изпуснах ножа си. Той издрънча на пода и ако беше паднал няколко сантиметра по-близо, щях да си ампутирам малкия пръст на крака. Руби зяпна и подскочи, премазвайки гърдите на Барби в масата.

— Тате, ще излизаш *на среща* със Зоуи? — изписка тя.

— Не! — И двамата отвърнахме едновременно. Бузите ми внезапно пламнаха.

— Трябва да ида на една официална вечеря — обясни Раян. — Изключително важна официална вечеря, която не мога да си позволя да пропусна. И човекът, който трябваше да ме придружи, ми върза тенекия.

— Добре — обадох се нерешително. Вероятно нямаше да има жена, която не би приела с готовност възможността да излезе на среща с някого, който изглежда като Раян. Беше ми ясно до болка колко неуместни бяха похотливите чувства, които предизвикваше у мен, и бях започнала да си мисля, че трябва да се постарая повече, за да ги овладея.

Знаех, че не бяха нищо сериозно, а просто резултат от разбитото ми сърце, но това не ги правеше приемливи, като имаше предвид, че той ми бе шеф. А да изляза на среща него, както се изрази Руби, означаваше да си търся белята.

— Ами не можеш ли да опиташ с някой друг? — добавих.

— Опитах, но е прекалено късно.

— Значи прибягваш до мен като крайно средство?

Той не ми обърна внимание.

— Кой ще гледа децата? — попитах аз.

— Ще се обадя на Барбара Кинг да питам дали не могат останат у тях — отвърна той.

— Барбара Кинг? — зачудих се аз. Сигурно бе полудял. Бе сигурна, че Труди няма да има нищо против, но Барбара беше друг въпрос. Тя би услужила повече на някой сериен убиец, отколкото на Раян.

— Да, защо не? — попита той.

— Мислех, че вие двамата не се спогаждате.

— Така е. Но аз няма да я моля да прекара вечерта с мен, моля я да я прекара с децата ми. Тя се смята за идеалния съсед. Значи сега е моментът да го докаже.

— Но аз не мога да дойда! — подскочих аз, когато той вдигна телефона.

— Защо не?

— Нямам абсолютно нищо, което бих могла да облека!

Хвана ме яд на себе си, когато изрекох това. В очите на всеки един мъж тази реплика изглежда като опит да се измъкнеш от задължението си на съдебен заседател, защото ти е излязла пъпка. Това

оправдание не само че бе от съдбоносно значение за мен, а на всичкото отгоре беше и самата истина.

Когато си приготвих багажа за Щатите, никога не си бях представяла, че ще ходя по кой знае какви шикозни места — най-много до местния бар. И само защото планирах да остана тук година, не означаваше, че в куфара ми имаше повече място, отколкото ако се бях запътила на двуседмично пътешествие до Майорка. И така оставих у дома елегантните рокли, а със себе си помъкнах дънките.

— Трябваше да измислиш нещо по-убедително от това — отговори Раян.

— Е, какво ще трябва да облека тогава? — Сега вече бях разгневена.

— Не се тревожи — каза той. — Ще реша проблема ти.

Сигурно съм изглеждала притеснена.

— Спокойно — настоя той. — Ще ти намерим нещо страхотно, което да облечеш.

Изведнъж, когато ми стана ясно какво предлагаше, се въодушевих. Помислих си за Ричард Гиър. Помислих си за Джулия Робъртс. Помислих си за онзи върховен момент от „Хубава жена“, когато той я заведе на Родео Драйв^[1] и похарчи цяло състояние, за да я облече от главата до петите. Помислих си: „Урааа!“.

— Добре, добре — казах аз и направих измъчена физиономия. — Предполагам, че ще дойда.

— Хубаво.

— Длъжник си ми — отвърнах аз, като се опитвах да не издам радостта си.

Когато Раян вдигна телефона, за да преговаря с Барбара Кинг относно нощуването на децата у тях, започнах да обмислям дали да избира лилаво или червено. Лилавото определено беше моят цвят, но червеният беше много по-подходящ или поне така твърдяха винаги в списание „Грация“. Какво си мислех? Червено, лилаво, че на кого му пукаше? Нямаше никакво значение, важното беше да е ново и да е купено с кредитната карта на Раян.

— Не знам как да ти се отблагодаря — изръмжа през зъби Раян. Тъкмо се канеше да затвори, когато се поколеба. — О, има и още нещо — продължи той. — Веднага ти пращам Зоуи. Трябва да й заемеш някаква рокля.

---

[1] Булевард в Бевърли Хилс, където се намират бутиците на световноизвестните дизайнерски марки. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 35

Обичах да идвам в центъра на Бостън. Той вдъхваше страхопочитание с комбинацията си от великолепни стари обществени сгради, тучни паркове и огромни блестящи небостъргачи. На първо място в списъка на любимите ми места бе улица „Нюбери“, пълна с елегантни художествени галерии, които отдавна възнамерявах да посетя, шикозни ресторанти, в които ми се щеше някой да ме заведе, и първокласни бутици, чиито витрини до края на живота си щях само да зяпам. Толкова се надявах продавачките да ме сметнат за богатата дъщеря на някой английски дипломат, а не за някой, който не можеше да си позволи дори и една от хартиените чанти.

Намирах се именно тук за вечерята на Раян, която щеше да се състои в най-скъпия хотел на града — великолепна забележителност от двадесетте години на миналия век. От единия край на внушително издигащата се сграда беше бутикът на „Шанел“, а от другата — централният парк на Бостън. Знаех, че сега ми се бе паднало да се дивя на пищността и блясъка му, но когато пристъпих в лобито, се опитах да подражавам на самоуверената и дръзка походка на останалите жени.

Само дето не се получаваше.

Дамските обувки с висок тънък ток и каишки, които взех от Барбара Кинг, не помагаха. Тя носеше тридесет и девети номер, а аз — тридесет и осми. Реших, че разликата не е голяма, но след като се препънах по стълбите на верандата и почти забих глава в един храст, открих, че си беше доста значителна.

На вратата ни поздрави нацупена блондинка, чиято талия беше с размерите на бицепса ми, и ни насочи към внушителната бална зала.

— Насам — каза Раян и ми отвори вратата. — О, и между другото, изглеждаш... въъ... добре.

Докато изричаше това, погледите ни се срещнаха и стомахът ми се преобърна. Хвана ме яд на себе си: колко нелепо и наивно от моя страна. Като изключим непоколебимото ми решение да сложа край на сляпото си увлечение, думите на Раян очевидно бяха израз на някаква

манипулативна техника, която беше усвоил на някой от скъпите курсове, на който бе изпратен от компанията си. Думите му целяха да приповдигнат духа ми пред лицето на нещастieto. Защото истината бе, че не изглеждах добре. Изглеждах така, сякаш бях разкрасена от лунатик, страдащ от остър далтонизъм.

Освен с обувките, които не ми бяха по мярка, трябваше да се примиря и с най-късата рокля, до която някога през живота си бях припарвала. Този парцал бе прекалено къс, за да покрие дори някое булимично морско свинче, а какво оставаше за мен и моите непоклатими седем килограма и половина.

Още докато се приготвях, стана ясно, че тази рокля разкрива прекалено много, за да я нося в оригиналното ѝ състояние, затова я префасонирах с помощта на няколко безопасни игли, които сега държаха на място парчета от плата, така че можех да запазя поне някакво благоприличие.

Всичко бе въпрос на направа. Сега имах по една безопасна игла под всяка подмишница, по две — от всяка страна на талията, и една — на гърба. Но ако някоя от тях решише да се откопчае по време на вечерта, щях да се окажа в импровизиран сеанс по акупунктура.

— Мразя тази рокля — измърморих аз с фалшива усмивка, докато се препънах в поредното стъпало.

— Изглеждаш страхотно — отвърна Раян. — Хей, говоря сериозно.

Усетих обезпокоително приятно чувство в слабините си. „О, Зоуи, стегни се!“

Исках да пробвам поне шест други тоалета от гардероба на Барбара Кинг, но тя ме плесна по ръцете, сякаш съм някое палаво шестгодишно хлапе, което посяга към сладките. И дума не можеше да става за черната, дълга до земята рокля на Палентино. Също и за лилавата на Роберто Кавали. Хвърли ми поглед ала „да не си посмяла дори да се докоснеш“ заради червената на Ив Сен Лоран и кремавата „Долче и Габана“. Не че щяха да ми станат. Но щеше да е по-добре да облека някоя от тях вместо този грозен парцал, в който се чувствах като гвоздеа на програмата в някой бар за стриптийзърки.

Освен това сте чели как всички списания обясняват, че луксозното бельо прави чудеса за вашата самоувереност. Е, единствените пликчета, с които разполагах, защото всички останали

бяха за пране, бяха чифт евтини гащи на супергероинята Жената чудо, които получих при размяната на анонимни подаръци в яслата преди четири Коледи.

Имаше ли нужда да продължавам?

А като за капак на всичко, Раян наистина се бе докарал тази вечер и всяка жена в залата точеше лиги по него, включително и (боже, беше ми крайно неприятно да си призная) аз.

Той беше облечен във фрак и изглеждаше по-секси, от който и да е агент 007. Струваше ми се дори, че раменете му бяха по-широки, а стомахът — по-стегнат. Ясните му очи и блестящата кожа изпъкваха още повече на фона на ослепително бялата риза. Ръцете му бяха леко загрубели, но това създаваше прекрасен контраст с официалното му облекло. Миришеше божествено, но не можех да разбера защо. Беше със същия афтършейв, който обикновено слагаше, но се долавяше и уханието на нещо друго, което се опитвах да идентифицирам през по-голямата част от пътуването ни дотук.

Накратко, той никога не е бил по-желан. Никога не бе излъчвал толкова сексапил. Той бе възплъщението на мъжкото съвършенство.

И заради това ми идваше да го изритам в пищяла.

Когато влязохме в огромната бална зала, грабнах чаша с шампанско от таблата на първия минаващ наблизко сервитьор и отпих бавно.

— Хайде — нареди Раян. — Нека да поговорим с някои хора. Не се тревожи, ще те представя.

Изгълтах остатъка от шампанското, а сърцето ми бумтеше като демоничен перкусионен инструмент. Последвах Раян, докато си повтарях да не изпадам в паника. Да запазя самообладание. Да не забравям, че мога да бъда също толкова изискана, елегантна и космополитна, като всеки един от присъстващите. Въпреки че роклята ми прилича на бърсалка за прах.

— Раян, как си? — избумтя един глас. Обърнахме се и един висок красив мъж със сребристи коси и с усмивката на Пол Нюман се здрависа с Раян.

— Майкъл, радвам се да те видя — отвърна Раян. — Зоуи, това е Майкъл Ронсън.

Усетих, че някак си се озовахме сред множество хора, които можеха да се видят само на някое сватбено тържество, и че се

изчервявах безпричинно.

— А това са Катрин Манфорд, Джек Бишоп, Виктор Хислоп. Джеймс Сорби, Джон Капловски и Тери Коста — продължи Раян.

Докато кимаха и ми се усмихваха любезно, ме порази странно хрумване, което незабавно ме убеди, че можех да прочета мислите на всеки един от тях, и в главите им се въртеше един-единствен въпрос: „Какво, по дяволите, е облякло това момиче?“.

Зоуи, престани! Просто не забравяй, че не можеш да бъдеш толкова изтънчена, колкото човека, застанал до теб!

— Хейооо! — изписках аз, докато се хилех глуповато, и за да подсиля ефекта, започнах да махам с ръка. — Толкова се радвам да се запозная с всички ви! Наистина, наистина! Какво страхотно място! Ха... леле!

— Хм... Зоуи е от Англия — обясни Раян. Те кимнаха и добавиха: „О!“, „Колко мило!“ и „Страхотно!“. Последва неловко мълчание.

Когато сервитьорът ми предложи още една чаша шампанско, аз я грабнах и наруших тишината.

— Всички ще се натряскаме при подобни темпове! — изкикотих се аз. Всички се втренчиха безмълвно в мен. Останах с впечатлението, че не се смаяха от невероятните ми салонни маниери.

— Е, Раян, как вървят нещата? — попита, Майкъл Ронсън, докато останалите се върнаха към своите разговори.

— Ами при тези обстоятелства не са лоши. Като на всички останали, и на нас ни се наложи да направим няколко неприятни съобщения, като се има предвид какво е икономическото състояние в момента. Но днешният свят е безжалостен!

— Именно — съгласи се Майкъл. — Пазарът е нестабилен.

— Явно и ежедневникът „Бостън Хералд“ постоянно се рови в нашия случай, но това е друга тема — продължи Раян. — А при вас как е?

— Почти същото — кимна Майкъл. — Хей, чу ли за Джери Капльн?

— Охо, и питаш. — Раян повдигна вежди. — Този човек е луд.

Стоях мълчаливо и се усмихвах, погледът ми се насочваше ту към единия, ту към другия. От време на време кимах разбиращо, сякаш бях най-доброто приятелче на някой си Джеф от офиса в Ню Йорк и

сякаш като тях самите бях затрупана от предизвикателства в света на корпоративните комуникации.

— Тц, на мен ли го казваш — чух се да мърморя по някое време. Сами разбирате, че трябваше да опитам. Чувствах се толкова на място в този разговор, колкото прасе сукалче на вегетарианска празнична вечеря.

— Зоуи, сигурно много те отегчихме — завърши Майкъл.

— О, не! — засиях аз, сякаш на драго сърце бях готова да му родя деца, само защото си бе направил труда да ме заприказва. — Нямам нищо против!

— С какво се занимаваш? — попита той.

— Аз съм бавачката на Раян. Или по-скоро бавачката на децата на Раян.

Майкъл кимна.

— Това е първият път, когато ме извежда сред хора — добавих аз.

Майкъл изцъкли очи толкова бързо, че заприлича на човек, който е бил замразен в охлаждателна смес.

— Разбира се — измърмори той. — Е, Раян, радвам се, че си поприказвахме. До скоро, приятелю.

— До скоро — отговори Раян.

— Не се тревожи — каза ми той, когато Майкъл изчезна. Чудех се дали убеждаваше мен или себе си. — В тази част от вечерта се говори само за бизнес, но скоро хората ще се поотпуснат.

— О, сигурна съм. — Усмихнах се неубедително. — Наистина, няма никакъв проблем.

Но след като изминаха четиридесет и пет минути, в които изграждах връзки с гостите, единственото, за което си мислих, бе как да осъществя връзка с вратата, да се махна и да се върна обратно в къщата.

ГЛАВА 36

Организаторите ни бяха настанили точно в предната част на залата, на една маса с натруфена украса, в центъра на която се перчеше нещо като огромен букет от черни пера, лилави рози и кристали. Всичко бе толкова ослепително и знаех, че трябва да се забавлявам, но цялото това приключение се оказваше толкова приятно, колкото промивка на дебелото черво по време на сложен изпит по математика.

Когато стигнахме до нашата маса, Раян ме представи на жената, която седеше в левия ѝ край.

— Зоуи, това е Матилда Левин, вицепрезидентът на нашия маркетингов отдел — каза той. — Матилда, запознай се със Зоуи.

Матилда бе стройна брюнетка с толкова съвършена кожа, че сигурно едно от хобитата ѝ беше да посещава часове по хидратиране.

— Зоуи — усмихна се тя и протегна ръка, — за мен е удоволствие да се запознаем. Ти трябва да си адвокатката, с която Раян излиза.

— О, въъ... не — измънках аз.

— О — добави тя и повдигна вежди. — Тогава счетоводителката?

— Не.

— Вътрешната дизайнерка?

— Не, не, не! — заекнах аз. — Съжالياвам. Аз съм бавачката.

— О, извинявам се. Не знаех, че излизаш с бавачка — усмихна се тя на Раян.

— Не излизам — отвърна той.

— Аз съм просто бавачката — уточних аз. — Искам да кажа бавачката на децата на Раян.

— О! — Тя продължаваше да се усмихва. — Очарователно. Откъде си?

— От Англия за съжаление — отвърнах с усмивка.

— Обожавам Англия! Трябва на всяка цена да си поговорим!

Заля ме вълна на облекчение, че открих някого, с когото да си поприказвам, но в този миг Матилда сграбчи Раян за ръката.

— Но първо, Раян, искам мнението ти за медийните пакети, които направихме. Опитвам се да те хвана цяла седмица...

Двамата бързо бяха погълнати в поредния объркващ разговор, докато аз останах да си играя с чантичката си. Сега ноктите ми заприличаха на краищата на кучешка ухапка.

— Здравейте, как сте? — чух един глас зад гърба си. — Аз съм Джералд Рейвън.

Обърнах се и се оказах изправена срещу един симпатичен мъж с къса бяла коса и шкембе като на Дядо Коледа.

— Аз съм Зоуи Мур — отвърнах аз. — Аз съм бавачката на децата на Раян. — Бях решила, че това ще е новата ми тактика: веднага да съобщя коя съм и да им дам възможност да се насочат към някой по-важен гост.

Джералд Рейвън не се помръдна.

— Сериозно ли? — добави той. — Две прекрасни деца.

— О, вие ги познавате?

— Разбира се. Сякаш беше вчера, когато Руби се роди. Страхотно хлапе, особено като се има предвид какво е преживяла.

— Наистина — съгласих се аз. Бях удивена и облекчена, защото бях открила някого, готов да разговаря на тема, за която всъщност знаех някои неща.

— И така, млада госпожице — каза той и повдигна вежди, — по акцента ти познавам, че не си тукашна.

— Не съм — усмихнах се аз, — прав сте. Веднага можете да се досетите, че съм от Калифорния, нали?

Той се засмя.

— Нека позная. Англия? Северната част?

— Да.

— Не, почакай. Мога да позная още по-точно. От Манчестър ли си? Не, не, ти си от Ливърпул, нали?

Ококорих се.

— Това е впечатляващо. Ти си първият американец, когото съм срещала, който дори успя да каже, че акцентът ми е характерен за северната част на Англия. Поне трима души тази вечер решиха, че съм

ирландка, а един ме взе за австралийка. Но да познаеш и града! Леле! Право в десетката.

— Е, вероятно трябва да те посветя в една малка тайна, иначе ще се чувствам като измамник.

— О?

— Майка ми беше от Ливърпул.

— Шегуваш се!

Само след няколко минути разбрах, че майката на Джералд Рейвън била шивачка от квартала „Спийк“ (който се намирал само на пет километра от мястото, където израснах) и срещнала баща му, войник от американската армия, по време на Втората световна война близо до Бъртънуд. След 1945 година те се преместили в Америка. И останалото, както казват, бе история. Само след няколко минути почувствах този човек изключително близък. Не го бях срещала никога преди това, но фактът, че майка му бе родена в моя град, ме караше да се чувствам така, сякаш бях намерила сродна душа.

— Хей, голямо момче — каза Раян, който се беше появил изневиделица, и прегърна Джералд. — Очевидно не е нужно да те представям.

— О, няма защо да се притесняваш за нас — отвърнах аз. — Е, значи вие двамата работите заедно?

— Да, Зоуи — обади се Раян. — Джералд е президент на „Би Ви Ей Системс“, което означава, че той вероятно е най-важният човек в тази зала.

ГЛАВА 37

А вероятно най-късметлийското нещо, което ми се бе случвало през тази седмица, бе да седя до Джералд. Даже и да си бях наела мой личен пиар съветник, той едва ли щеше да ме издигне в очите на останалите така, както го стори Джералд. Той прекара вечерта, като забавляваше всеки един от гостите с такива мили истории за добрия стар Ливърпул „родния град на Зоуи, а също и на скъпата ми стара майчица“ — че сега всички ме гледаха, сякаш бях някакъв очарователен артефакт. А това определено беше много по-добре, отколкото да те смятат за изрод в яркожълта рокля.

Трябваше да призная, че няколкото чаши вино също ми бяха помогнали да се отпусна. Но не прекалявах, защото последното нещо, което исках да направя тази вечер, бе да се напия и да стана за посмешище.

— Е, какво е да работиш за Раян? — прошепна Джералд, когато преминахме на десерта, а Раян бе зает да разтовари със седналата от лявата му страна Матилда.

— Виж ти, това е интересен въпрос. — Опитвах се да измисля подходящ отговор. „Той е кошмар, но не мога да откъсни поглед от дупето му“ не изглеждаше съвсем на място. — Ами децата са страхотни. Много ми харесва да се грижа за тях. А, както ти самият каза преди малко, преживели са толкова много неща и се радвам, че мога да им осигуря частица нормален живот.

— Обзалагам се, че си страхотна с тях — каза той. — Но не това те попитах.

— О?

— Попитах те какво е да работиш за Раян.

— Аха.

— Аха — повтори той с едва доловима усмивка.

— Ами... той е чудесен — усмихнах му се аз. — Наистина.

— Хубаво — обади се той. — Защото някои хора го намират за малко труден...

— Хм...

— Не е нужно да казваш нищо — продължи той, — но нека ти кажа едно. Раян е добър човек. Най-добрият. Дълбоко в себе си той е най-разбраният, трудолюбив и честен човек, когото някога си се надявала да срещнеш. И обича децата си. Но напоследък... ами след смъртта на Ейми той не е на себе си.

Прободе ме чувство на вина. Сигурно е било ужасно за него.

— Отношенията им бяха страхотни. Ако трябва да съм честен с теб, не мисля, че някога ще преживее смъртта ѝ. Той винаги е бил силен човек, но това сякаш го съсипа вътрешно. И външно се превърна в истински костелив орех.

— На мен ли го разправяш — улових се да казвам.

— Но не се оставяй държанието му да те заблуди — продължи Джералд. — Просто има нужда от време. И малко подкрепа. Ето защо човек като теб е толкова важен.

— Като мен ли?

— Разбира се — отвърна той. — От колко време работиш за него?

— О, само от няколко месеца.

— Е — намеси се Джералд, — това е рекорд. От това, което съм чувал, бавачките на Раян обикновено не издържат повече от седмица. Така че и ти уцели право в десетката.

Усмихнах се, но се почувствах толкова успокоена от тези пуми, колкото и ако ми бяха казали, че ще играя ключова роля в преговорите на следващия важен договор за човешките права. Бях тук заради децата, а не заради Раян. Бях тук заради себе си. Ако имаше нужда от някого, който да го вкара в правия път, аз бях последният човек, който можеше да го направи.

Тъкмо се чудех дали да съобщя това на Джералд, когато оркестърът засвири някаква песен, за да напомни на хората, че бе време да се отпуснат.

— Предполагам, че нямаш нищо против един танц? — попита той.

Обля ме пот. Вероятно вече бях леко и щастливо позамотана, но въпреки това в никакъв случай нямаше да се кача на дансинга, изглеждайки по този начин.

— Ами с удоволствие, но първо ще се отбия в тоалетната. Нали нямаш нищо против?

— Няма проблем. — Той ме потупа по ръката. — Ще се видим по-късно.

Тъкмо се бях запътила към дамската тоалетна, когато някой изскочи пред мен.

— Ей, здравей, малка англичанке!

Беше един от мъжете от групата, на която Раян ме бе представил в началото на вечерта — леко пълен тип на тридесет и няколко, с тъмни непокорни къдрици, които ми напомняха за стария териер на леля Каръл. Само нека да помисля кой беше — Джим Бишоп или Виктор Капловски.

— Тъъ... здрасти. Ти беше Джим, нали? — отвърнах аз, сигурна, че съм избрала правилното име.

— Джак. Но ще ти простя.

За мой ужас той плъзна ръката си около кръста ми толкова фамилиарно, че човек би си помислил, че това бе петата ни среща.

— Само ако дойдеш и танцуваш с мен — добави той.

— О, аз не танцувам — отвърнах и се освободих от хватката му. — С два леви крака съм. Има пингвини, които могат да танцуват салса по-добре от мен.

— Е, няма проблем — намеси се Джак, като се опитваше отново да постави ръка около кръста ми. — Защото ще се радвам да остана тук и да те опозная. Е, имаш ли си някого?

— Тъъ... ами... такава. — Печелех време, за да измисля някакъв интелигентен начин, с който да избегна въпроса му. — Ами ти?

— Разбира се, че не, бейби. Не съм готов да се обвържа. Презимето ми е „Забавен“. Ще трябва да предположа, че същото се отнася и за теб, съдейки по отговора ти?

— Е, това е доста *смело* предположение — намусих се аз.

— Аз съм си *смело* момче — отвърна той.

Хм! — измърморих аз и кръстосах ръце на гърдите си, но продължих да се опитвам да се усмихвам, докато кроях как да избягам.

— Както и да е, няма никакво значение — продължи той, — защото мисля, че двамата с теб сме родени един за друг.

— Е, аз не съм много сигурна — заекнах.

— Божке, вие, англичанките, можете да флиртувате! Роклята е *страааахотна!* — Той се вторачи към деколтето ми с изражението, което придобиваше Скуби Ду, когато се канеше да излапа някой двуметров сандвич. Кръстосах още по-здраво ръце.

— Обожавам пищните момичета. Няма нищо по-лошо от момиче, което не харесва прелестите си.

— Благодаря ти. Наистина знаеш как да им завъртиш главите — отвърнах аз. — Но сега трябва да вървя. Съжалявам, запътила съм се към тоалетната.

— Тоалетната ли? — възкликна той, така сякаш току-що бях изтърсила най-смешната реплика след Джон Клийз^[1] и Юизода с немците. — Тоалетната! Ама че щуротия! Ще те чакам точно тук.

Втурнах се към тоалетната. Когато се озовах вътре, реших да се забавя колкото се може повече, преди да се върна на масата си, в случай че Джак Не-знам-си-кой решише отново да ме опипа по пътя до залата. Оправях грима си в огледалото, когато към мен се присъедини Матилда Левин.

— Е, какво е да работиш за синеокото момче? — усмихна се тя.

— Вие сте вторият човек тази вечер, който ми задава този въпрос — отвърнах аз.

Тя се ухили доволно.

— Хората ще се чудят ти в кой лагер попадаш: дали си в „той е пълен негодник и не притежава никакви качества, които да компенсират това“, или в „той е пълен негодник и все пак си остава невероятно привлекателен“.

Опитах се да не изглеждам шокирана.

— О, не се притеснявай, миличка — изсмя се Матилда. — Лично аз смятам, че трябва да си светица, за да живееш с него.

— Е, той не е толкова лош — промълвих аз. Не желяех да създавам впечатлението, че не мога да му се опъна. — Искам да кажа, че е на моменти, но... децата са страхотни. Аз всъщност се занимавам единствено с тях.

— Аха — добави тя. — Е, исках само да знаеш, че според мен Раян те харесва. Усетих го по начина, по който говореше за теб малко по-рано.

— Говорил е за мен? — попитах разтревожено.

— Разбира се. Но не каза кой знае какво. Както и да е, просто приеми един съвет от мен.

— О?

— Ако го правите, бъди разумна и внимавай. Напоследък Раян е истински прелъстител, но за него жените са само обект на удоволствие, той ги използва и ги захвърля. Страхотно е, докато сте заедно. Но Раян Милър си е беля с главно Б, повярвай ми.

— О, всъщност между нас няма нищо и няма и да има за в бъдеще. Честно казано, самата мисъл е просто абсурд...

— Стига! — усмихна се Матилда. — Дамата протестира прекалено много! Всичко, което искам да кажа, е, че трябва да внимаваш. Казвам го само защото съм го изпитала. Някога с Раян бяхме заедно.

— Ясно — измърморих аз. Не успях да се въздържа и зададох следващия въпрос: — А вие към кой лагер спадате?

— Миличка... — Тя сви рамене. — ... променям си решенията всеки ден.

---

[1] Английски комедиен актьор, кинорежисьор, композитор и сценарист, най-известен като член на комедийната група Монти Пайтън и като Базил Фолти в сериала „Хотел Фолти Тауърс“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 38

Когато излязох от дамската тоалетна, Джак, двойникът на териера на леля Каръл, все още кръжеше наоколо. В мига, когато ме видя, той се спусна към мен, сякаш бях ходеща консервена кутия на „Педигри“.

— Е, какво ще кажеш за танц? Хайде де, сигурен съм, че не можеш да ми устоиш. — Той се опитваше да бъде остроумен по един сладък и шеговит начин. Но не се получаваше.

— Откъде пък ти хрумна това?

— Наречи го животински магнетизъм — намигна ми той и за пореден път ме накара да си представя ясно кучето на леля Каръл. — Хайде де, нима ти не си мислеше за същото?

— Донякъде — измърморих аз. — Както и да е, трябва да изчезвам.

— Не толкова бързо. — Той ме сграбчи за лакътя. Извих ръката си, за да се опитам да се измъкна от него, но в този миг се появи Раян.

— Какво става? — попита той. Не изглеждаше впечатлен. — Добре ли си, Зоуи?

— Добре съм. Наистина — настоях аз. Стараех се да звуча като някоя закоравяла постфеминистка.

— Тя е добре — повтори Джак.

— Хубаво — обади се Раян. — Макар да се обзалагам, че би се почувствала още по-добре, ако не я доближаваш през останалата част от вечерта.

— Какво? — възкликна Джак. — За бога, Милър, ние просто си говорехме. Какво лошо има в това, по дяволите?

Лицето на Раян почти не трепна, когато пристъпи напред.

— Когато една дама ясно изрази желанията си — прошепна заплашително той, — те съветвам да ги уважиш.

— Какво по...

— Просто стой настрана. Това е всичко.

Когато Раян ме придружи обратно до масата ни, аз му метнах кръвнишки поглед.

— Благодаря. Но за твое сведение, не съм някакво мекотело.

— Не съм си и помислял.

— Можеше да ме изложиш.

— О, значи ти харесваше, докато Джек Бишоп точеше лиги по гърдите ти, така ли?

Страните ми почервеняха толкова бързо, сякаш някой бе запалил голям огън в главата ми. Престорих се, че не съм забелязала.

— Е, не, но не това е въпросът. Всъщност...

— Какво лошо има в това, че те спасих? — прекъсна ме той.

— Нямахте *нужда* да ме спасяваш — натъртих аз.

— Можеше да ме изложиш.

Нацупих се и седнах, като се опитвах да си дам вид, че няма да направя някоя остроумна забележка, защото притежавам морал и етика, а не защото не мога да измисля какво да кажа.

— Добре де, съжалявам — въздъхна той. — Не исках да кажа, че не можеш да се справиш сама. Но той е задник. А сега... ще пийнеш ли?

Напълни чашата ми с вино, аз се опитах да скрия усмивката си.

— Кое е толкова смешно? — попита той.

— Раян, с теб не се живее лесно — казах му аз. — Откакто съм пристигнала, си сторил толкова много безчувствени, гадни и дразнещи неща. Повярвай ми. И постъпката ти едва ли е сред най-ужасните.

— Е, какво се опитваш да кажеш? — попита той с отбранителен тон.

— Просто казвам — продължих аз, — че това е първият случай, когато те чувам да заявиш, че съжаляваш.

— И?

— Хареса ми. — Усмихнах се доволно.

Той остави бутилката с вино и се караше да запротестира отново, но го стрелнах с поглед.

— Добре де, млъквам — обади се той.

ГЛАВА 39

— Е, какво ще кажеш — дали тази вечер се оказа толкова ужасна, колкото си мислеше? — попита Раян. Той се усмихваше, но останах с впечатлението, че за пръв път го беше грижа как щях да отговоря.

— Никога не съм казвала, че ще е ужасна — отвърнах аз.

— Нямаше нужда да го правиш — добави той. — Реакцията ти този следобед беше достатъчна, че да комплексира всеки мъж.

— Не мисля, че съм изложена на подобна опасност. — Не успях да сдържа забележката си.

Либидото ми се беше повишило изключително много, докато седяхме с Раян сами на масата и наблюдавахме хората на дансинга. Светлините бяха приглушени, а масата представляваше истинска сцена на опустошение след приключването на вечерята. Безукорно бялата покривка сега беше покрита с петна от червено вино и парченца бри, които бяха паднали от дъската, на която ни сервираха сирената.

Седяхме само на няколко сантиметра един от друг. Раян беше свалил смокинга си. Все още носеше папийонка, но я бе разхлабил. Играеше си с етикета на една празна бутилка „Шабли“. Светлините от дансинга пробягваха по лицето му и разкриваха черти, които никога преди това не бях забелязвала. Сянката от белег близо до лявото му око. Мъничка бенка — точно над челюстта му.

Бях изпила доста чаши с вино. То се плискаше в кръвта ми и хормоните ми сякаш се задействаха мълниеносно всеки път, когато ръката му случайно докоснеше моята.

— Ще излъжа, ако ти кажа, че не се почувствах като риба на сухо — продължих аз. — Ами виж ме! Не бих казала, че съм много опитна в подобни събития.

— За твое сведение, не мисля, че някой би се досетил — увери ме той. — А освен това има ли някакво значение?

— Предполагам, че не. Обаче понякога все още се чувствам като идиот.

Той поклати глава презрително.

— Слушай. Помня една от първите вечери, на които присъствах, когато бях новак в този бизнес. Бях облечен в най-смешния смокинг, който можеш да си представиш. Беше ми го заел един приятел на баща ми. Беше поне с два номера по-малък и крачолите стигаха до средата на пресеца ми. Бях убеден, че дори и Уди Алън щеше да се измъчи, докато се напъха в него, а какво оставаше за мен.

Не можах да сдържа смеха си.

— Обаче можеше и да е по-зле. Последвах съвета на моя приятел и пъгнах един карамфил в бутониерата си.

— Карамфил ли? — изкисках се аз.

Той кимна.

— Хората сигурно щяха да си помислят, че съм се загубил и идвам от някое сватбено тържество.

— Явно приятелят ти не е бил експерт.

— Беше механик — добави той. — Въобще не знам защо бях решил да го послушам. И все пак всички ние трябва да се научим някак си. Не съм израснал в свят, пълен с шикозни партита и петзвездни хотели. По онова време това беше ново за мен.

— О! — възкликнах изненадано. — А в що за свят си израснал?

Не знам защо, но си бях представяла, че Раян е човек, получил солидното възпитание на средната класа. Предполагах, че е бил богато дете, израснало в квартал, подобен на този, в който живееше сега. Очевидно бях грешала.

— Роден съм и съм отгледан в провинцията — обясни ми той. — Баща ми, когато все още беше при нас, работеше във ферма, а майка ми — в бакалия.

— Когато все още е бил при вас? — попитах аз.

— Те се разведоха, когато бях на десет. Но така беше по-добре, защото никога не съм се разбираал с него. Никой не се разбираше с него. Той беше грубиянин, на майка ми й беше по-добре сама.

— Значи се разбираш с нея?

— Разбирах се — поправи ме той. — Тя вече не е между нас. Но да, за да отговоря на въпроса ти. Тя беше мила, любяща и много трудолюбива. Беше страхотна майка във всяко едно отношение.

— Преди колко време е починала? — попитах колебливо.

Той започна да изучава етикета на бутилката.

— Почина, когато бях на двадесет и една, от рак на белия дроб.

— Съжалявам — прошепнах аз доста нескопосано.

Той сви рамене.

— Щеше ми се да бе доживяла завършването ми на колежа.

Нищо чудно, че очите на Раян винаги изглеждаха толкова тъжни. Той бе преживял много повече разочарования през живота си от всеки друг.

Обърна се и усети, че го наблюдавам. Изчервих се и посегнах към бутилката с минерална вода. Докато отвъртах капачката, за да си сипя в чашата, осъзнах, че бе празна.

— Как е станало така, че синът на един работник във ферма се е озовал в колеж? — добавих аз. — От това, което съм чувала, знам, че тук е ужасно скъпо.

— Така е, ако сравняваме таксите с тези във Великобритания — призна той. — Нали не греша, като казвам, че при вас обучението не се заплаща?

— Днес не е така — казах му аз, — но това при нас е нищо в сравнение със скъпото обучение тук.

— Така е. Е, бях един от късметлиите, които спечелиха стипендия. Работих упорито, имах хубави оценки и... ами да, формулата е проста. Ето ме тук.

— Обзалагам се, че майка ти наистина щеше много да се гордее с теб — обадох се аз.

— Надявам се да е така.

— Братя или сестри?

— Не, единствено дете съм.

— Аз също — промълвих.

— Сериозно? — изненада се той. — Не знам защо, но си представях, че имаш купища братя и сестри.

— Купища? — засмях се аз.

— О, ами, че са страшно много — отвърна той и се усмихна. Стомахът ми се преобърна — винаги когато се усмихваше, се чувствах по този начин. Не знаех каква бе причината, може би защото цялото му лице се оживяваше; може би защото се получаваше толкова рядко.

— Сигурно защото с това си изкарваш прехраната — продължи той. — Представях си те като хлапето, което винаги се е грижело за останалите деца, докато сте били малки.

— Не. Съжалявам, че ще разбия илюзиите ти — отвърнах аз. — А може би това щеше да ми се отще.

— Правилно — съгласи се той. — Значи щом си единствено дете, това означава, че и ти си като мен — разглезена, социално доминираща и задоволена.

— Моето обяснение е — интелигентна и съвестна.

— Наистина ли? — засмя се той. — Трябва да го запомня. Наливаше ми нова чаша вино, когато изведнъж разбрах колко много се забавлявах, докато си говорех с него. Когато пожелаеше, можеше да бъде много повече от готино тяло и чифт искрящи очи. Беше мил. Беше забавен. И ако оставехме на страна привлекателния външен вид, той беше един от най-харизматичните мъже, които някога бях срещала. Чудех се защо не можеше да е такъв през цялото време и изведнъж се спрях. Вероятно така беше по-добре. Един господ знае как щях да се оправя иначе.

И този момент ми хрумна и нещо друго. Не се бях сещала за Джейсън през цялата вечер.

ГЛАВА 40

Час по-късно след разговора ни с Раян ми хрумна, че незнайно кога, вечерта бе станала значително по-интересна. Като за начало бях започнала да свиквам с тоалета си. Всъщност защо, по дяволите, се тревожех? Изглеждах определено и почти сигурно *великолепно*.

Какво от това, че показвах малко повече плът от всички останали? Всеки беше великолепен по свой собствен начин. Аз бях великолепна по моя си начин. Великолепна, великолепна, великолепна! Не можех да разбера защо се чувствах толкова убедена, но не се оплаквах.

— Къде се дяна онази бутилка с вино? — зачудих се аз.

— Млада госпожице, бихте ли желали още една чаша? — попита Джералд.

— Опа! — възкликнах аз. — Нима го казах на глас?

— Да — усмихна се той. — Сигурна ли си, че не би предпочела малко вода?

— Ооо, неее! — отвърнах аз и отметнах глава, за да подчертая категоричността си. Залата така се залюля пред очите ми, че замалко не паднах от стола. — Ама че досада — да се наливам с вода!

Джералд отново се усмихна.

— Добре — отвърна той и ми наля, но само до половината. Така и не танцува с мен, а ми беше обещала. Защо да не го направим сега?

Изведнъж ми хрумна, че Джералд можеше да реши, че съм се понапила. Не можех да отрека, че виното ми харесваше, но бях изпила само три чаши, о не, задръжте, четири... дали пък не бяха пет? Не, петата ми беше точно след като се върнах от тоалетната. Господи, това означаваше, че сигурно бях изпила...

Въпросът бе, че винаги съм се гордеела с това, че си зная мярката, макар че, когато се опитвах да фокусирам поглед върху хората, те се люлееха, сякаш бяха на ферибота, плаващ в Ирландско море.

— Добре, Джералд — отвърнах аз, подскочих и му подадох ръка. — Хайде да те видим.

— Сигурна ли си, че си готова за мен? — ухили се Джералд.

— Нека да ги разбием — добавих аз. Чувствах се толкова умерена, че ако Джералд ме беше поканил да танцувам пред някоя огромна тълпа на стадиона „Шей“, щях да отговоря: „Само ми подай трикото“.

Понесох се елегантно към центъра на залата, кърших рамене в ритъма на звучащото шими като Дженифър Грей от „Мръсни танци“, макар че трябваше да имам доста развитено въображение, за да си представя Джералд в ролята на Патрик Суейзи. Въпреки това оркестърът беше във вихъра си и още преди да се усетя, той ме сграбчи и се завъртяхме из залата, танцувайки толкова енергичен валс, че две от шнолите ми за коса се измъкнаха и паднаха.

Не можех да разбера дали защото танцувахме брилянтно, или просто защото той беше шеф на една от най-големите компании в Бостън, но не след дълго погледите на всички присъстващи в залата бяха насочени към нас, докато ние продължавахме да се въртим.

Съзрях Раян в единия край. Беше застанал с неколцина от колегите си. Помахах му, докато профучах покрай него, надявайки се, че и той е толкова впечатлен, колкото според мен бяха всички останали. Естествено, Джералд водеше, но въпреки това аз бях добра. Дяволски добра. Сигурно беше така, защото, като се огледах, осъзнах, че дори ако Джералд усъвършенстваше сложните движения от брейка, нямаше да привлечем толкова много внимание.

— Ти си страхотна танцьорка — усмихна се Джералд.

— О! Така ли смяташ? — отвърнах скромно, докато припках наоколо като някое новородено агънце, което току-що бе открило за какво му служат краката. Бях на седмото небе. Подготвих се да направя лека и енергична маневра, с която и самата Джинджър Роджърс би се гордяла. Трябваше рязко да се откъсна от партньора си, а после отново да се върна в обятията му.

Обаче нещо привлече вниманието ми. Нещо, което беше много обезпокоително. Не, въобще не бях точна. Беше си потенциална катастрофа.

Една от безопасните игли, която придържаше краищата на роклята ми, се бе закачила за хастара на смокинга на Джералд. Не можех да си обясня как бе станало. Единственото нещо, което знаех, бе, че бях заклещена.

Божке, божке, божке!

Първият образ, който изникна в съзнанието ми, бе, че ако се опитам да се отделя от Джералд, в тоалета на Барбара Кинг щеше да зейне дупка. Но май гледах прекалено оптимистично на нещата: роклята бе толкова ефирна, че само с едно погрешно движение тя щеше да се свлече със замах по-бързо и от сутиена на Барбара Уиндзор във филма „Хайде на къмпинг“.

Обзе ме паника. Музиката ставаше все по-бърза и по-бърза и аз започнах да се препъвам по дансинга, залепнала към туловището на Джералд. Погледнах към безопасната игла и сърцето ми заби ускорено, всеки момент щях да получа сърдечна криза. По челото ми избиха капчици пот.

— Ооох, тъъ... Джералд — дишах тежко, прилепила тялото си към неговото.

— Какво ще кажеш за нещо малко по-нестандартно, а? — Той ми намигна. Въобще не беше забелязал дереджето ми и започна да ме върти, а нарастващата публика ни аплодираше възторжено.

— Уааа! — изкрещях аз, като усетих, че телата ни леко се бяха отдалечили. Платовете на роклята ми и смокинга му започнаха да се обтягат заплашително.

Сграбчих Джералд за гърба и се притиснах към него, като в същото време се опитвах да се съсредоточа върху краката си, защото през последните няколко минути не бях спряла да го настъпвам и нямаше да се учудя, ако накрая се окажеше гипсиран.

Джералд, уааа... аз... — започнах аз, но вече бяхме подмитали куикстепа и всички в залата се бяха насъбрали окопи дансинга. Гостите пляскаха с ръце и ни насърчаваха с викове толкова шумно, че той едва ли можеше да ме чуе.

Той ме завъртя. Дишах тежко, докато цялата стая се люлееше пред мен, безопасната игла се забиваше в кожата ми, а аплодисментите отекваха с тътен.

— Сега, миличка — прошепна весело Джералд, — приближаваме към края. Ще те притисна здраво, а после рязко ще се отдалечим с тласък.

Изведнъж усетих, че едва дишам, защото разбрах за какво точно говори. Също така знаех какъв ще е резултатът, ако се оттласнех от него, за да направя пирует със скоростта, която си беше наумил.

Опасявах се, че новоизлюпената ми самоувереност не беше чак толкова голяма, че да извърша целия този подвиг пред петстотин от най-важните бизнес партньори на Раян.

— Джералд, аз... *неее!* — Дишах тежко, кръвта ми кипеше, а лицето ми гореше.

— Не се притеснявай, миличка, тълпата ще пощурее по този номер — увери ме той.

— Не, искам да кажа, че...

Когато ме притегли към себе си, протегнах ръка и заопипвах смокинга му като някой изключително некадърен джебчия по време на първата си тренировка.

— *Сега сме ние, миличка!* — изкрещя той.

Когато Джералд ме изтласка напред, усетих, че безопасната игла бе все още заклецена. Аз се дърпах, а той продължаваше да ме бута. Той продължаваше да ме бута, а аз се дърпах. Най-сетне, под насърчителните викове на насъбралата се тълпа, усетих как роклята ми се скъса съвсем леко, но достатъчно, за да се освободя от смокинга на Джералд.

Това би трябвало да бъде добра новина. Само дето се дърпах толкова силно, че в мига на освобождението си, вместо да се завъртя грациозно, бях изхвърлена назад със силата, нужна за изстрелването на космическата совалка „Аполо“.

Пързалях се по гръб през дансинга и ми се струваше, че никога няма да спра. Профучах покрай краката на неколцина от гостите... покрай сервитьорите... покрай Раян... покрай колегите му.

Когато най-сетне спрях, представлявах една смачкана купчина с навирени във въздуха крака. Озовах се точно до Джак Териера и за част от секундата се зачудих дали не бях успяла да се справя с представлението. Може би просто изглеждах като Джейн Тровил, която бе изтласкана грациозно по леда от партньора си Кристофър Дийн на фона на „Болерото“ на Равел и така спечелиха олимпийски медал. Вдигнах поглед към Джак Териера.

— Хубави гащи — изкиска се той, а Жената чудо се хилеше насреща ми. Неумело придърпах роклята си надолу, за да се покроя, и заоглеждах залата. Оркестърът бе спрял да свири. Тълпата мълчеше смаяно.

А Раян беше готов да ме удуши.

ГЛАВА 41

Когато на следващата сутрин се събудих и погледнах часовника си, беше станало десет часът. Седнах в леглото и потърках очи.

Рязката промяна в центъра на гравитацията в мозъка ми ме накара да се почувствам така, сякаш някой многократно бе блъскал главата ми в циментов блок. Но това не се оказа най-лошото. Когато се сетих за снощните събития, започна да ми се повдига. Отново.

Бях сигурна, че някъде бях прочела, че едно от определенията за алкохолик бе човек, който съжалява за поведението си, когато е бил в пияно състояние. Тази мисъл беше толкова депресираща, че ми се искаше да се сгуша обратно в леглото си и да не стана никога повече. Вече се бях превърнала в беглец с емоционално разстройство, в невротичка, обсебена от бицепси, и в неудачник при спазването на диети. Нямаше да мога да се справя с мисълта, че съм и алкохолик.

Постарах се да се облека бързо, но явно все още ми бяха нужни цели двадесет минути само за да навлека дънките си. Докато се влачех надолу по стълбището, започнаха непрекъснато да ме връхлитат спомени за предишната нощ. За ужасната ми рокля. За Джак Териера. За усмивката на Раян по време на вероятно най-успешния разговор, който някога бяхме провели. А после и за Жената чудо и всички, които се бяха престашили да я погледнат.

Толкова много се ужасявах от срещата с Раян, че част от мен бе изкушена да се втурне обратно към горния етаж, да си опакова багажа и да напусне незабавно. Но това бе вариантът, който би избрал един слабохарактерен човек. А аз вече се бях унижила до такава степен, че знаех, че не бих могла да живея в хармония със себе си, ако направя и това.

Съвсем бегло си спомнях пътуването с колата обратно към вкъщи, с изключение на това, че двамата с Раян почти не си проговорихме и трябваше да призова всяка една частица от волята си, за да не повърна всеки път, когато правим завой.

Когато отворих вратата на кухнята, Раян беше седнал пред лаптопа си, а децата се бяха залепили за телевизора. Той повдигна поглед.

— Добро утро! — направих жалък опит да поздравя, който повече приличаше на жабешко крякане.

— Зоуи! Зоуи! — изкрещя Руби и скочи, за да ме прегърне. — Как мина срещата ти?

Погледнах към Раян и забелязах, че се стегна.

— Не беше среща, миличка — едва изрекох с прегракнал глас. — Но беше... интересно. Благодаря.

— Може ли да порисуваме? Ще те нарисувам в красивата ти рокля.

— Добре — измърморих аз, настаних се на един от кухненските столове и затулих очите си с ръка заради слънчевата светлина, която струеше през прозорците. — Защо не идеш да си вземеш постелите.

Когато Руби се отдалечи, аз се обърнах към Раян. Седеше мълчаливо с наведена глава.

— Благодаря, че си прибрал децата от къщата на Барбара — казах аз.

— Тъхъ — отвърна той.

Погледнах към ноктите си и откъснах бележия се пласт сребрист лак.

— Съжалявам, Раян — промълвих тихо, а сърцето ми бе на тежало от страх.

След миг той отговори:

— Не се тревожи за това — промълви безизразно, без да откъсва очи от екрана.

— Чувствам се ужасно и ако, нали се сещаш... съм те злепоставила. Или съм те разочаровала, или каквото и да е... — продължих аз. — Знам, че го направих. И се чувствам ужасно заради това. Наистина.

Той не отговори през цялото време. Тишината стана мъчителна.

Отново си поех дълбоко дъх.

— Ако искаш да ме уволниш, ще те разбера. Няма да ми е нужно много време, за да си резервирам полет и...

— Зоуи — прекъсна ме той и най-сетне вдигна поглед от компютъра си, — ако бях искал да те уволня, щях да съм го направил

много преди това. Но както виждаш, не съм.

Почувствах как щастieto ме залива, а малко след това започна да ми се гади.

— Благодаря — смотолевих аз.

— Просто няма повторно да те заведе на някоя от тези вечери — продължи той.

Сведох засрамено поглед.

— Не и докато първо не те изпратя да си купиш по-хубаво бельо.

ГЛАВА 42

„Обични ми Раян,

Винаги си бил лошо момче. Знаеш, че донякъде харесвам това твое качество. Но сега вече се държиш прекалено лошо. Смятах, че последните ми няколко писма ще изиграят ролята на маслиново клонче, възможност да осъзнаеш каква грешка си направил. Не трябваше да бъдат пренебрегнати. И затова съм дълбоко разочарована, че очевидно си направил точно това.

Нека ти напомня нещо, Раян. Нещо, което за теб може и да не е важно, но за мен е. Ти и аз спяхме заедно. Няколко пъти. Не съм от онези жени, които си развяват байрака и спят с разни хора по няколко пъти, а после кацват при някой друг. Това, което се случи между нас, означаваше нещо. Нещо голямо. И да се откажеш просто ей така не е никакво решение, поне не и за мен.

Но да оставим настрана моите чувства и да поговорим за теб, Раян. Внесох светлина в живота ти, сигурна съм, че успех. Накарах те да се почувстваш така, както не се бе чувствал от смъртта на Ейми насам. Аз съм твоето спасение, Раян. Трябва само да се пробудиш и да го осъзнаеш. Дай ми шанс. Двамата с теб можем да имаме истинско бъдеще заедно. Дълбоко в себе си знаеш, че съм права.

И накрая най-важното — не ме пренебрегвай, Раян. Не и отново.

Вечно твоя, Жулиета

Целувки!“

Този път не бях отворила писмото. То беше сред дрехите за пране на Раян, натъпкано в джоба на дънките му, което не беше особено умно

от негова страна, защото всеки би могъл да го открие. Е, всъщност всеки, който тършуваше из панталоните му. Но, хей, не че съм искала да тършувам из панталоните му.

Измина цяла седмица от най-унизителната случка в съзнателния ми живот, а нещата все още не се бяха върнали към нормалното си състояние (каквото и да значеше това). Ако Денис Робъртсън от предаването „Тази сутрин“ решише да ми даде съвет, просто бях сигурна, че щеше да каже, че двамата с Раян трябва доста да се постараям, за да забравим този нещастен инцидент. Опитвах се да направя точно това. Но не беше никак лесно, като се имаше предвид, че Раян бе изпаднал в едно от онези настроения, в които бълваше огън и жупел.

А като за капак на всичко — и прането. Макар че Раян намираще достатъчно време да тича, да работи, да сваля жени, все още не бе успял да вмести в програмата си прането на чорапите си. Но след вечерята от миналата седмица усещах, че не съм в позиция да се оплаквам.

— Как върви животът в къщата на Милър? — попита Труди. Бяхме се запътили към любимия си бар в Хоуп Фолс и очаквахме останалите да се присъединят към нас. Посещавахме го два пъти в месеца.

— Щеше да е по-забавно, ако работех за Влад Дракула Цепеш — отвърнах ѝ аз.

Тази вечер Труди носеше къси панталони като от филма „Царете на хаоса“ и стилин тюркоазен потник, които бяха толкова малки, че можеха да бъдат включени в пролетната колекция за четиригодишни деца на марката „Мадъркеър“.

— Май вече не използва старите си номера? — попита тя, докато си играеше със сutiена си, за да повдигне и придаде по-апетитен вид на циците си. — Хайде, изплюй камъчето!

— О, не е нищо особено — въздъхнах аз. — Просто успях да превърна постоянно лошите му настроения в нещо дори по-ужасно.

— Миличка, сигурна съм, че не това е целта му — отвърни тя.

Вероятно се опитваше да ме успокои.

— Знам — съгласих се аз. — Може и да ти звучи егоистично от моя страна, но част от мен въобще не се интересува какво цели и какво не цели. Въпросът е, че животът с него е истински кошмар.

— Може би просто се опитва да скрие факта, че те харесва.
Засмях се недоверчиво.

— Моля те, обясни ми що за извратена логика се крие зад това твърдение.

— Никога не съм претендирала, че разсъждавам логично, мила — усмихна се тя, — но онази жена от вечерята ти е казала, че той те харесва, нали? Е, съгласна съм с нея. И аз имам такова чувство всеки път, когато ви видя заедно.

— Очевидно и двете сте откачени — настоях аз.

И все пак една част от мен изпита задоволство от думите ѝ. Но това бе на едно много първично ниво, защото не исках Раян да ме замени с някоя по-способна и опитна бавачка и да ме прати обратно в Англия.

Но знаех, че не беше само това. В мен продължаваше да съществува една глуповата примитивна част, която продължаваше да го харесва, независимо от това колко ужасно се държеше. И макар да съзнавах, че по този начин подсъзнателно се опитвам да превъзмогна Джейсън, не исках да харесвам някого, който не можеше да ме понася.

Добре де, фантазийките, в които понякога участваше и Раян, никога нямаше да се превърнат в действителност. Но ми харесваше да си мисля, че ако все пак се случеха, той нямаше веднага да съжали за станалото. И да, исках Раян да ме смята за привлекателна. Имаше моменти, в които така ме поглеждаше, че сърцето ми забиваше лудешки. Нямах представа какво бе истинското значение на тези погледи, но би било хубаво да си мисля, че частицата сексуална тръпка, която изпитвах, когато той беше в стаята, намираще ответ и при него.

— Раян сигурно е казал няколко положителни неща за мен на Матилда Левин, за да запази доброто си име — осведомих Труди.

— Какво искаш да кажеш?

— Не бях първият му избор за дама онази вечер — обясних аз. — Вероятно бях милиардният. Той в никакъв случай не би позволил колегите му да си помислят, че след него ще се влачи някаква нещастница, облечена в рокля, която не става и за чистене на прозорци. Затова очевидно малко ми е вдигнал акциите.

— Ти си параноичка. Онази рокля беше страхотна. Въобще не смятам, че беше прекалено разголена.

— Трудни, със същия успех можех да ида на събитието с прозрачен бански, само дето тогава щях да запазя повече благоприличие.

— Права си. Но аз говорех за момента преди да изложиш на показ гащичките си. Надявам се, че преди това си ходила да ти оформят бикини линията. — Тя протегна ръка към рамото си и започна да се чеше толкова яростно, че човек би си помислил, че има бълхи.

— Имаш проблем с кожата ли? — попитах аз.

— О, това е едно от онези неща. — Тя отлепи една от лепенките против тютюнопушене и я метна в пепелника. — Толкова са дразнещи. И не само защото продължавам да умирам за един фас всеки път, когато изляза да пийна нещо, а и защото минаха месеци, откакто ги отказах, а бирата просто няма същия вкус, когато не е съпроводена с една цигара „Бенсън енд Хеджис“.

— Ще свикнеш — отвърнах аз.

— Зарежи това и спри да променяш темата — добави тя. — Не мога да повярвам, че Раян е толкова лош.

— Бъди сигурна, че изпада в подобни настроения — настоях аз.

— Е, щом е толкова лош, защо си още тук?

Изведнъж онемях. Отговорът беше толкова прост и в същото време толкова сложен. Бях тук, защото любимият ми ме бе зарязал. Бях тук, защото се опитвах да излекувам разбитото си сърце. Бях тук, защото завръщането ми обратно в Англия щеше да ми причини единствено и само мъка.

Не бях казала на Трудни за сватбения си ден, макар че бяхме станали много близки. В началото бях решила да не разказвам на никого в Щатите за това — не защото исках да изглеждам загадъчна, а защото имах нужда да престана да говоря за него. Бях наясно, че ако разкриех на някого факта, че наскоро ме бяха зарязали, нямаше как да избегна въпросите.

Но както си седях до Трудни тази вечер, се почувствах различно. Не знаех защо, но наистина бе различно.

— Трудни, може ли да ти кажа нещо?

— Разбира се, миличка. Какво?

— Не съм говорила за това, откакто напуснах дома си...

Тя се намръщи.

— Знаеш, че можеш да споделиш с мен.

Усмигнах се. За първи път от месеци бях сигурна, че до себе си имам някого, на когото да разкажа, някого, с когото наистина да си поговоря. Някой, който щеше да разбере. Такива хора бяха рядкост. Поех си дълбоко дъх.

— Е, случи се нещо, което...

Едва бях започнала, когато един глас в другия край на бара прекъсна изречението ми:

— Къде е моето момиче?

Това беше Ричи. Труди подскочи и се изправи, а лицето ѝ така сияеше от щастие, че щеше да освети цяла плаваща платформа на илюминациите в Блекпул^[1].

— Здравей, красавецо! — извика тя и се хвърли в прегръдките му. Той я завъртя, без да го е грижа, че има голяма опасност Труди да събори всички столове с обувките си с танкове. После се целунаха толкова страстно, че не знаех накъде да погледна. Накрая Ричи се откъсна от нея.

— Хей, Хлапе — поздрави ме той. — Как я караш?

— Добре — усмигнах се аз. — Страхотно.

— Извинявай, миличка — обади се Труди, докато оправяше косата си, която в момента изглеждаше така, сякаш се бе въргала няколко часа в копа сено. — Какво казваше?

— О, нищо. Наистина. Ричи, нека ти донеса бира.

---

[1] Годишен фестивал, който се организира всяка есен в английския морски курорт Блекпул. Обявен е за „Най-грандиозното безплатно светлинно шоу на земята“. Използват се над един милион крушки, за да се освети разстояние на около десет километра. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 43

Ричи не можеше да разбере Фелисити. Може би защото, за разлика от повечето мъже, които бяха привлечени от външния ѝ вид, а не от очарователната ѝ, но неоспорима ексцентричност, той беше толкова влюбен в Труди, че качествата на Фелисити нямаха никакво въздействие върху него. В резултат на това много често забелязвах как се вторачваше в нея така, сякаш имаше повече разхлабени болтове от някой бракуван гардероб.

— Виж, Ричи — заяви Фелисити с обичайната си веселост, — не съм казала, че американският акцент задължително означава неправилно произношение. Доста американци говорят много добър английски. Например... хм... И така, мисълта ми е, че не става въпрос за нечий акцент, а за нещо много повече.

— Аха. — Ричи се усмихна търпеливо. — Някой иска ли още една бира?

— Защо не? — обади се Амбър. Носеше дълга пола с индийски мотиви и толкова много етно бижута, че приличаше на Мистър Ти на фестивала Уудсток. — Ще пийна „Бъдуайзър“.

— На сциентолозите позволено ли им е да пият? — попита Труди.

— Ами мисля, че да — измърмори Амбър, докато гледаше вторачено бутилката, която току-що бе изпила. — Макар че сега, след като ме попита, не съм много сигурна. О, няма значение. И без това не вървеше много добре.

— Че защо? — зачудих се аз. — Само не ми казвай, че Том Круз все още не се появил в църквата ви.

— Ако е това, и аз бих се ядосала — добави Труди.

— Хей, вие двечките, не съм възнамерявала да се нахвърля върху някоя нашумяла знаменитост. — Амбър изрече невинно: — Търсех духовно възвисяване.

— Миличка, само те дразним — каза Труди и я прегърна нежно. — Няма значение, но е смешно, защото, като спомена за духовно

възвисяване, се сетих за някого, който се е специализирал точно в тази работа и който тъкмо влезе през вратата.

Преди Амбър да успее да възрази, Фелисити започна да маха с ръце, сякаш се опитваше да спре някое такси в навечерието на Нова година. — О, пасторе! Преподобни, заповядайте, моля, елате при нас!

— Здравейте, приятели! — преподобният Пол се усмихна, докато приближаваше към нас. — Как сте?

— Страхотно — отвърна Трудни, — макар че не сме очаквали да ви видим тук. — Вие не трябва ли да прекарвате съботните си вечери в молитви у дома?

Той се засмя.

— Тук съм, за да се срещна с един приятел, който не е от града, та затова си помислих, че може би Господ ще ми прости. Поне веднъж.

— Нека да ви донеса нещо за пиене, преподобни — обади се Ричи, свали ръка от кръста на Трудни и затършува в джоба си за дребни.

— О, благодаря — отвърна Пол. — Ще пия портокалов сок.

— И нищо по-силно? — попита Ричи.

— Е, защо не. Ти ме изнуди.

Трудни сръчка Амбър.

— Това изглежда дори още по-обещаващо — прошепна тя, а Амбър се изчерви до уши. — Може би ще успееш да го напиеш и да го прельстиш.

ГЛАВА 44

Преди, когато ставаше въпрос за любовния му живот, Раян беше толкова потаен, че бях почти сигурна, че излизаше с агент на секретните служби. И ако трябваше да бъда честна, това ме устройваше чудесно. Не бях убедена, че ми се ще да слушам кървавите подробности за връзките му.

Оказах се в коридора, където той ме сгащи, все още облечена в халата си. Не можех да не се почувствам неловко заради разговора, който водехме.

— Работата е там — каза ми той, — че излизам с тази жена.

— Добре — отвърнах аз, докато усуквах около пръста си колана на халата.

— Казва се Кристи. Тя беше тази, която трябваше да дойде на официалната вечеря преди няколко седмици.

Опитах се да не я ненавиждам.

— Няма да навлизам в подробности — продължи той, — но ми върза тенекия, защото ми беше малко ядосана... ами защото искаше да се запознае с децата ми.

Той замълча.

— О, ясно — измърморих аз и продължих да усуквам колана.

— А аз не исках.

— Аха, ясно.

Сега коланът на халата ми беше навит така стегнато около пръста, че той беше приел отенъка на сурова наденица от графство Камбърленд.

— Но реших, че може би трябва да опитам — продължи той. — Не че нещата между нас с Кристи са особено сериозни, но просто минаха три години, откакто... Е, може би просто трябва да запозная децата с тази идея. — Той замълча.

— Добре. — Много се надявах това да бъде краят на обсъждането, но Раян очакваше някакъв коментар. Очевидно не

съзнаваше, че толкова ме бива в даването на романтични съвети, колкото и някой кактус, обрекъл се на безбрачие.

— Ами мисля, че вероятно си прав — заявих аз. — Защо ми казваш това?

— Защото ще ги запозная днес — отвърна той.

— О... о, ами хубаво — обадох се аз. Усетих, че настроението ми се оправи: ако Раян изведеше децата днес, щях да видя дали Труди е свободна, за да осъществим онази шопинг екскурзия до „Филен Бейсмънт“ — внушителен магазин с намалени стоки, където предлагаша дизайнерски изкушения, които можеше да представиш като неща, които си купил от „Селфриджис“^[1].

— Да, това наистина е добра новина — продължих аз. — Би било чудесно да се позабавляват като семейство и да...

— Идваш с нас — прекъсна ме той.

— Аз ли? — възкликнах. — Извинявай, но защо съм ти аз?

— Сигурен съм, че всичко ще бъде наред — добави той, без да ми обръща внимание, — но просто смятам, че има вероятност, макар и съвсем слаба, да се разстроят малко. Надявам се, че няма да стане, но все пак. И ако наистина се разстроят, ще си ми нужна.

— За да ги успокоя.

— Точно така — отвърна весело той и се запъти към стълбището.

---

[1] Верига луксозни магазини в Англия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 45

Кристи бе двойница на Синди Крауфорд. Скулите ѝ бяха изсечени като первазите на прозорци, а тялото ѝ бе толкова стегнато, че сигурно прекарваше седем часа дневно и правене на упражненията от предаването „Стоманени дупета“. Тя беше зашеметяваща и не беше трудно да се види защо Раян я намираше за привлекателна. От друга страна, децата я намразиха в мига, в който я съзряха.

— Кой е любимият ти предмет в училище? — попита тя, а тонът ѝ беше толкова изкуствен, че гласът ѝ направо скърцаше от напрежение.

— Самюел е прекалено малък, за да ходи на училище — мрачно я информира Руби.

— О! — Кристи сви устни.

Седяхме върху едно одеяло в парка „Бостън Комън“, след като се бяха разходили с лодката лебед и бяхме приключили с грандиозния пикник.

Кристи беше изяла само две листа салата и парченце твърда бисквита, които приличаха на нещо, с което бихте нахранили заек на диета за потискане на апетита. Продължавах да разсъждавам върху това с гузна съвест, защото половин студена пица и няколко шепи чипс „Доритос“ бяха натежали в стомаха ми, докато безуспешно се опитвах да прикрия издутините му, като държах ръцете си скръстени целия следобед.

Хрумна ми, че ако с Джейсън се срещнем за първи път сега, той никога не би ме харесал. Не беше от мъжете, които си падаха по женските извивки. И макар че не каза нищо, когато качих няколко килограма, беше очевидно, че предпочиташе да съм по-кльощава. Бог знае какво би си помислил, ако можеше да види колко ужасен бе станал целулитът ми напоследък.

— Ами ти? — продължи Кристи, като се опитваше да ангажира Руби в нещо, наподобяващо разговор.

Тя сви рамене и не отговори.

— Хайде, Руби! — придумвах я аз. — Разкажи на Кристи колко много обичаш да рисуваш.

— Така ли? — Кристи отново се опита. — Аз също харесвах часовете по рисуване в училище, макар че това беше преди доста време.

Руби не каза нищо.

— Обзалагам се, че можеш да се досетиш преди колко време? — попита Кристи.

— Двеста години? — дяволито се обади Руби.

Хвърлих ѝ укорителен поглед, Раян едва сдържа усмивката си, а Кристи определено беше готова да я удуши.

— Не — усмихна се през зъби тя. — Не е чак толкова отдавна. Сигурна съм, че наистина знаеш.

— Кристи е донесла фризби — съобщи Раян, като се изправи и изтупа тревата от дънките си. — Да поиграем ли? Хайде, Руби!

— Фризбито е тъпотия — отвърна тя.

За щастие Самюел не се отнесе с такова презрение към предложението. Той скочи и заяви:

— Аз ще играя, тате. Ще играя.

— Нали не се държиш подло с Кристи? — попитах аз, когато се отдалечиха достатъчно, за да не могат да ни чуят.

— Не! — възрази тя.

— Добре, чудесно — добавих аз. — Но трябва да ѝ дадеш шанс.

— Защо? — нацупи се тя.

— Защото татко ти трябва да има приятели — отвърнах аз, а тя се покатери и седна на коляното ми. — И ти трябва да си мила с тях.

— Тя не му е *приятелка* — отвърна Руби и вирна презрително нос. — Тя му е *гадже*. Има разлика.

— Права си — кимнах аз. — Извинявай, ако съм подценила наблюдателните ти способности. Но Руби, ако баща ти има приятели като Кристи, би се чувствал щастлив. И това, че има гадже, не е чак толкова лошо, нали?

— Да, само да не е тя.

— Е — обадох се аз. — Мисля, че тя е много мила, наистина смятам така. И ако баща ти я харесва, то тогава...

— Не бих имала нищо против да си има приятелка, стига това да си ти.

Сърцето ми спря да бие за миг.

— Руби, миличка, това няма да стане. С татко ти сме само приятели.

— Но то си много по-хубава от нея — отвърна тя.

— Е, не мога да преценя... — Усмихнах се скромно, като реших да не сметна този коментар за безсрамна лъжа, целяща да ме придума.

— И татко никога не е кисел, когато си с нас.

— Да бе, да.

— Е, поне не е чак толкова кисел сега, когато си с нас. Наистина — настояваше Руби, ококорила очи.

Останалите се бяха запътили към нас и Самюел се втурна към мен, решен да открие място на коляното ми, където да се настани.

— Зоуи, играх фризби! — Не би изглеждал по-доволен дори ако току-що си беше взел шофьорския изпит.

— Знам, видях те! Ти наистина си станал голямо момче.

— Не съм мъничко момче — повтори той със сериозен тон.

— Не си, определено си голямо момче — потвърдих аз.

— Много голямо момче — завърши той.

— Много, много, много голямо момче — казах аз и го целунах, а той избухна в смях.

Когато погледнах нагоре, Кристи се взираше в мен, сякаш бях главният политически съветник на Антихриста.

— Тъъ... не е ли страхотно, че Кристи се е сетила да ни купи фризби? — Направих жалък опит да отклоня вниманието им и да я вкарам в играта. Но Руби не се хвана на въдицата. За съжаление, въпреки че през следващия един час не спря да я хваля, явно не успях да постигна нищо по въпроса за популярността на Кристи.

Единственото постижение бе, че в крайна сметка Раян успя да убеди Самюел да отиде с нея, за да нахранят патиците, докато Руби остана да кара колело. Дватамата с Раян започнахме да разчистваме остатъците от пикника. Цареше такъв безпорядък, че човек би си помислил, че всичко бе опустошено от стадо антилопи гну на тийнейджърско домашно парти.

— Какво ще кажеш? — попита Раян. — Говоря за Кристи.

— О, ами... чудесна е — отвърнах аз и мушнах в една торба част от полусдъвканите и изплюти остатъци от малкия кейк и чинията на Самюел. Не можех да не усетя пристъп на нещо, което много

приличаше на ревност при подобен род въпроси. — Искам да кажа, че е мила.

Раян се намуси.

— Нещо друго?

— Тя е много привлекателна — отговорих му искрено.

— Да — прибави той. — Изглежда добре.

Той изостави пикника, седна, вдигна едно малко клонче и започна да изстъргва кората с швейцарското си армейско ножче. Мускулите на бицепсите му заиграха. Опитах се да изглеждам безразлична.

— Това, което те питах, бе, как според теб мина с децата? — попита той.

Опитах се да измисля по-дипломатичен начин, по който да се изразя.

— Сигурна съм, че рано или късно ще започнат да се държат по-сърдечно с нея.

Раян изсумтя:

— Вие, англичаните, наистина сте майстори на ироничните забележки, нали?

— Какво искаш да кажеш?

— „Сигурна съм, че ще започнат да се държат по-сърдечно с нея“. Това е твоят начин да кажеш, че тя е пълна скръб с децата и те я мразят.

— Не съм казала подобно нещо. — Сърцето ми се качи в гърлото.

— Нямаше нужда.

Това не беше най-ужасното нещо, което Раян бе изричал през цялата седмица или всъщност откакто бях дошла тук. Може би просто с този коментар чашата преля. Независимо каква беше причината, имаше нещо в думите му и ми се прииска да изсипя пълната чиния с влажните шоколадови сладкиши върху главата му и да ги украся с черешка.

— Раян — започнах аз, без да обръщам внимание на сърцето си, което в момента правеше салта, достойни за шампионската титла. — Какво ти става?

— Хм?

— Казах, какво ти става?

Надявах се да звуча уверено, но ръцете ми трепереха толкова силно, че се чувствах уверена колкото патицата Джемима^[1].

— Днес дойдох тук, макар че не съм имала почивен ден от бог знае кога — заеквах аз, — изиграх перфектно ролята си на придружител и дипломат. Направих всичко по силите си, за да убедя Руби да хареса приятелката ти. И въпреки всичко ти продължаваш да се заяждаш с мен.

Дори и да беше шокиран от гневния ми изблик, Раян не го показва.

— Може ли да ти припомня, че аз те взех на работа, Зоуи — отбеляза той.

— Само ако се отнасяш към мен като към работник — измърморих аз, — а не като към роб.

— Плащам ти, осигурявам ти подслон и в замяна на това от теб се очаква да си го изработиш — отвърна той. — Нима в това има нещо лошо?

— Няма — измънках аз, докато си повтарях, че се нуждая от тази работа. — Наистина няма, само дето... дето...

— Дето какво? — обади се той.

Устните ми започнаха да потреперват неудържимо. Поех си дълбоко дъх и се стегнах.

— Раян, скъсвам се от работа за теб. И нямам нищо против това. Просто... ами просто е толкова дразнещо, че никога не казваш: „Леле, благодаря ти, Зоуи“.

— Сега пък искаш да започна да ти пращам цветя ли?

— Не! — изкресях разярено.

— Ами какво искаш тогава? — изрева той.

— Просто искам да спреш да се държиш като някой проклет гадняр.

В мига, в който го казах, започнах да се чудя дали бях полудяла, или бях постъпила правилно.

И макар че съчувствах на Раян, наистина му съчувствах дълбоко, явно никой не беше готов да му каже, че не може да третира хората по този начин.

Той се изправи. Веднага разбрах, че го бях разгневила.

— Нямам никаква представа какво означава гадняр — отвърна той, — но дори и да съм такъв, пет пари не давам.

— А би трябвало.

— Защо?

— Защото имаш две великолепни деца, които те обичат и не заслужават да имат баща гадняр — казах му аз. — Заслужават някого, който е добър пример за подражание и...

— Добър пример за подражание ли? — прекъсна ме той.

— Да, добър пример за подражание, който...

— Нима твърдиш, че аз не съм добър пример за подражание?

— Спри да ми преиначаваш думите!

Изведнъж усетих, че Раян не ме слуша.

Вместо това той гледаше към езерото, а по лицето му бяха изписани объркване и тревога. Тогава видях Кристи, която тичаше към нас. Тя крещеше.

— Какво по дяволите... — започна Раян.

— Детето! — изпищя истерично Кристи. — Той се дави!

---

[1] „Патицата Джемима“ — детска приказка от Беатрис Потър, авторка на книжката „Зайчето Питър“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 46

Когато Раян измъкна телцето на Самюел от езерото, във вените ми бушуваше толкова много адреналин, че ми прилошаваше.

— Не знам как се прави реанимация... — Той прошепна като обезумял.

Преглътнах. Не го бях правила никога преди. Не и на истинско дете. Обучението, през което преминах по време на следването ми, включваше дишане уста в уста върху кукла, родена от огромна купчина желе. Не беше истинско дете. Не беше Самюел.

— Аз знам — отвърнах и избутах Раян.

Сякаш всичко се случваше на забавен ход, механично. Поставих Самюел в точното положение, като отчаяно се надявах, че си спомням правилно. Кристи продължаваше да крещи истерично, че само се обърнала, за да проведе някакви разговор по телефона. Руби стоеше зад мен и ридаеше, беше зарязала колелото си до одеялото за пикник. Единствено Раян не вдигаше никакъв шум. Той коленичи до мен. Беше толкова блед, че приличаше на видение.

— Знаеш ли какво правиш? — Гласът му бе така натежал от ужас, че едва го познах.

— Аз... аз мисля, че да — отвърнах.

Но не знаех дали ще мога.

Единственото, което знаех, бе, че вероятно бях най-добрата надежда за Самюел.

Моля те, Господи, нека всичко завърши добре!

Поставих треперещата си ръка върху челото му, а с другата повдигнах брадичката. После се наведох и се заслушах в дишането му. Но въпреки воя, който идваше зад гърба ми, бях убедена, че не се чува нищо. Гърдите му бяха неподвижни.

Обзе ме паника. Погледнах в устата му, а после обвих устните му с моите, като си повтарях да овладее ситуацията, да не й позволя да ми се изплъзне, да запазя самообладание.

Само дето не можех да се съсредоточа, цялото ми тяло трепереше и се потях като някой наркоман, възстановяващ се от зависимостта си към хероина.

Преброих до пет и започнах дишане уста в уста, като изхвърлих от съзнанието си всички мисли, с изключение на тези, свързани със задачата ми. Отдръпнах се и проверих пулса, като се молех да усетя нещо. Но все още нямаше нищо.

Моля те, Господи, помогни ми! Моля те, Господи, помогни на Самюел!

Опитвах се да остана на автопилот, стараех се да запазя самообладание. Но нямаше смисъл: паниката ме завладя и се тресях толкова силно, че едва успях да овладеем треперенето си, за да продължа с дишането.

— Не го оставяй да умре, Зоуи — прошепна Раян. — Моля те, не го оставяй да умре.

В главата ми бушуваха думите на Раян, плачът на Руби и воплите на Кристи. И неумолимата и агонизираща безжизненост на Самюел.

Всемогъщи Боже, дай ми сила, за да направя това. Моля те, Господи! Моля те!

Поех си дълбоко дъх и затворих очи.

Мога да го направя, нали?

Мога да го направя.

Зоуи, можеш да го направиш!

Не разбрах как и защо, но изведнъж заобикалящият ме шум заглъхна в нищото.

Зоуи, можеш да го направиш!

Надвесих се над него и отново започнах дишане уста в уста. След пет вдишвания се отдръпнах и проверих пулса на Самюел. Бях поставила пръстите си на трахеята му, но все още не усещах нищо. Опитах малко по-надолу — може би не бях опипала правилното място.

Зоуи, няма да го оставиш да умре!

Отново поех дълбоко дъх, после се приведох и започнах с дишането.

Едно вдишване.

Две вдишвания.

Три вдишвания.

Изведнъж гърдите на Самюел се повдигнаха. Отдръпнах се. Бях шокирана, зашеметена и удивена, когато видях как лицето му се съживяваше.

От устата му бликаше вода. Той кашляше неистово.

После се разплака. Той плачеше и плачеше, и плачеше.

Това беше най-прекрасният звук, който бях чувала през живота си.

ГЛАВА 47

Никога не съм харесвала болниците. Откакто, преди шест години, почина баба ми Бони, не ги свързвах с почти ниши приятно, независимо колко отдаден и любезен беше персоналът. Бях се чувствала ужасно дори когато трябваше да закарам Джейсън в Спешното отделение, след като си счупи ръката, докато играеше бадминтон в края на миналата година. Естествено това донякъде се дължеше на гледката от странния ъгъл, под който се беше счупила — направо потрепервах. Но и продължителният престой в стая, която напомните затворническа килия, в компанията на две болнави момчета, от които се носеха подозрителни миризми, бе оказал своето въздействие.

Въпреки че пострадалият беше Джейсън, той изглеждаше далеч по-весел от мен самата. По-късно го дразнех, че гледа на фрактурите си (имаше три на лявата ръка) като на орден за чест.

— Е, що за спортист щях да съм, ако никога не се бях озовавал в болница — се бе ухилил той.

— Не мога да преценя дали си изключителен смелчага или пълен глупак. — Бях се усмихнала самодоволно, а после го целунах на тръгване. Само като си помислех за това, изпитвах болезнен и непреодолим копнеж по него.

И ако бях хранила някаква надежда, че американските болници ще са малко по-привлекателни от английските, то тя бе разбита в мига, когато влязох през вратата и бях връхлетяна от характерната миризма на лекарства. И като за капак на всичко бе фактът, че бяхме тук заради случилото се със Самюел, което, честно казано, не беше никак приятно, с изключение на това, че той беше жив.

Слава богу, че беше жив.

— Чувства се добре, но ще трябва да остане поне една нощ — каза лекарят на Раян. — Но важното е, че ще се оправи. Спасили сте живота му.

Лицето на Раян вече нямаше толкова призрачен цвят, но изражението му бе сковано.

— Не бях аз — прошепна той. — Тази, която спаси живот му, беше Зоуи. Зоуи го направи.

— Е, Зоуи — отвърна лекарят и постави ръка на облегалката на стола ми, — наистина трябва да се гордееш със себе си. Малкото приятелче нямаше да е сред нас, ако не си била ти. Направила си всичко както трябва.

Насилих се да се усмихна, но се чувствах толкова изтощена, че сигурно изглеждах като зомби.

Когато лекарят затвори вратата на стаята на Самюел, погледнах към кръглото му лице. Той беше заспал дълбоко в леглото. Все още беше много блед, но в сравнение с това, как изглеждаше, когато Раян го измъкна от водата, сега беше възплавление на здравето и жизнеността.

Руби също спеше дълбоко на канапето в ъгъла на стаята добре увита в едно одеяло. Преди час предложих да я откарам у дома, но тя бе твърдо решена да остане, а според мен и Раян беше доволен, че му правехме компания.

— Е — надигнах се тежко от стола, — искаш ли кафе? Сигурна съм, че тук накъде видях машина.

Раян поклати глава. Тъкмо се канех да изляза, когато чух гласа му:

— Зоуи!

Спрях.

— Можеш ли да седнеш отново за минута? — попита той.

Отново се приближих безшумно до стола си, за да не събудя Руби и Самюел.

— Какво има? — попитах аз.

В кобалтовосините му очи блестяха сълзи.

— Съжалявам — каза бавно той и ги избърса. — Много съжалявам.

— Забрави за това — прошепнах аз. — Просто беше една караница. Казах неща, които...

— Не — отвърна той. — Не говоря самота тази караница. Говоря за всичко. Говоря за това... какъв съм.

Единственото, което успях да промълвя, бе:

— О!

— Знам какво е да се живее с мен. И въпреки това ти се примири. С това какъв съм. Предполагам, че това, което искам да кажа, е, че... не трябваше да се примиряваш.

Наведох глава и започнах да си играя с едно въженце от леглото на Самюел. Този разговор *трябваше* да ме накара да се почувствам неловко, но странно — не изпитвах подобно чувство.

— Няма да те заблуждавам, че ми е било лесно през цялото време — прошепнах аз.

— Знам — съгласи се Раян — и... и се чувствам зле заради това. Повярвай ми.

Погледнах в очите му. Беше красив както винаги, но толкова блед. Сърцето ми започна да бие по-бързо, а аз се проклинах заради неуместното си вълнение.

— Зоуи — продължи той, — трябва да знаеш, че вероятно си първият човек, когото съм срещнал след смъртта на Ейми и всъщност наистина... съм *харесал*.

Изведнъж усетих, че гръдният ми кош се беше стегнал, и осъзнах, че бях сдържала дъха си толкова дълго, че сигурно главата ми всеки момент щеше да посинее.

— Ти си мила, Зоуи — продължи той, а аз го слушах онемяла от удивление. — Ти си забавна. Разбираш се страхотно с децата. И това е още преди да сме стигнали до факта, че току-що спаси живота на сина ми.

Докато седях потресена, в главата ми се въртяха адски много неща, но въпреки това нямаше какво да кажа.

— Държал съм се като истински задник и знам, че не заслужавам приятелството ти, но исках да знаеш колко много съжалявам за всичко.

Усетих суха буца в гърлото си, когато Раян се пресегна през леглото и хвана ръката ми. Неговата бе голяма и силна, но върховете на пръстите му бях меки. Докато се взирах в очертанията на кокалчетата му, а сърцето ми биеше лудешки, той стисна ръката ми. Имаше нещо в начина, по който го направи, което накара сълзите, които не подозирах, че се бяха насъбирали в очите ми, да потекат. Те се стичаха по бузите ми и падаха върху одеялото до крака на Самюел. И докато наблюдавах как попиват в плата, изведнъж казах нещо, което дори и аз самата не бях очаквала:

— Искам да си ида у дома.

Веднага след като го изрекох, не можех да си обясня защо го направих. Може би този напрегнат момент ми бе напомнил колко много ми липсваше домът. Или колко много ми липсваше Джейсън. Или колко отчаяно ми липсваше той.

— Искам при мама и тате — прошепнах аз. — Искам отново да чуя ливърпулски акцент. Искам да карам отляво. Искам да гледам какво става с Лиян Батърсби в сериала „Коронейшън Стрийт“. Искам огромна закуска с кафяв сос от малцов оцет с билки и плодове. Искам... искам... Ами всъщност това е всичко.

Вдигнах поглед към Раян, който изглеждаше така, сякаш го бях пробола в сърцето.

Той се изправи и мълчаливо заобиколи леглото, за да дойде до мен. После се наведе (и за мое още по-голямо удивление) ме прегърна. Ръцете му бяха толкова силни и здрави, че останах без дъх. Бях замаяна от шока и желанието. По тялото ми се разстиляше топлина. Мъчех се да овладея пулса си.

Затворих очи, отдадох се изцяло на емоциите си, които в крайна сметка надделяха и раменете ми се отпуснаха. Копнеех да ме притисне по-близо до себе си, почувствах божествената топлина от допира с кожата му. Склоних мократа си буза на мускулестата извивка на рамото му и се насладих на усещането. И в главата ми бушуваше ураган от смущение, но реакцията на тялото ми беше недвусмислена — то копнееше за това.

Раян нежно отметна кичурите коса от лицето ми. Усетих устата му близо до ухото си. Дъхът му беше нежен и сладък.

— Не си отивай — прошепна той. — Моля те, не си отивай!

ГЛАВА 48

По-късно през седмицата се събудих посред нощ. Отново бях сънувала сватбата. По челото ми бе избила студена пот и се чувствах толкова лепкава, че ако майка ми беше тук, щеше да ме обвини, че съм пипнала някоя болест.

След това почти не спях. Премятах се и се обръщах, сякаш леглото беше нападнато от цяла армия мравки, танцуващи селски танц. Когато най-сетне се унесох, имах чувството, че бях спала само няколко минути, преди Руби и Самюел да почукат на вратата, за да ме събудят.

— Влез — изкряхах аз. Гласът ми звучеше така, сякаш по невнимание си бях зарязала сливиците на някое друго място.

Когато вратата се отвори, на прага застана Раян. Носеше поднос с бъркани яйца, домати, гъби, бекон, препечена филийка, чаша чай и вестник.

— О, боже, забравих нещо — измърмори той. После извади нещо от задния си джоб и го постави със замах на подноса.

Беше бутилка кафяв сос от малцов оцет с билки и плодове.

ГЛАВА 49

Ако когато бях малка, бяха направили музей, подобен на Детския музей в Бостън, щях да поискам да прекарам целия си живот в него. Труди, Амбър, Фелисити и аз стояхме там цялата сутрин заедно с цялата банда хлапета, които бяха толкова развълнувани, че човек би си помислил, че някой тайно бе сложил хранителни добавки в натуралния им сок от круши.

Разглобявахме тостери в секцията, наречена „Тезгяха на Джони“, изучавахме законите на естествените науки с топка за голф, а сега се намирахме в „Детска сила“, която беше посветена на различните начини за правене на упражнения. Децата сигурно бяха изтощени, но ако някой предложеше да спрем, за да си починем, бях сигурна, че те щяха да решат, че имаме нужда от лечение в психиатрия.

— Фелисити, миличка, няма ли да се присъединиш към нас? — попита Труди, когато изу корковите си обувки с танкове и заподскача към интерактивния дансинг, а Андрю и Емон припнаха след нея.

— О, този ще го пропусна — отвърна весело Фелисити и изпъна яката на жилетката на Талула. — Не съм се специализирала в този вид танци.

— Само не ми казвай, че и за това имаш сертификати — удивих се аз.

— Само няколко — усмихна се тя. — Имам осма степен по балет и седма по джаз — това наистина ми е достатъчно, за да се оправям. Знаеше ли, че виенският валс е толкова бърз и сложен, че в някои школи предпочитат да обучават индивидуално, а не групово?

— Тъъ... разбира се.

— Е — продължи тя с радостно заговорнически глас, — нека си остане между нас, защото аз самата никога не бих го коментирала, но са ми казвали, че моят виенски валс може да разплаче джентълмените.

— Защо? Да не би да ги настъпваш по краката? — изкрещя Труди.

— Много смешно, Труди — съгласи се Фелисити.

Винаги е било малко странно да слушам как Фелисити описва мъжете в живота си. В сравнение с Трудите, чиято любов бе такава гореща тема, че чак разпалваше пожари, Фелисити създаваше впечатлението, че отношението ѝ към противоположния пол много прилича на отношението ѝ към foie wtas^[1]: можеше и с него, можеше и без него.

Веднъж Трудите се бе опитала да я разпита за романтичната история на живота ѝ и макар че ни удостои с умерено пикантни детайли (загубила девствеността си на двадесет и една години от сина на един от приятелите по стрелба на баща си), тя твърдеше, че се бе посветила на кариерата си. Трудите не би могла да бъде по-ужасена, даже ако беше открила, че някой бе подправил чая ѝ с „Доместос“.

— Сега, мила ми Талула — каза Фелисити и изпляска с ръце, — малко по-рано забелязах прекрасна зала за плетене на кошници и съм сигурна, че ще останеш очарована. Да тръгваме.

Децата вече бяха замаяни като глутница хиени, умалели от гъделичкане. Дори и Амбър се бе присъединила на дансинга и се влачеше наоколо, изпълнявайки според нея самия традиционен танц бангра, който била научила, докато пътувала из Индия. На мен повече ми приличаше на някои от движенията, които човек можеше да види в три сутринта в музикалния клуб „Министерство на звука“.

Талула погледна към Руби, която се превиваше от смях на раницата на истерията.

— Ами добре — отвърна неохотно тя.

— Няма да се бавим, Зоуи! — провикна се Фелисити и се скриха зад ъгъла.

Трудите се запъти към мен. Беше останала без дъх. Вдиша миниатюрния си потник над пъпа.

— За бога, тук няма ли парамедици? — изхриптя тя.

— Остави това — обадих се аз. — Сега, когато сме насаме, настоявам да ми разкажеш за вечерта, когато излязохте с Ричи. Отговори ли на очакванията ти „срещата на десетилетието“?

Миналата нощ не беше някаква обикновена гуляйджийска вечер. Ричи беше организиран скъпарски ресторант, който можеше да те разори, ангажирал такси и дал на Трудите строги инструкции да облече най-блестящата дреха в гардероба си.

Дори ако беше я отвел до Париж с частния си „Лиърджет“, тя нямаше да очаква събитието с такова трескаво нетърпение.

Обаче Труди се нацупи.

— Ще ми се да не беше попитала за това.

— Защо? Какво има? — учудих се аз и почти не можех да повярвам, че не започна да ми разказва до най-миниатюрната подробност.

— Не е за приказване.

— Разбира се, че е. — Вече бях леко разтревожена. — Какво има?

Тя въздъхна и заоглежда ръцете си. Ноктите ѝ бяха покрити с ярък розов лак, който бе започнал да се бели по краищата им. — Ричи ме помоли да се омъжа за него.

— Оле, божке! — изкрещях аз. — Оле, божке, оле, божке! Леле, Труди! Това е страхотно!

По средата на безумния ми монолог усетих настроението ѝ и опънах юздите на рукналите поздравления.

— Или пък... не е страхотно? — попитах аз, като се опитвах да разбера защо беше придобила изражението на човек, който отиваше да идентифицира нечие тяло.

— Хм, страхотно ли е, или не е страхотно? Дяволски добър въпрос.

— О, господи, права си. Прекалено скоро е. Не бях се сетила, просто...

— О, не е прекалено скоро — прекъсна ме тя.

— О! Ами тогава какво е?

Тя не каза нищо.

— Труди, знам, че сме добри приятелки, но телепатичните ми способности не са така развити, колкото ти се струва.

— Извинявай, миличка — каза тя. — От една страна, очевидно е хубаво.

— В смисъл, че го обожаваш?

— Да.

Повдигнах вежди.

— А за бога, каква е другата страна?

— Шшшт! — изсъска тя и се огледа, за да се увери, че никой не ни чуваше. — Не мога да се омъжа за него.

— Само не ми казвай, че вече си омъжена!

Труди изпъшка с досада:

— Не.

— Ами тогава тайно си се обрекла да станеш монахиня?

Труди погледна към потника и съблазнителните шорти, които през последните дни явно бяха разпалили доста горещи страсти.

— Как мислиш?

— Добре де... Защо?

— Първо нека ти кажа нещо за Ричи. Той обожава децата. Държи се страхотно с Андрю и Емон, наистина страхотно, по-добре от собствения им баща. Дори още преди да ми предложи миналата вечер, непрекъснато говореше за това как ще станем семейство... и подобни неща. Искам да кажа, че Ричи просто няма търпение да има свои деца.

— И?

— Е, той смята, че от мен би излязла страхотна „мама“, както казва той.

— Така е.

— Ами недей да бъдеш толкова сигурна — отвърна тя.

— Нима не искаш деца?

— Да, но...

— Виждала съм те с Андрю и Емон. Ти си удивителна с тях. Как можеш да решиш, че не ставаш.

Тя загриза единия си нокът.

— Когато бях малка, се разболях. — Очите ѝ се премрежиха. — Имах левкемия.

Бяха ми нужни няколко секунди, за да проумея думите ѝ.

— Ти... ти се шегуваш?

Тя поклати глава и продължи с толкова обикновен тон, сякаш си говорехме за варицела.

— Бях само на четири — каза тя. — Месеци наред ту ме приемаха, ту ме изписваха от болницата. Едва не побърках горките си родители. Мама беше убедена, че няма да оживея, но и ти на нейно място би била, нали? Четиригодишната ти дъщеря се разболява от рак, едва ли някой планира подобно нещо.

— Господи, Труди.

— Е, най-невероятното нещо бе, че се оправих. „Оцелях!“ — запя тя не чак толкова мелодично, колкото „Дестини чайлд“.

— Труди, ти си удивителна — казах ѝ аз. — Разбрах го в мига, когато те срещнах.

— Да, добре. — Тя сви рамене. — Не знаех. Победих болестта, нямаше никакви разсейки и пораснах, за да вода напълно нормален живот.

— Добре, това какво общо има с Ричи?

— Миличка, тъкмо бях стигнала до тази част. Ракът е дяволски жестока болест, Зоуи, никога не се съмнявай в това. И макар че победих този мръсник на четиригодишна възраст, той ми остави един спомен. Едно малко нещо, за да бъде сигурен, че никога няма да го забравя.

Някак си знаех какво щеше да последва.

— Не мога да имам деца, Зоуи. Направила съм всякакви изследвания. Независимо от това колко силно ги искам, независимо от това колко силно Ричи ги иска, никога няма да мога да имам деца!

---

[1] Черен дроб от угоена гъска (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 50

Раян не беше светец и ако си бях мислела, че това, което се бе случило преди две седмици, щеше да го превърне в най-страхотния съквартирант на света само за една нощ, заслужавах да си сверя очакванията с действителността и проверката трябваше да бъде с размерите на остров Уайт.

Но (имаше едно голямо „но“) откакто използвах уменията си за оказване на първа помощ и синът му се върна от ръба на смъртта, имах чувството, че няколко въпроса го бяха накарали да се замисли и осъзнае. Израз на всичко това бе, че бе показал такъв напредък, че ако му пишех досието за средата на срока, щеше да получи златна звезда.

Беше сложил край на навика си „пресушаване на бутилки уиски като за последно“. Почти беше престанал да практикува „бързо сноване из къщата“. Не беше спрял с „прибиране у дома в три сутринта, смърдящ на парфюм“, но какво от това? Никой не бе идеален.

Всъщност миналата вечер не се прибра до пет и половина сутринта и бях установила, съдейки по миризмата на ризата му, която долових, докато перях дрехите тази сутрин (да, все още вършех това), че излизаше с поредната жена, която използваше парфюма „Наслади“ на марката „Есте Лаудер“. Тя не се бе появявала от поне шест седмици.

Най-важното бе, че освен че сложи край на повечето от лошите си навици, положи началото на много други неща. Като това да прекарва повече време с децата си. Да се забавлява. Да...(само почакайте), да се смее.

Да, напоследък Раян се смееше толкова много, че бе започнал да прилича на човек, който знае как да се наслаждава на живота. Дори много често успяваше да ме разсмее — нещо, което някога смятах, че бе толкова възможно да се случи, колкото Никол Ричи^[1] да получи международна награда за приноса си към молекулярната биология.

Руби и Самюел бяха забелязали драматична промяна. Само тази седмица той всяка вечер се прибираще от работа преди шест. Така

имаше възможност да играе баскетбол в градината, да седне и да порисува на кухненската маса и дори да гледа някой филм по телевизията. Всъщност напоследък правеше толкова много неща заедно с децата, че понякога имах чувството, че живеем с аниматор от „Бутлиновия ваканционен лагер“.

Всичко това бе оказало невероятен ефект върху тях. Очите на Руби сияеха през цялото време и всяка вечер тази седмица (с изключение на протестите във вторник) тя и Самюел се гушваха в леглата, блажено изтощени, и заспиваха дълбоко към осем и двадесет.

Работата ми беше станала много по-лесна.

Тази вечер мислех какво да дам на децата за вечеря, когато чух вратата да се хлопва. Но раменете ми вече не се напрягаха машинално.

— Тате! — изкрещяха Руби и Самюел и се втурнаха в прегръдките му като две немирни кутрета.

— Уау! — възкликнах аз. Часът бе едва пет. — Подранил си.

— Пуснаха ме, защото бях послушен — усмихна се той.

— Е, тъкмо се канех да започвам с готвенето. Ако искаш, можеш да вечеряш с нас.

Раян направи гримаса.

— Преди няколко дни опитах кафявия ти сос — подразни ме той.

— Имам известни съмнения по отношение на кулинарните ти вкусове.

— Ама че нахалник! — ахнах аз, а децата избухнаха в смях.

— Не, не — запротестира той. — Щях да ви предложа да ви изведа на вечеря.

— Наистина ли? — изписка Руби и се разскача с такова въодушевление, че човек би си помислил, че Раян е съобщил, че се местим в „Царството на животните в Дисни парка“.

— Наистина ли? Наистина ли? — добави Самюел.

— Да, *наистина, наистина* — отвърна Раян, вдигна го и с лекота го подхвърли във въздуха, сякаш беше надуваема плажна топка.

Втурнах се към горния етаж. Отворих гардероба си, за да прегледам възможностите. Какво, по дяволите, трябваше да облече човек, когато отива на вечеря с шефа и малките си питомци? Може би рокля за коктейл и високи токчета? Не, не, не. Роклята за коктейл и високите токчета определено отпаднаха и не на последно място, защото не исках да си припомням последния път, когато носех подобни дрехи.

След като трескаво претърсих гардероба си, се спрях на тоалет, който си бях купила наскоро и беше подходящ за подобни случаи, което ще рече, когато нямах никаква представа какво да облека: ленени панталони и ефирна блуза с щампа и свободно падащи ръкави. Актрисата Кейт Хъдсън носеше такава в един от последните броеве на списание „Съблазън“ (макар да се обзалагах, че не беше от марката „Н&М“ за тридесет и пет долара).

Започнах да се гримирам. Която и жена да попитате, ще ви каже, че това е сложен и труден процес. Ако сложех прекалено много от фон дьо тена за гладка и безупречна кожа, рискувах да се изложа като жалка нещастница, която така се е престарала заради някаква си предстояща вечеря, че е изпразнила целия си гардероб в търсене на подходяща дреха. Ако сложех прекалено малко, щях да изглеждам така, сякаш се бях отбила за кратко в ресторанта на връщане от магазина за обезценени и евтини стоки „Уол-Март“.

Когато се срещнах с Раян в коридора, той ме погледна, докато отваряше вратата на децата. Както обикновено, коленете ми омекнаха.

— Зоуи, отслабнала си — каза той.

Заковах се на мястото си.

— Какво?

— Отслабнала си — повтори той.

Това изказване ме смая и почти коленичих от благодарност. Раян можеше да ме осведоми със същия успех, че очите ми бяха като звезди, устните — като капки роса, а тялото като на гръцка богиня.

— О, наистина ли смяташ така? — попитах аз, като се опитвах да звуча съвсем равнодушно, но страните ми засияха като върха на пръста на Извънземното. — Не че съм била на диета или нещо подобно... но преди бях много по-слаба. Честна дума.

— Изглеждаш страхотно — усмихна се той и сърцето ми затанцува от щастие. — Хайде, Руби, скачай в колата.

Ама че абсурдно нещо. Не бях спазвала диета, но можех да си направя следния извод: колкото повече усилия полагаш, за да отслабнеш, толкова по-малко килограми сваляш.

И Раян беше прав — бях отслабнала. Естествено, все още не бях достигнала до обичайния за мен размер, но изчислих, че бях смъкнала поне три килограма, а може би и повече.

Влязох в ресторанта, чувствайки се като Мис Свят, която бе посветила целия си ден на спа процедури.

Вечерята беше в „Истинските морски дарове“ — място, където Руби и Самюел не бяха стъпвали никога преди това. Руби прие предизвикателството да се храни в „шикозен ресторант“, като заговори със смешен *фалшив* британски акцент започна да държи ножа и вилицата така изискано, че на няколко пъти едва не ги изпусна.

Тя си поръча канадска пъстърва^[2] и изглеждаше разочарована, когато ѝ я сервираха. Вместо екзотичното колоритно същество, което си бе представяла, получи просто една голяма риба. Тъй като сега се бях превърнала в една успешна фиданка, която внимаваше за здравето си, реших да опитам морската супа от миди и зеленчуци.

Но скаридите на Раян от Западния бряг предизвикаха най-голям смут.

— Уффф! Тате! — изкрещя Руби, когато Раян взе една.

— Уффф! Тате! — повтори Самюел. Смешното бе, че изпитах точно противоположното усещане, докато наблюдавах как Раян изсипа съдържанието на едната скарида върху езика си.

— Виж, те са вкусни — ухили се Раян. — И Зоуи мисли така. Нали, Зоуи?

Изчервих се. И тъй като не исках да покажа, че никога не съм яла подобно нещо, изсипах една в устата си.

— Вкуснотия! — възкликнах и преглътнах. Имах чувството, че съм погълнала някаква солена слуз. — Не знаеш какво изпускаш?

Самюел избухна в луд смях, но Руби не би могла да изглежда поужасена дори ако бяхме изяли собствените си мръсни чорапи и пили компот от водата във ваната.

— Вие двамата сте отвратителни — каза тя и си взе питка хпяб.

С напредването на вечерта стигнах до извода, че храненето навън постигна такъв небивал успех, че Раян трябваше да помисли дали да не го правим през ден. Не се поколебах да му го съобщя.

— Не само децата се забавляваха, аз също.

В девет часа бяхме все още на масата и чакахме таксито, което трябваше да ни прибере. Тогавя осъзнах, че тази вечер почувствах една прекрасна и нежна топлина. Отдадох го на бутилката с вино, която си бяхме поделили с Раян.

— Ама че съм глупав — изведнъж изтърси той.

— Да не би да си забравил ключовете?

— Не, не. Нещо друго. Тост. Деца, вдигнете чаши. — Те вдигнаха чашите си толкова високо, че Самюел замалко не заля главата си с портокалов сок.

— За Зоуи — каза Раян. — Нашата спасителка.

---

[1] Звезда от американския хайлайф, осиновената дъщеря на певица Лайнъл Ричи. — Б.пр. ↑

[2] На английски rainbow trout, което в буквален превод означава „многоцветна пъстърва“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 51

В единадесет часа децата бяха заспали дълбоко и аз се оттеглих в спалнята си. Тъкмо се настаних под завивките, когато чух шум от глухи стъпки надолу по стълбището. Когато ги чух повторно, седнах в леглото и се намръщих. Само дето този път Раян (предположих, че беше Раян) тичаше нагоре по стълбището.

Правеше го толкова шумно, че сигурно щеше да събуди Руби и Самюел. Скочих от леглото, за да разбера какво става. Но когато отворих вратата, гледката, която се откри при очите ми, беше съвсем неочаквана.

Раян се намираше на най-горното стъпало, беше с гръб към мен и се беше запътил към спалнята си. Като изключим кърпата, която беше толкова малка, че дори и Елмър Фъд^[1] да се бе покрил с нея, нямаше да успее да запази благоприличие, а камо ли мъж, висок метър и деветдесет, той беше чисто гол.

Освен това от него се стичаше вода и това ми подсказа, че сигурно беше изтичал на долния етаж за чиста кърпа. Когато прекоси площадката на стълбището, бях като вцепенена. Тогава той изпусна кърпата. Поех си дълбоко въздух.

Звукът, който издадох, беше тих, изплашен и стържещ, защото отчасти се ужасявах от възможността, че той може ще се извърне и да ме завари зяпнала задника му, и защото от части зяпах задника му.

— Мамка му — измърмори той и вдигна кърпата. Преметна я през рамо и продължи към стаята си.

Затулих устата си с ръка, докато виновно поглъщах с очи очертанията на голото му мокро тяло. Бях ужасена от себе си, но не можех да спра. Съзерцавах капчиците вода, лъщящи върху широките му и загорели рамене и — *о, господи, едва дишах!* — неговото дупе.

Дупето на Раян беше първокласно.

Имаше дупета, които си ги биваше, но неговото не просто си го биваше. Дори и Микеланджело в разцветата на творческите си сили не би могъл да създаде нещо по-хубаво.

Изведнъж издишах, без да искам. Сякаш се чу звук от внезапно спукал се балон с хелий. Раян се спря. Прехапах ръка, докато се гърчех и се молах да не ме е чул.

Той погледна встрани.

По челото ми изби пот. Бях стиснала толкова здраво ръцете си в юмруци, че ако имах малко по-дълги нокти, сигурно щях да се нуждая от хоспитализация.

Но той не се обърна.

Нямах представа дали ме чу или не. Всичко, което разбрах, бе, че продължи по пътя си и затвори вратата на спалнята след себе си.

Затворих очи и изпуснах тежка въздишка на облекчение. Накрая събрах достатъчно сили, за да изтичам обратно до стаята си, да затворя вратата, да скоча в леглото и да се завия до брадичката.

Опитах се да почета. Но непрекъснато ставаше нещо странно. Всеки път, когато стигнех до края на страницата, осъзнавах, че не съм схванала и една думичка.

---

[1] Анимационен герой и един от най-известните персонажи от филмчетата „Шантави рисунки“ и „Весели мелодии“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 52

Мина цяла седмица, преди да спра да мисля за задника на Раян.

— За бога, та аз дори не го харесвам — казах на Трудни една вечер, докато говорехме по телефона.

— Да, да, да — отвърна тя. — Все това повтаряш.

— Истина е! — протестирах аз.

Не разбирах защо се опитвам да убедя самата себе си. Може би защото това, което беше започнало като страстен трепет всеки път, когато погледнех бицепсите на Раян, се бе разраснало в обезоръжаваща фикс идея, в която участваха и картини на задните му части. И как, по дяволите, можех да желая страстно Раян, когато все още се измъчвах от силни пристъпи на чиста и целомъдрена любов към Джейсън? Без значение дали беше, или не беше защитна реакция, това започваше да ме притеснява.

— Сигурна ли си, че не го харесваш? — попита тя.

— Разбира се, че съм — отвърнах аз. — Как въобще бих могла да го харесвам, когато съвсем доскоро ми се искаше да го убия?

— Сигурно си се променила към по-добро — изкикоти се тя.

Очевидно да ме дразни на тази тема се беше превърнало в спорт за нея.

— Не ставай смешна.

— Добре, видяла си задника му — хихикаше тя. — Очевидно това е било достатъчно.

Не можах да сдържа усмивката си, но това не ми попречи да се възползвам от възможността и да сменя темата. Освен това имаше далеч по-важни неща от разговорите, посветени на тялото на Раян.

— Как вървят нещата с Ричи? — попитах нерешително.

— О, досещаш се — отвърна уклончиво тя. — Предполагам, че са наред.

Олеле! Ако преди седмица попитах Трудни какво бе мнението ѝ за връзката им с Ричи, тя би казала, че Ромео и Жулиета изглеждат като Джак и Вера Дакуърт^[1] в сравнение с тях.

— Не е същото, откакто ме помоли да се омъжа за него — призна си тя. — Той е променен. Искам да кажа, че външно и двамата се преструваме, че нищо не е по-различно, но знаем, че не е така.

— Е, в какъв смисъл е променен?

— О, не е нищо, за което можеш да го обвиниш. Но преди той нямаше никакви съмнения, че се обичаме еднакво. Сега според мен смята, че балансът се е променил. Решил е да се отдръпне, защото не приех с радост предложението му за женитба. Спря да се държи нежно и любящо. И сега до такава степен се старая да компенсирам отказа си, че приличам на разгонен лабрадор. Направо ставам жалка.

— Вероятно е гордост — предположих аз.

— Надявам се да е *гордост*.

— Но нали не си казала „не“? Става въпрос за вечерта, когато те помоли да се омъжиш за него.

— Не... не, не съм — призна тя. — Постави се на негово място. Коленичил си наред някакъв ресторант и равнодушното „О, въъ... добре, ще го обсъдим“ не е точно отговорът, който би искал да получиш.

— Трябва да има някакво решение — казах ѝ аз. — Той трябва да разбере какво си преживяла. Разкажи ми подробно каква беше неговата реакция, когато му каза, че не можеш да имаш деца.

Последва мълчание и започнах да се чудя дали нещо не беше наред с телефона ми.

— Труди?

— Миличка, сигурно се шегуваш — каза го така, сякаш си бях загубила акъла завинаги и сега вероятно се щуркаше някъде по най-източното било на Еверест. — Не съм му казали за това.

— Защо не?

— Обясних ти защо — продължи тя. — Защото обожава децата. Защото отчаяно иска семейство. Ще ме изхвърли като мръсно куче в мига, щом разбере за това.

— Ами ако не се окаже толкова важно за него, колкото ти си мислиш?

— Важно е — обади се тя.

— Ами ако не е?

— Но е — повтори тя.

— Виж, той те обича и няма ли да...

— Да, но Барбара се прибира. Трябва да бягам. Пази се и благодаря, че сподели всички пикантни подробности за дупето на Раян. Тази вечер ще сънувам дяволски хубави сънища.

---

[1] Персонажи от английския комедиен сериал „Коронейшън Стрийт“. Бракът им преминава през много перипетии и изневери, но успяват да отпразнуват златната си сватба. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 53

Напоследък Раян правеше много неща, който изненадваха децата. А да не говорим и за нещата, които изненадваха мен. Но това надмина всичко.

Беше един обикновен петък през октомври, което означаваше, че очаквах да го видя едва утре сутрин. Беше станал на зазоряване, за да тича както обикновено. Бе спал само три часа, след като бе прекарал един различен маратон с двойница на Ел Макферсън, която явно се обливаше с парфюма „Пристрастен“ на Диор.

Но наскре следобеда телефонът ми звънна и на екрана се появи неговият номер.

— Здравсти, Раян. Наред ли е всичко?

— Разбира се. Къде си?

— В бакалията, а после ще минем да приберем Руби от училище. Този следобед Самюел много настояваше за бисквити „Орео“. И тъй като днес наистина беше много послушен, реших да го почерпя.

— Добре, можете ли да дойдете тук, след като вземеш Руби?

— Тук ли? — попитах аз, докато се чудех какво има предвид с това „тук“.

— В къщата.

— Ти си вкъщи?

— Аз живея тук — отбеляза той съвсем на място.

— Да, знам — съгласих се аз. — Но откакто те познавам, нито един петък не си бил у дома в два и половина следобед. По-вероятно бе да те заподозра, че ми се обаждаш от Западните острови на Шотландия, отколкото от собствената ти всекидневна.

— Добре, добре. Схванах мисълта ти. Но именно затова съм тук сега. Имам изненада. За децата.

Когато се прибрахме вкъщи, Раян беше в коридора, а до краката му имаше два големи куфара.

— Е, деца... — Той безуспешно се опитваше да скрие усмивката си. — Елате насам за момент. Вдигна Руби с едната си ръка, а Самюел

— с другата. — Какво ще кажете за една малка ваканция?

Очите на Руби почти изскочиха от орбитите си.

— Наистина ли?

— Ваканция! Ваканция! Обичам ваканция! — запя Самюел.

Раян ме погледна и се усмихна.

— Не са Бермудите — промълви колебливо той, — но много ще се радвам, ако дойдеш и ти, Зоуи.

Оказа се, че Джералд Рейвън, шефът на Раян и моят бивш танцов партньор (колкото по-малко говорех за това, толкова по-добре), ни беше позволил да ползваме вилата му в Ню Хемпшир. Очевидно я беше предлагал на Раян през последните три години, но до този момент той така и не бе приел поканата му.

Когато пристигнахме там по-късно същата вечер, не можех да не си помисля, че това бе грешка от страна на Раян. Огромна. Бях си представяла нещо като неподвижната каравана на леля Линда в Кливлис, с приятни мрежести завеси, които допълваха домашния уют, дюшеци, които имаха толкова много буци, че върху тях можеше да се организира състезание по планинско колоездене, и „невиждана гледка“, която разкриваше местните кофи за боклук.

Вилата на Джералд трябваше да се види, за да се убедите с очите си. Беше заобиколена от толкова поразително красив пейзаж — трепетлики, кленове и кедри с най-невероятните огнени цветове — че ако го бяхте видели в някоя брошура, щяхте да си помислите, че снимката е била обработена. Тук се намиреше и самата къща. Беше огромна дървена луксозна постройка. В задната ѝ част имаше толкова широка веранда, че на нея можеше да се организира галавечеря.

— Това място е великолепно — казах аз, докато Руби и Самюел развълнувано подскачаха из най-голямата стая. — Не мога да повярвам, че никога преди това не си си направил труда да дойдеш. Сигурно си луд.

— Отново се съмняваш в здравия ми разум — изпухтя Раян. — Но може би този път имаш право.

— Тате, тате! — изкрещя Руби. — Кога ще се качим на конете?

— Че някой да е споменавал нещо за коне? — подразни я той.

Всъщност по време на цялото пътуване единствената тема на разговор бяха конете. Вероятно през последните няколко часа бяхме

говорили повече за коне, отколкото изпълнителният директор на най-голямата букмейкърска къща „Уилям Хил“ за цял един месец.

— Не съм чул нищо за коне. А ти, Зоуи? — попита Раян.

Поклатих глава.

— Не. Не мога да ги понасям.

— Ооо! — захленчи Руби. — Ти каза, че ще можем да ги поюздим. — Татеее! Зоуиии! Моля ви!

— Добре, добре — обади се Раян и я целуна по главата. — Първата ни работа утре сутрин ще са конете. Обещавам.

Руби се успокои и се заигра щастливо със Самюел на верандата, докато Раян приготвяше пържолите, а после ги сервира с толкова голяма и богата салата, че дори и един хамстер би изпухтял презрително при всичките ми усилия да хапна съвсем мъничко.

След вечеря, на фона на залязващото слънце на хоризонта и със студени бири в ръка, двамата с Раян играхме карти с децата. Залогът беше пълен пакет бонбони „ММ“, който беше по равно разпределен в началото на играта, но след по-малко от четиридесет и пет минути направо ни сравниха със земята. Не можех да обясня до каква степен победата им се дължеше на уменията им да играят карти и доколко на факта, че непрекъснато тайно крадяха бонбоните от масата. Но в края на вечерта лицата им бяха така омазани в шоколад, че можеше да решиш, че са прекарвали деня в отдела по качествен контрол във фабриката на Уили Уонка^[1].

— Не е ли незаконно да играете хазарт на вашата възраст? — попитах аз и прегърнах един ликуващ Самюел.

— Определено е неморално — възкликна Раян. — И така, вие двамата трябва да си лягате, преди да ни арестуват със Зоуи заради това, че не се грижим за вас.

Когато двете деца си нахлузиха пижамите, изпиха млякото и си измиха зъбите, започнах да се чудя дали ще успея да ги накарам да си легнат. Руби беше толкова развълнувана от идеята, че когато се събуди, ще ходи да язди кон, че човек би си помислил, че се готви за Националното състезание по езда.

— Според теб след колко време Руби отново ще се надигне от леглото? — прошепнах аз, докато Раян затваряше вратата на спалнята им.

— Хм... след тридесет секунди?

Но тридесетте секунди минаха. А после и пет минути. И когато десет минути по-късно надникнахме през вратата, чухме нещо, което никой от нас не беше очаквал. Тишина. Руби и Самюел бяха заспали дълбоко без придумване, убеждаване или подкупване.

---

[1] Персонаж от книгата „Чарли и шоколадовата фабрика“. Собственикът на фабриката — Уили Уонка, съвсем сам измисля многобройни шоколадови десерти и фантастични изобретения. През 2005 г. е направена нова филмова адаптация с участието на Джони Деп в ролята на Уили Уонка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 54

Едва ли бихте могли да ме наречете любител на конете. За бога, та аз съм израснала в сърцето на голям град. Единствените коне, на които съм се натъквала, бяха около футболните игрища, а на гърба им се кипреше по един полицай.

Е, добре де, това не бе цялата история. Когато бях на десет, в продължение на цели пет месеца ходех на уроци всяка събота. Сали — дъщерята на нашата съседка Сюзън Хамилтън, тъкмо бе приключила с второто ниво по пиано. И така всеки уикенд ме изпращаха към конюшните на Хартхил Роуд, за да не превърна в точно копие на някоя от героините в любовните романи на Джил Купър. Не се справях чак толкова лошо, но въздъхнах с облекчение, когато семейство Хамилтън се премести в град Уест Кърби и ми позволиха да си стоя вкъщи и да гледам сутрешното шоу за деца на Тревър и Саймън. Докато траеха уроците, някак си се оправях. Но между тогава и сега имаше една важна разлика: страхът. Защото тогава не се страхувах, а сега бях толкова ужасена, че можех да усетя как зъбите ми тракат подобно на онези навиващи се пластмасови ченета.

Оседлахме конете с помощта на нашите инструктори, но съществото, на което ме натовариха — като по някаква ирония на съдбата носеше името Мъниче — всъщност беше толкова огромно, че не ми се вярваше, че беше в човешките възможности да се покатериш отгоре му. Бях виждала динозаври, които бяха по-изящни от него.

— Мъничето е много подходящ за начинаещи — каза инструкторката ми, червенокоса жена на име Синди, чиито бедра бяха толкова здрави, че с тях можеше да чупи орехи дори и за тези, които не са... атлетични по природа.

През последния половин час не бе спряла да мята подигравателни коментари по мой адрес и да флиртува с Раян. Започваше да ме ядосва.

— Не съм начинаеща — отново я информирах. — Вземала съм уроци.

— О, извинявай! — изкикоти се тя. — Ами като видях, че си сложи шапката на обратно, реших, че...

Изсумтях гневно:

— В Англия ги носим по този начин.

— Както и да е.

— Но, хей — продължих аз, без да й обръщам внимание, както казват хората: „Когато си в Рим...“

Този път сложих шапката правилно и с периферното си зрение забелязах, че Раян ми се усмихваше.

Наблюдавах го как *уверено* провери седлото на коня си, как *уверено* се метна върху него и как *уверено* обиколи, яздейки из двора на конюшните. Беше ясно, че дори майка му да беше принцеса Ан^[1], Раян едва ли щеше да е толкова умел в ездата.

Чудех се какво да мисля. От една страна, селските му корени веднага лъсваха на показ, но от друга страна, беше дяволски секси на този кон.

Никога не съм била от хората, които харесват каубойски филми, но днес Раян представляваше гледка, която ме накара да осъзная в какво може би се крие очарованието им. Силните му бедра бяха прилепнали към коня, беше навил ръкавите на ризата си, така че ръцете му се виждаха. Представляваше истинско въплъщение на грубата и естествена атлетична сила. А това въобще не помагаше на концентрацията ми.

— Готова ли си? — Той се усмихваше ентузиазирано.

— Ами... почти — отвърнах с трепереца усмивка. — Често ли яздеше като по-млад?

— Естествено. — Сви рамене. — Но, хей, Зоуи, не се тревожи. Ипструкторката ти ще бъде неотлъчно до теб. Чувал съм, че се грижат много добре за начинаещите.

— Не съм начинаеща — настоях аз и мушнах крак в стремето, като се опитвах да прехвърля другия през гърба на Мъниче. — Просто малко съм позабравила, това е всичко. — След пет проби осъзнах, че приличам на артистичен териер от програмата Джак Ръсел, който се мъчи да се изпикае покрай стълба на някоя ограда. По-лошото бе, че Раян скочи от коня си и се опита да ми помогне, като подхвана задника ми с ръце и изтласка туловището ми върху седлото. Съдейки по

изражението на Синди, това беше най-громавото движение, което някога беше виждала.

— Чудя се дали няма да ми е по-добре върху нещо такова — предложих аз и посочих кончето на Руби.

— Правилно ли те разбрах? — попита Синди. — Искаш понито, което язди шестгодишното дете?

— Не е нужно да е точно това пони — наежих се аз.

— Ще се оправиш — мъркаше тя, докато галеше Мъниче, като така го накара да настръхне, а аз се вкопчих толкова здраво в предната част на седлото, че кокалчетата на ръцете ми побеляха. — Мъниче е един кротък великан.

Поехме на конете, пресичайки местността. Раян водеше. След него бяха Самюел и Руби, техните инструктори — очарователен младеж на име Роби и срамежливо седемнадесетгодишно момиче на име Лорън — крачеха покрай тях и държаха юздите. После бяхме аз и Синди, която съвсем умишлено ми направи забележка пред всички, че позволявам на Мъниче да яде листа от дърветата.

— О, няма да му стане нищо — отговорих с тон, с който сякаш исках да кажа, че му позволявам, защото обичам животните, а не защото конят категорично отказва да тръгне в посоката, в която го насочвах.

— Отровни са — обясни тя. За щастие Мъниче продължи напред, докато аз се насилвах да се отпусна. Дори след като бяхме яздили малко повече от половин час, все още продължавах да чувствам прилива на адреналин, който обливаше кандидат-самоубийците, застанали на самия ръб на стръмната скала Бийчи хед.

— Местността е прекрасна, нали? — отбеляза Раян. Конят му бе изостанал и се бе изравнил с моя.

— О, да! — отвърнах аз и се наместих на седлото, като се опитвах да подражавам на безгрижната стойка на тексаски собственик на ранчо, който бе започнал да язди непосредствено след като се бе пръкнал на бял свят. — И няма по-добър начин от този, за да й се насладим?

— Радвам се, че се поотпусна — добави Раян. — Децата си прекарват невероятно. Щеше да ми е много неприятно, ако се чувстваше дискомфортно.

Възкликнах:

— Аз? Аз? Ха! Дискомфортно? Ей, Мъниче, ама че смешка?

Направих жест, с който целях да покажа, че се чувствам напълно спокойна и уверена, и се опитах да потупам Мъниче по врата. Но като се наведох напред и го докоснах с ръка, изгубих равновесие.

Всъщност това не описваше съвсем точно последвалото поразително движение. Килнах се на седлото, кракът ми се измъкна от стремето и се озовах висяща от седлото, отчаяно вкопчена в гривата на Мъниче.

— Уааааааа! — изкрещях аз.

Конят реши, че не му допада идеята на гърба му да се ветрее подобно на някаква гигантска сепия една шейсеткилограмова лунатичка. И вместо да застане неподвижно, за да може някой да ме спаси, той пое нещата в свои копита и се затича още по-бързо.

— Уаааааааа! — виех аз, плътно прилепнала към шията му.

— Само се успокой! — крещеше напразно инструкторката ми, докато Мъниче се отдалечаваше, а задникът ми се плъзна още по-надолу.

В този момент не можех да се съсредоточа върху нищо друго, с изключение на трясъка от копитата на коня. Тресях се нагоре-надолу като някоя огромна парцалена кукла в сушилни. Мускулите ми горяха, защото ги напругах много силно, за да се задържа вкопчена в коня.

Но се оказа, че не ги бях напругнала достатъчно.

Изплаших се за живота си, когато усетих, че се изсулвам още по-надолу и все повече и повече се приближавам към земята. Гривата започна да се изплъзва между пръстите ми и разбрах какво щеше да последва: всеки момент щях да съм мъртва. Последното нещо, което щях да видя, щеше да бъде нахалната Синди и бедрата ѝ от галванизирани стомана.

Но изведнъж долових, че наоколо се случва нещо. Някой яздеше успоредно с мен. После сграбчи юздите на Мъниче.

— Пррррр!

Като по чудо Мъниче започна да намаля. Но още по-голямото чудо настъпи, когато накрая спря.

Отпуснах хватката си и се приземих в една локва като чувал с картофи, изхвърлен от борда на товарен кораб. Затворих очи, заля ме вълна на страх и облекчение.

Когато отново ги отворих, Раян беше коленичил до мен.

— От кого си вземала уроци? — попита той. — От Клинт Истууд ли?

---

[1] Единствената дъщеря на Елизабет II и принц Филип. Прочута е с таланта си на ездачка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 55

Никога през живота си не бях имала толкова много натъртвания. Лежах във ваната с гореща вода, изпаднала в полуунес и разглеждах с премрежен поглед чифт крака, които можеха спокойно да принадлежат на някой от героите във филма „Глутница кучета“. Всичко това беше резултат от една обикновена обиколка на местността на гърба на Мъниче „кроткия великан“.

Протегнах се за сапуна и изстенах от болката, която ме прониза. Ако трябваше да съм честна, притесняваше ме не само непоносимата болка, ами и фактът, че въпреки че бях напълно гола, изглеждах така, сякаш бях облякла фантастичната пъстра дреха на Йосиф^[1].

Затворих очи и мислите ми се отнесоха нанякъде. Представих си как Джейсън се грижеше за раните ми. Той винаги се беше справял добре с подобни неща.

Няколко месеца след като се бяхме запознали, паднах от стълбището на един нощен клуб и не само че ме отнесе на гръб до стоянката на такситата, но ме закара у тях. Докато лежах на канапето и стаята се въртеше пред очите ми, той се бе появил с най-пълния комплект за първа помощ, който някога бях виждала, и проми драскотината на крака ми с антисептичен разтвор. Не разбрах дали ми бе помогнало много от медицинска гледна точка, но ме бе накарало да се почувствам по-добре.

Бих убила, за да е до мен сега. Макар да подозирах, че щеше да му трябва повече от една бутилка антисептичен разтвор.

— Зоуи, имаш ли нужда от помощ? — извика Раян от другата страна на вратата.

— Не! — изкрещях ужасена. Измъкнах се бързо от ваната и посегнах за халата си. — Не, не! Честно, съвсем добре съм. Идвам след минута!

Когато чух Раян да се отдалечава, се взрях печално в огледалото. Може и да бях чиста — вече не бях покрита от главата до петите с кал

— но лицето ми бе толкова издрано, че изглеждах така, сякаш се бях борила с глог.

Промъкнах се в спалнята си и навлякох чифт чисти спортни панталони, стара тениска и моя голям и удобен суичър, който обичах страшно много, въпреки че майка ми настояваше, че хората носят подобни дрехи, докато обират магазин за алкохол.

Прекосих всекидневната и излязох на верандата, където Раян се опитваше да спечели обратно шоколадите, които бе загубил от Руби по-рано. Самюел довършваше рисунка, над която двамата със сестра му сигурно се бяха трудили, докато бях в банята.

— Хей, ама че хубава рисунка — казах му аз. — Какво е това?

— Това е Зоуи — гордо изрече той. — Зоуи и конче.

Въпреки помощта на Руби, артистичните умения на Самюел си оставаха абстрактни. Но ми стана ясно, че бяха нарисували кон, а до него се мъдреше нещо, което приличаше на огромна купчина изхвърлена помия. Очевидно това бях аз.

— Е, значи не сте останали впечатлени от уменията ми по езда? — попитах аз и разроших косата му.

— Ти не си искала да падаш, Зоуи — каза ми той.

— Как се чувстваш? — попита Раян. — Изглеждаш много по-добре след ваната.

— О, всичко е наред — отвърнах аз. — Чувствам се като пълен идиот, но, хей, свикнала съм с това.

— Случката изглежда почти привлекателно — ухили се той. — Не съвсем, но почти.

— Е, предполагам, че не е толкова зле. Искам да кажа, че бих предпочела да беше „смайващо изтънчена“, но при тези обстоятелства „почти привлекателна“ е много повече, отколкото бих могла да се надявам.

Сигурно имаше нещо във въздуха в тази част на щата, защото когато дойде време за лягане, отново се повтори чудото от предишната вечер и децата си легнаха щастливи, без много суетене.

— Да не би да ги подкупваш или правиш нещо друго? — попитах Раян.

— Всичко, от което се нуждаеха, беше един ден на чист въздух — отвърна той. — Не трябва да забравяме обаче, че не остана и никакъв шоколад.

— Какво искаш за вечеря? — обадох се аз. — Мой ред е, защото снощи готви ти.

— Ей, не се притеснявай. Почивай си.

— Наистина ли?

— Естествено. Сядай. Ще донеса вино. Купил съм бутилки хубаво вино.

Раян отиде в кухнята, а аз заразглеждах колекцията от компактдискове на Джералд Рейвън. Нямах кой знае колко класика, но открих един прашен диск с „Най-доброто от Били Джоуел“. Поставих го в уредбата и прескочих първите няколко песни, докато стигна до любимата ми. „За мен тя винаги си остава жена“ все още ме караше да настръхна, макар че не се беше появявала в плейлистата на „Радио 1“ от поне тридесет години.

Насочих се към верандата, за да подишам чистия въздух. Скоро Раян се появи с чаша бяло вино, която беше с размерите на купа за супа.

— Обожавам тази песен — промълви той.

— Аз също — обадох се аз. — Нима не е най-съвършеното определение за това колко завладяващо щура може да бъде любовта?

Той се засмя.

— Може би не бих използвал думата „щура“, но си напълно права. Той я обича не просто защото е съвършена, а заради недостатъците ѝ. Трябва да си истински мечтател, за да обичаш така. И аз съм такъв.

Повдигнах учудено вежди.

— Раян, не съм забелязала да си кой знае какъв мечтател.

— Нима? О, може би просто не ме познаваш така добре.

Изведнъж ми хрумна нещо. Как беше възможно това — въпреки натъртванията, въпреки напълно погазеното ми достойнство, въпреки всичко останало... аз се чувствах странно щастлива.

— На какво се усмихваш?

— О, на нищо. Добре де, просто си мислех, че... нали се сещаш?...

— Какво?

— Че наистина ми е много приятно да съм тук.

Той отново се усмихна. Този път усмивката му беше широка и недвусмислена, а преди това беше толкова рядка гледка.

— А на мен ми е приятно, че ти си тук.

---

[1] „Йосиф и фантастичната му пъстра дреха“ — мюзикъл на Андрю Лойд Уебър. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 56

Беше един през нощта и аз бях опиянена от живота. Е, добре де, и от значително количество червено вино. Тази вечер, осветени от бледия блясък на угасващата газена лампа, двамата с Раян бяхме говорили за всичко — като се започне от това дали си струва да се прочете „Престъпление и наказание“ на Достоевски (той ме уверяваше, че трябва) и се стигне до това дали футболът е най-великата игра в света (той ме уверяваше, че не е). Бяхме обсъдили дали повечето хора все още вярват в брака и дали ботоксът беше уместен или не. Бяхме разисквали дали между англичаните и американците има повече общи неща, отколкото между англичаните и европейците, и размишлявахме върху това дали, когато Руби порасне, ще стане президент (нейната предпоследна амбиция) или Хана Монтана (последната ѝ).

Бяхме говорили за детството на Раян в Мичиган и за моето в Ливърпул, за двете лета, през които пътувах (едното до Далечния изток, а другото — до Австралия), и уикенда, който някога прекарах в Барселона.

— Е, кажи ми, потайна ми Зоуи — попита той и напълни чашите ни, — каква е историята на твоята голяма любов? Как точно стоят нещата с приятелите, любовниците и другите важни хора в живота ти?

— Аз не съм потайна.

— Хайде де! — каза той и повдигна вежда. — Какво друго би могло да накара една красива и умна жена да се озове в другия край на света?

Бях смаяна.

— Какво има? — обади се разтревожен той. — Нещо лошо ли казах?

— Смяташ, че съм красива? — попитах аз и още в същия миг се проклех заради тези думи.

Светлината играеше върху лицето на Раян и го караше да изглежда невероятно съвършено. Очите му бяха като чисти дълбоки

вирове, а изсечените му черти контрастираха на мекотата на устните му. Въпросът ми изглеждаше абсурден само като го погледнех. Той се намръщи.

— Разбира се, че си красива, Зоуи.

Чак когато погледите ни се срещнаха, усетих колко силно биеше сърцето ми сега. Във вените ми се разстилаше топлина, виното, което бях изпила, кипеше в тялото ми и осъзнах, че не мога да се съсредоточа върху нищо друго, освен върху очертанията на лицето на Раян.

Кръвта ми яростно бучеше и следващото нещо, което почувствах, бе, че Раян беше по-близо до мен, отколкото преди миг. Той протегна ръка и я постави на врата ми. Когато ме придърпа към себе си, установих, че се подчинявам с готовност и скоро той долепи бузата си до моята. Кожата ни се докосваше, а дъхът му шепнеше в ухото ми:

— Разбира се, че си красива.

Главата ми се завъртя от нахлулите мисли и рязко отворих очи. Това бяха разумни и трезви мисли, които биха ми хрумнали, преди да изпия близо два литра червено вино.

Това беше моят шеф, за бога. Моят шеф.

Това беше грешно в толкова много отношения.

Грешно, грешно, грешно.

Но преди да го осмисля, се случи нещо, което не бих могла да предотвратя, дори и да исках. А точно в този момент — аз не исках.

Устните на Раян леко докоснаха моите. През тялото ми премина електричество. Когато се сляхме един с друг, аз се предадох пред вкуса му, докосването му и се почувствах еднакво замаяна от страстта и виното. Пръстите му пробягваха по гърба ми и разпалваха миниатюрни фойерверки по кожата ми, а устните му галеха врата ми, като оставаха след себе си незабележима, но сладка влага. Обви ръце около мен. Чувството беше удивително. Аз се чувствах удивително. И все пак...

— Раян, аз... — Отдръпнах се, останала без дъх. — Не съм сигурна, че това, което правим, е редно. — Не исках да прозвучи толкова изтъркано, колкото се получи.

Очите му бяха изпълнени с такова желание, че почувствах как ме разтърси още една светкавица.

— Знаем — отвърна той, а аз го притеглих към себе си.

ГЛАВА 57

Посред нощ се събудих стреснато. Не, това не беше стряскане, повече приличаше на инфаркт. Раян бе легнал по гръб и ме бе прегърнал. Краката ни бяха преплетени като филизите на стогодишен дъб. Повдигнах глава от гърдите му. Намирахме се в неговата спалня. Непрогледен мрак. Все още бях пияна. Детайлите от това положение ме поразиха, сякаш ме бяха цапардосали с тиган по лицето. Бях в едно легло с моя шеф. Бях в едно легло с Раян Милър.

И единственото нещо, с което разполагах, за да прикрия голотата си, беше чифт мънички пликчета, тениска от десеткилометровия пробег за жени в Ливърпул и около четиристотин ожулвания.

Поех си дълбоко дъх, като се опитвах да успокоя пулса си. Това накара Раян да се размърда. Той ме притегли по-силно към себе си, така че лицето ми се озова сгушено във врата му. Знаех какво трябваше да направя. Зарежете това — какво трябваше да направя на всяка цена. Трябваше да скоча от леглото, да се озова в собственото си и при първа възможност да премисля отново перспективите си за работа.

Все още полусънненият Раян сякаш почувства мислите ми и ме целуна по главата, като потри крака си в глезена ми. Затворих очи и се отдадох на разтърсващото ме електричество.

Поне не съм правила секс с него.

Той отново се размърда, ръката му лениво плъзна тениската ми нагоре и почувствах гореща вълна между краката си.

Слава богу, че не съм правила секс с него.

Пръстите му докосваха леко гърдите ми, устните му откриха бузата ми, а кожата ми гореше от възбуда.

Да правя секс с него щеше да се окаже абсолютна, тотална и пълна катастрофа.

Усетих как към бедрото ми се притискаше една растяща издутина и долових как изстенах от удоволствие.

Надигнах се рязко и седнах в леглото, като се хванах за главата.

— *Раян, категорично и определено никога няма да мога да правя секс с теб!* — изкрещях аз.

Той се изправи стреснат, сякаш цял хор от канкан танцьорки бяха нахлули с тропот в спалнята му. Трябваше му минута, за да си поеме дъх.

— Добре. Няма проблем — нежно промълви той и помилва косата ми. — Няма проблем.

Целуна ме по главата и легнахме отново. Той ме придърпа към себе си и се сгуши до мен. Поне бяхме изяснили това.

ГЛАВА 58

Прекарах следващия ден в опити да се държа нормално, сякаш предната вечер никога не се бе случвала.

Това се оказа доста трудно, като се имаше предвид, че посветих голяма част от времето да си припомням как топлатата длан на Раян се плъзгаше по бедрото ми. Как бавно отъркваше бедрата си о моите. Как правеше всякакви напълно неподходящи, но секси неща, от които човек можеше да се подмокри и които ме караха да се изчервявам всеки път, когато се сетех за тях.

И смуцаващото бе, че през целия ден той се държа напълно спокойно. И макар че щях да попрекаля, ако го опишех като хладнокръвен, не останах с впечатлението, че беше извън себе си от радост заради случилото се. Държанието му не беше по-различно от вчера. Ако човек го погледнеше, никога нямаше да предположи, че това се бе случило. Нали целта ми беше да постигна точно този ефект, но мили боже, как успяваше да го направи толкова добре? Защо не можеше да се издаде поне мъничко? И какво, по дяволите, мислеше за цялата тази работа?

Когато следобеда натоварихме колата и се пригответихме да отпътуваме към вкъщи, Раян вдигна Самюел и го прегърна.

— Обичам те, тате — каза Самюел и го целуна по устата.

— Аууу, и аз те обичам, приятелче — отвърна Раян, който очевидно бе трогнат. — Този уикенд си прекарах фантастично с вас.

— Може ли да го направим отново, тате? — попита Руби, докато затягаше колана на детското си столче за кола.

— С удоволствие — каза Раян.

— А коя част? И тази с конете ли? — настоя Руби.

— Разбира се — увери я той. — Конете, картите... и още едно-две други неща. — Сега гледаше към мен и ми се усмихваше. — С удоволствие ще направя всичко това отново.

Сърцето ми подскочи и се шмугнах на предната седалка. Щеше ми се да можех да контролирам пулса си. Но когато няколко часа по-

късно пристигнахме у дома, бях обзета от параноя.

Нима бях изтълкувала погрешно невинния коментар на Раян и бях решила, че флиртува с мен? Дали не си въобразявах, че ме харесва, като се имаше предвид, че миналата нощ се случила само защото бях единствената жена в радиус от четиридесет километра?

По-късно същата вечер, докато разопаковах багажа си в затворената врата на моята спалня, си повтарях да се стегна. Нима вече не си бях обещала, че фантазиите, свързани с моя шеф, трябваше да си останат само фантазии? Напомних си, че чувствата ми към Раян бяха повърхностни. Похотливи мисли, мръсни фантазии, бягство от действителността. Това, което мислех и изпитвах към него, не беше нищо, наподобяващо дълбоката ми и чиста любов към Джейсън. Как бих могла да си помисля да се занимавам с нещо подобно?

Докато пъхах чантата под леглото си, чух почукване на вратата.

— Влез — обадох се аз.

Вратата се отвори и на прага застана Раян. Сърцето ми ново заби силно.

— Децата заспаха — каза ми той и затвори вратата зад себе си.

— О, така ли? Божичко, въздухът на провинцията сигурно наистина им е подействал — изсмях се нервно. — Слушай, радвам се, че се отби.

— О?

— Да. Става въпрос за... ъъ... снощи.

— Прекарах чудесно.

— Ами — продължих решително — може и така да е, но ти си ми шеф и не съм убедена, че беше добра идея. Освен това преминавам през някои неща, които се случиха в живота ми наскоро и които може би са повлияли на преценката ми. Става въпрос за емоционалния ми живот. А на всичко отгоре би било ужасно, ако Руби и Самюел разберат. Да не забравяме и факта, че...

— Съгласен съм — прекъсна ме той.

— Какво? — отвърнах шокирана. — О, ами добре. — Изведнъж ми се прииска да си прережа вените на китките. — Искам да кажа, да, нима не беше абсурдно? — бръцолех аз. — Наистина глупаво от наша страна. Ужасно съжалявам за случилото се и съм сигурна, че ти се чувстваш по същия начин. Толкова безотговорно...

Сега бе застанал точно пред мен.

— Не, съгласен съм с теб за това, което каза за Руби и Самюел —
прошепна той, загледан в очите ми, и отметна кичур коса от лицето ми.
— Но не искам да кажа, че съжалявам. Не съжалявам.

Вгледах се в очите му и краката ми омекнаха.

— Та-така ли?

— Разбира се, че не съжалявам — отвърна той.

После се наведе и ме целуна. Бях поразена и изпаднах в паника,
която щеше да повлияе на техниката ми. Но когато прокара пръсти в
косата ми, а с другата ръка ме притегли към стегнатото си тяло,
веднага престанах да се тревожа за това.

ГЛАВА 59

Три седмици и два дни след уикенда в Ню Хемпшир правих секс с Раян. Точно три седмици и два дни след като си бях обещала, че няма да го позволя. И... о, *боже!* Това беше най-чувственото усещане, което бях изпитвала през живота си. По-нежно, отколкото бях очаквала. По-наелектризиращо, отколкото бе възможно. Беше великолепно. Изумително. Любящо. Удивително.

Разкъсвах се между две чувства: изпитвах дяволска вина, и в същото време бях окрилена, сякаш бях спечелила шестица от тотото.

И двамата бяхме единомислени по един въпрос: това нещо, тази афера (*арррр, нима бе афера?*) трябваше да бъде пазена в тайна от Руби и Самюел. Причината, поради която не биваше да разбират за нея, беше очевидна и нямаше нужда никой от двамата ни да я изрича гласно: това беше една от забегките на Раян, която според здравия разум можеше единствено да приключи по същия начин като всички останали. И когато това участваха единствено двамата възрастни, нямаше нищо лошо. Но възможността Руби и Самюел да разберат за връзката ни, правеше залозите далеч по-високи.

Двамата с Раян знаехме, че никога нямаше да бъде поредното му гадже, особено от гледна точка на Руби. И когато това приключеше — защото щеше да приключи — нещата нямаше да са добре, ако Руби знаеше за това.

Както и да е, това беше на теория, но на практика невинаги беше лесно да го пазим в тайна от тях.

Особено когато Раян ме притегleshе към себе си зад някоя врата, когато никой не гледаше, и крадешком ме целунеше до прималвяване. Или отмяташе косата ми на една страна и устните му нежно пробягваха по ухото ми, докато се опитвах да обеля картофите, надвесена над кухненската мивка. Или ме сграбчваше за ръката в мига, когато децата се озовяха в леглата си, и ме прегръщаше толкова нежно, че когато накрая се дръпнеш от мен, се чувствах като ограбена.

И въпреки всичко, което описах, все още не бях уверена, че постъпвам правилно, като се впускам в тази любовна връзка.

Непрекъснато се притеснявах, че единствената цел на този безсмислен флирт беше да превъзможна любовта на живота си. Тревожех се за това, че подобно поведение беше толкова едностранчиво, че липсваха неща като дълбочината и размаха на седемте ми години с Джейсън, и, колкото и старомодно да звучеше, аз се тревожех за каква ли ме взема.

От друга страна, не можех да отрека, че задявката с Раян ме накара да се почувствам направо фантастично. Движех се в едно постоянно състояние на полуглавозамайване, докато сърцето ми биеше в очакване на откраднатите мигове, когато бях с него.

Това бе разбираемо в много отношения, като се имаше предвид неотдавнашното ми минало. Сякаш бях прекарала месеци, през които се бях лекувала със семена от люцерна и пъпеш, преди да бъде възнаградена с гигантско, галактическо, великденско шоколадово яйце. Господи, имаше възхитителен вкус!

Като по ирония на съдбата, един от страничните ефекти на това бе, че наистина слабеех. Излишните килограми, които бях смъквала постепенно, сега се топяха с такава скорост, че почти си бях възвърнала първоначалния размер.

— Ти си влюбена — заяви Труд, докато пиехме айскафе в оранжерията на Барбара Кинг. — Единственият друг възможен начин да свалиш два килограма за една седмица е пристъп на дизентерия.

Децата си играеха щастливо в огромния пясъчник на Андрю и Емон. Досега бяха построили един „замък“, който изглеждаше като къща на калкан от град Уигън, и няколко войници, които явно бяха така жестоко обезводнени, че едва се държаха на краката си.

— Не съм влюбена, Труд — казах й аз. — Наистина. Ако бях, щях да ти кажа, но не съм.

— За бога, справяш се много добре, защото приличаш на влюбена.

Въздъгнах и отпих от кафето си. Истината бе, че не бе възможно да съм влюбена в Раян Милър. Харесвах го. Когато бяхме заедно, се забавлявах много. Но колкото и да ме болеше, трябваше да си призная, че все още бях влюбена в Джейсън. И без значение колко много се стараех да не бъда, бях.

ГЛАВА 60

До: Zoemmoore@hotmail.co.uk

От: Helen@Hmoore.mailserve.co.uk

„Скъпа Зоуи,

Новата баня е катастрофа. Баща ти настоя да ни я направи една местна фирма и виж докъде я докарахме: с хидромасажна вана, само дето масажът го няма, и мощен душ, който пръска толкова силно, колкото някой спукан маркуч. От друга страна, плочките са хубави. Накарах фирмата да ги копира от брошурата на курортите «Център Паркс» и почти успяха да ги докарат. Относно делфините върху плочките — има един ъгъл, където няколко от тях бяха обезглавени. Но бяха на половин цена.

Имам час при лекаря за следващата седмица. Тази работа с припадъците и умората въобще не е намаляла. Вчера влязох в някакъв уебсайт и ограничих възможностите до две: непоносимост към житните култури или рак на панкреаса. Така че ще трябва да почакаме и да видим.

Само се надявам скоро да стане ясно, защото направо ме подлудява. Линда — жената, която седи точно срещу мен в работата — тъкмо ми разказваше как ходила да гледа шоуто «Танци на лед» на живо, когато едва не пукнах. Въпреки това, когато реши, може да бъде дяволски досадна. Колко пъти ще можеш да издържиш да слушаш някакъв анекдот за тройно завъртане, дори ако в това участват чифт сцепени панталони?

Все още не сме говорили за това, но вече реши ли кога ще си дойдеш у дома за Коледа? Нали знаеш, че остават само седем седмици! Стига ми само да си вкъщи поне няколко дни по-рано, като не забравяме, че така ще можеш да държиш под око баща си с неговата украса!

Знаеш, че никога не ме слуша как да украси дървото с вкус! Последния път го оставихме на самотек и използва толкова много снежен спрей, че изпаренията обостриха астмата на Деси и той замалко не свърши в Спешното.

Предполагам, че ще си дойдеш поне седмица порано, но това няма значение. Моля те да не забравиш да купиш нова бутилка от ликьора «Тиа Мария» от безмитната зона. Миналата седмица пралея Айрис изпи нашия до капка.

Обичам те и те целувам!

Мама“

ГЛАВА 61

Раян беше в кухнята и приготвяше вечерята, а светът временно скучаеше.

— Какво им става на мъжете, като почнат да готвят? — поклатих развеселено глава. — Сигурна съм, че задушеното ще бъде фантастично, но защо имам чувството, че сякаш се намираме в компанията на известния готвач Марко Пиер Уайт, който е надушил, че наблизко се навъртат експертите по оценяване на заведения.

Раян ни бе осведомил подробно за всяка съставка, която бе сложил в ястието, а те бяха пет на брой и толкова много се докарваше пред публиката си, която се състоеше от мен, Руби и Самюел, че очевидно очакваше поредица от аплодисменти.

— Не знам какво се опитваш да кажеш — самодоволно се усмихна той. — Но се справям доста добре. Всъщност трябва да го правя по-често. Очевидно съм кулинарен гений.

„Поне е ироничен“ — помислих си аз.

Вдигнах Самюел и му позволих да надникне в гърнето.

— Искам пица — каза той. Съдейки по израза му, човек би си помислил, че се намира лице в лице с разлагащия се труп на някой наскоро умрял гризач.

Изкикотих се.

— Това е хранително, домашно приготвено ястие! — възкликна Раян, като се преструваше на обиден. — Ще бъде, меко казано, превъзходно, нали така, Зоуи?

— Ще бъде великолепно, деца — обърнах се към тях. — А ако не е, после можем да се промъкнем до „Макдоналдс“.

Руби се изкиска.

— Предателка — промърмори Раян.

Изведнъж чухме глас, който идваше от входната врата.

— Ехо? Ъъъ... ейооо?

Приличаше на Трудиния, но беше по-тих. Обикновено съобщаваше за присъствието си толкова гръмко, че можеше да я

заглуши единствено клаксонът на четиристотинтонен товарен контейнер. — Нужни са ми пет минути преди вечеря. Ще може ли?

— Разбира се.

Труди беше в коридора, облечена в къса рокля на цветя. Ако някой друг носеше подобна дреха, щеше да изглежда като шикозно демодирана откачалка, но Труди успяваше да изглежда като модел от плакатите в „Плейбой“ в почивния си ден.

— Как си? — попитах аз. — Смятах да ти звънна, за да те питам дали искаш да идем с децата на кино следващата седмица, но... Хей, какво има?

Труди никога не беше бледа. Това отчасти се дължеше на факта, че беше такъв голям фен на козметичните продукти с фалшив тен, че тенът на коя да е от приятелките и съпругите на известните футболисти изглеждаше направо мъртвешки блед. Но тази вечер Труди беше именно такава — бледа. Бледа и разтревожена.

— Имаш ли минутка? — попита тя, а устните ѝ трепереха.

— Разбира се. — Въведох я във всекидневната. — Искаш ли да донеса сок или нещо друго за пиене?

В момента, в който го изрекох, осъзнах, че тя се нуждае от нещо значително по-силно от това. Нещо от сорта на капсула бета-блокери или по-скоро пет бройки.

Тя поклати глава.

— Какво става?

Тя въздъхна колебливо:

— Откъде да започна?

— От началото — предложих аз.

— Добре — каза тя. — Началото... Ами нека да започна с Ричи тогава.

— Какво се случи?

— Днес се отби при мен — продължи тя — и ми каза, че иска да прекара остатък от живота си с мен, но ако аз не искам, няма смисъл да си губим времето.

Скръстих ръце.

— Е, какво му отговори?

— Опитах се да му обясня, добре де, да му обясня отчасти защо не приех с радост възможността да се омъжа за него.

— Значи си му казала, че не можеш да имаш деца, така ли? Че това е всичко, което те е притеснявало?

— Всичко ли? — изкрещя недоверчиво тя. — Зоуи, това е нещо много важно за всеки, а да не говорим за човек, който непрекъснато говори как няма търпение да си има семейство.

— Знам, знам. Не исках да кажа това — отвърнах аз и съжалих за липсата си на такт. — Извинявай, аз... Но нали му каза?

Тя прехапа устни и погледна през прозореца:

— Казах му, че го обичам, че наистина го обичам и че това няма нищо общо с причината, поради която няма да кажа „да“ на предложението му точно на момента, и че... Просто трябваше да премисля върху някои неща и да... ами...

— Но му каза?

— Ами...

— Труди?

— Не точно. Не.

— О, Труди.

— Зоуи, помисли. Ако започна да му разказвам за моите проблеми, ще има само два изхода: единият — ще ме напусне, вторият — ще остане с мен, но ще разруша живота му, защото няма да му дам единственото нещо, което иска толкова силно.

— Но...

— Не продължавай — прекъсна ме тя. — В момента това дори не е половината от проблема ми. — Лицето ѝ се сгърчи и по страните ѝ започнаха да се стичат сълзи.

— О, боже? Какво друго има? — попитах аз и я прегърнах.

— Барбара.

— Какво за нея? Какво е направила? Не е възможно да има проблем с работата ти. Ти се справяш брилянтно с Андрю и Емон, които те обожават и...

Млъкнах. Устните ѝ все още трепереха.

— Вината е само моя — ридаше тя. — Изцяло и единствено моя.

— Какво има, Труди? Каква е вината ти?

— След като Ричи си тръгна — каза тя, подсмърчайки, — бях толкова разстроена, че сложих близнаците в кошарката, пузнах им „Циркът на Джо-Джо“ и се качих на горния етаж в стаята си.

Тя замълча.

— Продължавай.

Погледна надолу към ръцете си.

— Бях отказала пушенето, преди да пристигна тук, честно, Зоуи. Наистина бях го отказала или поне така си мислех...

О, боже!

— Смятах, че съм се отървала от този навик. Честно...

О, боже!

— Но се сетих, че ми беше останала една цигара в пакет „Марлборо Лайтс“, който беше заровен на дъното на куфари ми...

О, боже!

— Бях толкова притеснена за Ричи и изведнъж ненадейно се озовах до куфара си и започнах да тършувам. Бях като обладана от зъл демон. Кълна се, че бях толкова отчаяна, че ако тази цигара беше последната в някой автомат, щях да платя сто и четиридесет кинта за нея...

О, боже!

— Надвесих се на прозореца на спалнята си и я запалих — продължи тя. — Усещането бе страхотно. Наистина дяволски страхотно. Цигарката беше ужасно стара и имаше вкус на мишницата на камила... но беше страхотна.

— Продължавай.

— Тъкмо си дръпнах за последен път и се канех да я загася...

— Когато Барбара те хвана — довърших вместо нея.

Тя кимна.

— О, боже! — възкликнах аз.

Напоследък на всяка една детегледачка бе напълно забранено да пуши в почти всяка една държава по света. Обаче това важеше с двойна сила за Щатите. И с тройна за Барбара Кинг — жена, която беше така обсебена от идеята да предпази децата си от всякакви токсини, че беше цяло чудо, че още не ги бе снабдила с маски за пречистване.

— Предполагам, че не го е приела много добре? — Знаех, че само мисълта, че някоя от молекулите на цигарения дим се е отклонила и е успяла да достигне до белите дробове на децата ѝ, щеше да бъде достатъчна, за да ѝ докара удар.

— Да, не го прие добре — продължи Трудн, докато бършеше сълзите, които се стичаха още по-силно по бузите й. — Зоуи, тя ме уволни. А това означава, че съм изритана не само от работата си, но и от държавата.

ГЛАВА 62

Според мен сновенето на Раян не се отразяваше добре на нервите на Трудиди, като се имаше предвид какво беше състоянието ѝ през последните два часа.

Когато пристигнах за първи път, той доста често сновеше из стаята. Не беше го правил от известно време, всъщност от скоро. Но сега го правеше. Не механично, както преди. Поне не приличаше на замислена разходка из всекидневната, докато съчиняваше някакъв план. Единственото, което му трябваше, за да се превърне в един от смъртоносните наемници на Ханибал от филма „А отборът“, бе пура.

— Отивам да се видя с Барбара — съобщи той и спря напред обиколката си.

Трудиди подсмръкна и отпи толкова голяма глътка от бирата, която току-що ѝ бях връчила, че щях да се учудя, ако в бутилката беше останало нещо.

— Това няма да помогне — въздъхна тя. — Кълна се, че няма. Не знаеш какво е отношението на Барбара към пушенето. Щеше да е същото, ако ме беше хванала да си инжектирам кокаин.

— Това е абсурдно — каза Раян.

— Не, не е. Мисля, че е права. — Трудиди започна да бели етикета на бирената бутилка. — Казах ѝ, че не пуша, и предадох доверието ѝ.

— Но когато си кандидатствала за работата си била непущач — настоях аз. — По това време вече си ги била отказала, нали?

— Ами да. Но го бях направила едва двадесет минути по-рано — призна си Трудиди.

— Но нали не си палила цигара, откакто си пристигнала тук? — попита Раян. — До днес, искам да кажа.

— Не съм. — Трудиди поклати решително глава. — Всъщност се справях доста добре до момента, в който ми свършиха лепенките и забравих да си купя нови. За твоя информация това стана заради предменструалния синдром. В определени дни в месеца забравям дори и собственото си име.

Раян навлече един пуловер.

— Е, смятам да направя това, което казах. Абсурдно е и някой трябва да направи нещо по въпроса.

С Труди си разменихме погледи, докато Раян се отправяше към входната врата, после я блъсна толкова силно след себе си, че сигурно бяха чули и в щата Кентъки. Децата се втурнаха към прозореца, за да наблюдават. Канех се да им кажа да не бъдат толкова любопитни, но се въздържах и двете с Труди се наблъскахме зад тях.

Раян пресече пътя и решително се насочи към къщата на семейство Кинг. Трябваше да си призная, че бях впечатлена. После спря, обърна се, тръгна обратно към нас и влезе през вратата.

— Да не промени решението си? — попитах аз, като се опитвах да скрия разочарованието си.

— Разбира се, че не — отвърна той, пристъпи към малката масичка и взе букета лилиуми, който бях поставила по-рано днес. От стъблата капеше вода. После отиде в кухнята, отвори хладилника, грабна една луксозна бутилка бяло калифорнийско вино и замина.

Този път той се озова пред входната врата на Барбара Кинг.

Тя отвори. Вероятно щеше да изглежда по-ентусиазирана, ако на негово място се беше появил кварталният вехтошар и се опитваше да ѝ пробута някакви употребявани телчета за чистене на тигани. Раян отговори, като извади цветята, скрити зад гърба си. Тя изглеждаше напълно безразлична.

— Тая работа хич няма да я бъде — въздъхна Труди.

— Моят татко ще те спаси, Труди — увери я Руби.

Труди се опита да се усмихне, но беше убедителна колкото един петнайсетгодишен мелез на международно изложение за кучета.

Но съвсем скоро щеше да се изненада.

След пет минути изражението на Барбара Кинг бе омекнало до такава степен, че бях сигурна, че едва сега ботоксът, инжектиран по време на последния ѝ сеанс, бе решил да се поотпусне. Тя покани Раян да влезе.

— Е, аз никога... — ухилих се аз.

— Давай, тате! — Руби извика победоносно.

— Тате! Тате! Тате! — изкрещя Самюел.

Седнахме и го зачакахме, обхванати от вълнение. И чакахме. И чакахме. Всъщност чакахме толкова дълго, че цялата тази работа

започваше все по-малко да прилича на драма и все повече на това да гледаме някое двучасово образователно предаване за напредналата механика на прахосмукачките. Нещата станаха толкова скучни, че децата в крайна сметка се догътриха до леглата си буквално по собствено желание.

— Той е там от дяволски дълго време — казах на Труди, след като бяха заспали благополучно.

И тогава в съзнанието ми проблесна една мисъл.

— Нали не смяташ, че той...

— Какво? — попита Труди.

— Нали не смяташ, че той...

— *Какво?*

— ... я прелъстява?

Труди се ококори.

— Господи, знам, че иска да ми направи услуга, но не съм казвала, че трябва да проституира.

Точно в този момент спря една кола и веднага разпознах, че тя беше на господин Кинг. Започнах да се паникьосвам заради Раян, като спазвах приличие, за да не кажа нещо повече.

— Мамка му! — възкликна Труди. — Надявам се, че няма да го хване със смъкнати панталони наред всекидневната!

Начумерих се.

— Това, което исках да кажа, е, че се надявам да е свалил панталоните си наред всекидневната. Ако го е направил, това много ще влоши положението, повече, отколкото...

— Труди — прекъснах я аз.

— Да. Не се тревожи. Млъквам.

Отново се обърнахме към прозореца. Само дето сега не се виждаше нищо. Измина цяла вечност, без да видим нищо. Мина страшно много време. Мина още цяла вечност.

Следващото нещо, което усетих, бе, че се събудих стресната, когато се отвори входната ни врата. Двете с Труди бяхме заспали на канапето и лигите ми капеха, сякаш бях някакъв гладен санбернар.

Труди разтърка очи. Когато се изправихме, вратата на всекидневната се отвори със замах. Беше Барбара Кинг, последвана от Раян. Изглеждаше така, сякаш беше прекарала целия ден в дегустиране на вино, само дето беше забравила да го изплюва.

— Трушшшди — запелтечи тя и се облегна на рамото на Раян. Погледът ѝ беше толкова омотан, че човек би си помислил, че очите ѝ бяха изскочили от орбитите ѝ и си бяха разменили местата. — Трушшшди, ние двете трябва да си поговорим.

— Знам, Барбара, знам. Толкова съжалявам. Наистина съжалявам. Вината беше изцяло моя и с право ме уволни. Но аз обичам работата си. Обичам Андрю и Емон, обичам да съм до приятелката си Зоуи. Обичам тази страна. И, и...

— Шшшт! — нареди Барбара, като се опитваше да сложи пръста на устните си, но го ръгна в носа. — Утре ще обсъдим всичко това. Въпросът е, че промених решението си. Можеш да се върнеш. — Тя отвори широко обятията си и се наклони, за да прегърне Труди, която я хвана, преди лицето ѝ да се запознае с килима на всекидневната. — Ще си ходим ли у дома, Трушшшди?

Труди засия и я прегърна здраво.

— Да тръгваме, госпожо Кей.

Двамата с Раян наблюдавахме как Труди и Барбара се клатушкаха обратно към къщата. На вратата ги чакаше господин Кинг. Той помахна на Раян и Раян му помахна в отговор. Обърнах се към него, а ченето ми беше виснало от удивление.

— Какво се случи там?

— Сприятелих се със съседите си. Това е всичко. И просто отбелязах колко страхотна детегледачка е Труди и колко много я обичат децата. И... ами да, това беше всичко.

— Хайде де! — обадох се скептично. — Трябва да е имало нещо повече от това. Как успяхте да станете такива големи приятели?

Той не отговори.

— Сигурно си пофлиртувал с нея? — попитах аз, като се опитвах да изглеждам безразлична пред подобен сценарий.

— Може би — подсмихна се той. — Но не беше и това.

— О?

— Обещах да си кося моравата.

— Не!

Той кимна.

— Всяка проклета седмица.

ГЛАВА 63

Преди Руби и Самюел гледаха толкова много анимационни филми по телевизията, че когато пораснеха, ги грозеше опасността да повярват, че светът е населен с малки жълти човечета като тези от семейство Симпсън. Но вече не бе така. Животът вече не се диктуваше от капризите на програмните директори. „Спондж Боб квадратни гащи“ вече не представляваше онази могъща и вездесъща сила в живота ни. Те вече не седяха като омагьосани, втрещени в екрана в продължение на часове. И ако попитате тях, щяха да ви кажат, че имат по-интересни неща за правене.

Между другото, не го казвам със самодоволство, не твърдя, че съм Джо Фрост^[1]. Трябваше да си призная, че напоследък под „по-интересни неща“ се разбираше да придадеш на косата на Барби нов фънки вид с чифт пластмасови детски ножици (Самюел) и да намажеш главата на Спайдърмен с лака ми за нокти с цвят „Тропически залез“ (Руби). Но въпреки всичко, бяхме извървели дълъг път.

Обаче не можех да заявя, че двете деца не продължаваха да се наслаждават на редките часове, прекарани пред телевизора. Но тъй като времето бе станало толкова влажно и студено, че имахме чувството, че се намираме в крайбрежния град Скегнес през ноември, ни се искаше да се настаним удобно и да не правим нищо по-енергично от един щателен сеанс, по време на който непрекъснато превключваме каналите.

Руби беше поела управлението на дистанционното и бе пунала нещо, което веднага привлече вниманието ѝ: Джеймс Бонд.

— Зоуи, всички ли в Англия се обличат като него? — попита тя, докато се беше вторачила учудено в смокинга на Роджър Мур. Даваха епизода „Шпионинът, който ме обичаше“, сниман в края на седемдесетте години. Това означаваше, че реверите на всички герои във филма бяха толкова широки, че човек можеше да паркира цяло волво върху тях.

— Не през цялото време, миличка.

Тя отново се извърна към телевизора. На екрана се появи Барбара Бах, облечена в рокля, която напомняше на нещо, което можете да видите окачено по прозорците на някое паянтово бунгало.

— Красива е, нали? — Руби изрече замечтано.

— Да — съгласих се аз и хвърлих поглед към Раян, седнал на другия край на канапето.

На лицето му светна една от онези усмивки, които караха сърцето ми да спре. Вратът ми почервения. Този факт продължаваше да ми се струва доста странен не само заради нестихващата мъка по Джейсън. Беше странно, защото двамата с Раян бяхме правили заедно неща, които бяха доста по-интимни от една свенлива усмивка. И въпреки всичко, нещо толкова обикновено, като тази усмивка, която не събуждаше неприлични помисли, нито беше мръснишка, действаше върху тялото ми, меко казано, разтърсващо.

Потокът на мислите ми бе прекъснат, когато известната музика от филма за агент 007 загърмя в тонколоните на телевизора и двете деца се надвесиха напред в трескаво очакване.

— Ето на това се казва истински мъж — заявих аз, когато Роджър Мур обви в прегръдките си Барбара Бах, след като я беше спасил от суперзлодея Челюсти. — Въпреки противната прическа и махагоновия тен.

Раян се подсмихна и се възползва от момента, за да се надвеси над мен, тъй като вниманието на децата не можеше да бъде отклонено от нищо друго, освен от сеизмична вълна.

— Бих направил това за теб — подразни ме той и целуна ухото ми.

Отдръпнах се.

— Няма начин.

— Има — настоя той. — Въобще няма да е проблем.

— Е — отвърнах аз, — като се има предвид, че е малко вероятно скоро да се озовем в морето на Сардиния, за твое щастие няма да ти се налага да го доказваш.

Той се канеше да възрази отново, когато телефонът ми иззвъня.

— Прати много поздрави на майка си — каза Раян и пак се изправи.

Тъй като Коледа приближаваше с пълна пара, тя ми звънеше толкова често, че сметката ѝ за следващото тримесечие сигурно щеше

да съперничи на тази на някоя от стотите компании с най-висока пазарна стойност на лондонската фондова борса. Тъкмо се канех да вдигна телефона, когато погледнах към екрана. Кръвта се оттегли от лицето ми. Веднага разпознах номера, който и миналия път се беше опитвал да се свърже с мен.

— Какво има? — попита Раян.

— О, ами нищо — измърморих аз. — Просто майка ми, както предположи. Ще изляза да поговоря навън, за да не те притеснявам.

Когато излязох от всекидневната, се запрепъвах по стълбището с цялата грация, на която беше способно някое пияно магаре. Стигнах стаята си, а пръстът ми трепереше над копчето със зелената слушалка. И продължи да трепери и да трепери. Дъвчех устни и се молех за сила, но в крайна сметка всичко приключи с това, че прехапах езика си. Накрая вдигнах.

— Ало? — изкрях аз. — Джейсън? Ало?

---

[1] Английска детегледачка и централна фигура в риалити шоуто „Супер детегледачка“. Написала е три книги, посветени на отглеждането на малки деца. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 64

Прекалено късно. Той затвори. Тръшнах се на леглото, а мислите ми бушуваха толкова бясно, че едва успявах да се концентрирам върху сянката на лампата.

Знаех, че трябваше да се чувствам облекчена, и част от мен беше. Може би.

Идването ми в Щатите трябваше да представлява окончателно скъсване с миналото ми, а разговорът с Джейсън нямаше да помогне в това отношение.

Разумът ми казваше, че той бе трябвало да ми се обади при един от безбройните случаи, когато се опитвах да се свържа с него веднага след несъстоялата се сватба. Той имаше своята възможност. *Възможности.*

Бях си обещала да бъда силна, целенасочена и независима жена, която няма да мисли постоянно за миналото си. Знаех, че след като бях стигнала толкова далече, най-лошото нещо, което бих могла да направя, е да позволя на Джейсън или на себе си да проведем един дълъг разговор, който ще отвори старите рани.

И все пак една част от мен отчаяно искаше да направи точно това.

Имах толкова много въпроси към него, че можех да сложа в джоба си Джеръми Паксман^[1] с неговите разпити. Като например какво му се бе случило през онзи ден. Наистина ли нямаше замесена друга? Кога бе решил, че няма да може да поведе нещата докрай? И най-вече защо бе решил, че няма да може да доведе нещата докрай?

Но мисълта, че просто можех да вдигна, телефона и да чуя прекрасния му познат глас, който произнасяше името ми, бе прекалено непоносима.

Втрених поглед в мобилния си телефон и се спрях на последния набран номер. Щях да го направя. Знаех, че не трябва, но щях.

Само след няколко милисекунди щях да натисна копчето, за да му се обадя, но тогава на вратата ми се почука.

Обзе ме паника, мушнах телефона под възглавницата си и се облегнах на таблата на леглото, сякаш се намирах на някой шезлонг в очакване на някого, който щеше да се появи и да ме намаже с лосион със защитен фактор петнадесет.

Сигурно изглеждах абсурдно престорено.

— Всичко наред ли е? — Раян беше леко загрижен.

— Да, разбира се! — заявих аз. — Просто дойдох тук, за да си побъбря.

Той не каза нищо.

— С... моята леля — добавих аз.

Той продължи да мълчи. Заоглеждах се из стаята за вдъхновение и погледа ми се спря на една планина от тоалетни принадлежности върху тоалетката.

— Леля ми... Лилет. — „О, боже, бях кръстила въображаемата си леля с името на някакъв тампон“.

Раян се намръщи, а после се усмихна. Той се доближи до леглото, постави ръка на врата ми и ме целуна, като това накара пулсът ми да заблъска от желание.

— Днес си толкова красива — прошепна той и леко прокара върховете на пръстите си по бузата ми.

— Така ли? — попитах озадачено. Нямах никакъв грим и от едната страна на носа ми се развиваше пъпка.

— Абсолютно — усмихна се той. После се обърна, за да излезе от стаята, но се разколеба.

— Не знаех, че имаш леля. Как се казваше... Лилет ли? — обади се той.

— Аха — отвърнах аз.

— Тя... французойка ли е?

— Не... ъъ... да. Не.

Раян повдигна едната си вежда.

— Искам да кажа... че е белгийка — изстрелях аз.

— Имаш роднини в Белгия?

— О, да. — Искаше ми се да млъкна и да не проговоря отново, преди да съм успяла да култивирам някакъв мозък. — Стотици. Големи любители на бирата и шоколада.

Млъквай, Зоуи!

— Както и да е... Реших да се кача в стаята си, за да поговоря тук, защото леля Лилет понякога не е много за пред хора — добавих аз и направих физиономия.

— О?

— Аха — продължих аз. — В момента кара менопаузата и страда от ужасни горещи вълни. Именно заради това ми обади. Повече от ясно е, че не исках да проведа този разговор в присъствието на Руби и Самюел.

Последва още една пауза.

— Очевидно това се дължи на шоколада — добавих аз, проклинайки се.

— Какъв шоколад?

— Горещите вълни. В шоколада има нещо гнило, защо той ги предизвиква.

— Наистина ли?

— Ммм... о, да, тя...

Млъкнах. Раян ме гледаше втренчено и очевидно не вярваше на нито една дума от тези безсмислици.

— Е — каза той накрая, — да й пратиш много поздрави следващия път, когато говориш с нея. Сега ще слизам долу. Просто исках да проверя дали си добре.

— Аз ли? Ха! Чувствам се чудесно. Напълно чудесно и превъзходно. Не би могло да бъде по-добре.

Той се усмихна, аз се опитах да се усмихна.

Когато затвори вратата след себе си, се втренчих в телефона. Какво съм си мислела? Какво, по дяволите, съм си мислела? Изтрих последния номер от приетите разговори — номера на *Джейсън* — и изключих телефона си.

— Раян — извиках аз и отворих вратата. — Почакай! И аз идвам.

---

[1] Британски журналист в Би Би Си и автор на публицистични книги, някои от които превеждани и на български. Известен е със своя остър и пряк маниер на водене на интервюта. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 65

Да прекараш вечерта навън с някой свещеник не беше сред нещата, които ми се бяха случвали често досега. Подозирах, че същото се отнасяше за Труди, Амбър и Фелисити. Но Пол бе различен от всички останали духовници, които бях срещала. Най-малкото не приличаше на преподобния Дерек Крепър^[1] от църквата „Сейнт Майкъл“ в ливърпулското предградие Уолтън, която някога посещавах редовно. Той беше прекрасен човек с бакенбарди, с които човек би могъл да изтърка някое стълбище, и мило и приятно държане. И сам Господ знаеше, че това си бе истинско чудо, като се имаше предвид, че сигурно заради името си е бил подложен на много подигравки.

И в този ред на спомени се сетих, че миризмата на тялото му беше толкова силна, че само едно вдишване беше почти достатъчно да излющи лигавицата на назалните ти пътища, но той беше толкова мил, че това нямаше значение.

Това обаче не представляваше проблем за преподобния Пол. Той също бе прекрасен, но миришеше на „Хуго Бос“ и тази вечер носеше коравата си свещеническа яка върху стилна черна риза и чифт дънки, които подчертаваха дупето му толкова добре, че някои хора биха решили, че подобно нещо не трябваше да бъде позволено на божиите служители.

— Е, хм... какво мислиш за Пол? — попита Амбър, докато ми помагаше да отнеса напитките на нашата маса. Тя толкова се стараше въпросът ѝ да изглежда непринуден, че гласът ѝ прозвуча така, сякаш си миеше зъбите с терпентин.

— Мисля, че е фантастичен. Мил, интелигентен, много забавен. Защо питаш? — добавих аз, сякаш не разбирах.

— О, просто така — отвърна тя.

Усмихнах се.

— Не ме гледай така — добави тя и се изчерви. — Знам, че всички си мислите, че го харесвам, но не е вярно. Заклевам се.

— Разбира се — обадох се аз.

— Освен всичко останало, нашите луни са в несполучлива комбинация.

— Вашите какво?

— Луни. След като прекарах толкова дълго време в Индия, станах голям привърженик на ведическата астрология. Според системата Кута може да се измери потокът на мислите на двама души и как тази енергия хармонизира във връзката им.

— Значи твоята енергия не е в хармония с тази на Пол?

— Нашите лунни жилища са навсякъде — въздъхна тя. — Но разбира се, това не е показател за пълна кармична съвместимост...

— О, добре тогава.

— Хм! — Тя въздъхна колебливо.

— Разбира се, ако го харесваше, нито едно от тези неща нямаше да има значение, нали? — отбелязах аз.

— Естествено, че щеше да има, Зоуи — каза ми тя, изпълнена със съчувствие. — Ако се съберат двама души, чиито луни не са подредени в една линия, все едно е да се опиташ да смесиш... знам ли... нещо наистина мазно с нещо наистина воднисто.

— Олио и вода? — предложих аз.

— Именно. Не би се получило.

Продължих да се смея вътрешно заради този разговор чак докато стигнахме до масата. И Трудни, и Фелисити изглеждаха напълно отчаяни.

— Добре ли си? — прошепнах на Трудни.

— Да, да. — Тя кимна, но беше съвсем ясно, че не бе. — Защо не доведе и Раян тази вечер?

— О, защото някой трябва да гледа децата. Както и да е, хубаво е просто да излезеш с приятели.

Да си остане между нас, лъжех така безобразно, че се учудих как носът ми не бе пораснал с тридесет сантиметра. Раян наистина се бе замислил сериозно да повика някого за децата, но когато разбра, че на това събиране щяхме да бъдем главно момичета, явно се отказа от идеята си.

Не бях много притеснена от това, особено след като никой (с изключение на Трудни) не знаеше за нашето малко приключение. И беше логично да отбягвам да правя нещо толкова подозрително, като това да поканя Раян с нас.

— Как е напоследък Талула? — попитах Фелисити. — Руби се е затъжила за нея. Не сме ви виждали от една седмица. Опитвах се да я въвека в някакъв разговор, но тази вечер е странно унила и подозирах, че единственото, което би имало ефект, щеше да е да ѝ пуснем малко ток.

— О? А, чудесно — отвърна тя и за миг проблесна обичайната ѝ усмивка.

— Вярно ли е, че я учиш на френски? — попита Трудити.

— Да — отговори Фелисити, която очевидно се опитваше да се развесели. — Всъщност е много добра. Майка ѝ учи най-разпространените думи. Страхувам се, че няма да стигнем много далече, като се има предвид, че едва сега Нанси спря да произнася звука „з“ в думата chez^[2]. Но поне се стараете.

— Фантастично! — възкликнах аз. Бях доволна, че малко се пооживи. — Надявам се, че ще ги доведеш на коледното парти на Раян.

Това беше начинание, което Раян бе обявил едва миналата седмица. Първоначално бе идея на Руби, но Раян я бе приел ентузиазирано. За мен това беше истинско доказателство, че му харесваше да може да разговаря със съседите си, без да се клатушка на ръба на Армагедон.

Що се отнасяше до мен — нямах търпение не само защото Раян бе намерил кой да се погрижи за кетъринга, но и защото вече бях планирала тоалета си. Панталон с широки крачоли, който много ми подходеше, и черна кашмирена блуза с дълбоко деколте. Тоалетът беше шик и ненатрапчив, макар че прекарах цял ден в трескаво претърсване на всеки един аутлет в Бостън, за да го открия.

— Коледно парти ли? — попита Фелисити и нежната ѝ усмивка изчезна. — Раян ще прави коледно парти?

— Ами да. Тъж... нали получихте поканата си?

— Не, Зоуи, не сме. — Фелисити направи опит да изглежда весела, докато ми съобщаваше отговора си, но не се получи.

— Е, може би още не са разпратени.

— Ние получихме нашите — обади се Трудити съвсем не на място.

— И ние — изчурулика Амбър.

Погледнах към преподобния Пол за помощ. Той кимна. Ококорих се.

— О, боже! Извинявай, Фелисити — казах аз и ме обзе внезапна тревога. — Сигурно е станало някакво не доглеждане. Знам, че беше в списъка. Раян сигурно е забравил да ти изпрати имейл. Но моля те, смятай се за поканена. Наистина.

— Не, не! — заяви тя, вдигна ръка като някой регулировчик и се изхили лудешки, сякаш това бе последното нещо на света, за което трябваше да се тревожи. — Наистина, Зоуи, не се притеснявай за мен!

— Но, Фелисити, аз...

— Не, няма да дойдем! Не се притеснявай!

— Честно, Фелисити — опитах се да се намеса, — ти беше сред поканените. Ти си поканена!

Тя млъкна за миг.

— Не бих дошла, ако съм нежелана. — Тя се усмихваше наскърбено, а устните ѝ трепереха.

— Ти си поканена — настоях аз.

Тя се поколеба.

— Наистина ли?

— Абсолютно — отвърнах аз.

— Е, това е чудесно! — засия тя. — Ще трябва да проверя в бележника си естествено, но можеш да ме запишеш, а аз ще ги потвърдя по-късно.

Двадесет минути по-късно, когато с Трудите съгласувахме едно отскачане до дамската тоалетна заедно, за да може да пооправи грима си (обичаше да го прави толкова често, колкото и някое проходящо дете, подложено на тренировъчни посещения до гърнето), това се превърна в тема на разговора.

— Боже, стана добре, че откри, че Фелисити е била изпусната от списъка на поканените на партито на Раян — каза ми тя. — Тя никога не би му простила.

— Знам, само се надявам да е станало случайно, а не Раян да ги е пропуснал нарочно. Може би не се разбира с Нанси и Аш.

— Те се разбират с всички — заяви презрително Трудите. — Освен това, според думите на Барбара, в момента Раян се опитва да бъде идеалният съсед. Следователно никога не би ги пренебрегнал нарочно.

Както и да е, радвам се, че проблемът се реши. Фелисити е в странно настроение цяла вечер.

Беше съвсем в стила на Трудни да мисли за останалите, когато собственият ѝ живот не бе никак лесен.

— Как вървят нещата при теб? — попитах аз.

Тя сви рамене.

— Ами можеш да се досетиш. Горедолу биват. Искам да кажа, отношенията ми с Барбара са страхотни, не ме разбирай погрешно. Раян направи истинско чудо.

— Ами ти и Ричи?

— Няма никакво „аз и Ричи“. Не сме говорили от няколко дни. — Чудех се как да отговоря, но Трудни ме изпревари: — Не отговаря на обажданията ми. — Лицето ѝ се сгърчи.

— О, Трудни — прегърнах я аз. Бях съвсем наясно, че отговорът ми бе толкова жалък и неподходящ, че все едно се опитвах да изгася горяща къща с воден пистолет. Но не беше лесно да преценя какво повече мога да направя.

Прекарахме следващите десет минути в тоалетната, като ту ридяхме, ту се прегръщяхме. Когато реши, че бе готова да се върне в бара, по кожата ѝ бяха избили толкова много петна, че изглеждаше така, сякаш бе получила алергична реакция от пудрата си.

— Не съм искала да те разстройвам, Трудни — казах ѝ аз, когато излязохме.

— Не ставай глупава, миличка. Чувствам се по-добре, като си поревах малко. Не знам какво бих правила без теб, наистина не знам.

Обаче в мига, когато излязохме от дамската тоалетна, съзрях някого в другия край на бара, който според мен щеше да промени драматично хода на вечерта.

Сръгах Трудни, но тя ровеше в чантичката си с розови пайети и се опитваше да намери никотинова лепенка, която да прави компания на останалите четири под блузата ѝ.

Отново я сръгах.

— Изчакай, миличка, мисля, че открих една — каза тя и измъкна нещо, което приличаше на лейкопласт. — Проклятие! Това е една от лепенките ми за зърна.

— Трудни — изсъсках аз и я сръчках толкова силно в ребрата, че тя изскимтя.

Когато погледна нагоре, Ричи се бе запътил към нас със сурово изражение. Те стояха безмълвно един срещу друг. За миг въздухът можеше да се реже с нож.

— Здравсти, скъпи! — прошепна Трудн накрая. — Как си?

Ричи се пресегна и сграбчи ръката ѝ, която въпреки опитите ѝ трепереше неконтролируемо.

— Трудн — промърмори той, — дошъл съм, за да опитам отново.

---

[1] Крепър (scarper) — в превод от английски думата е жаргон за „тоалетна“. В буквален превод фамилията означава „кенеф“. — Б.пр. ↑

[2] По време на (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 66

В бара кипеше оживление. Хората се интересуваха от Труди и Ричи толкова, колкото и от някой уличен музикант на концерт на „Ю Ту“. Поне беше така до мига, в който Ричи извади пръстен. Не бях сигурна дали е възнамерявал да ѝ предложи пред толкова голяма публика, но жената от лявата му страна никак не се интересуваше от мнението ми, защото, когато разбра какво се канеше да направи Ричи, реакцията ѝ беше толкова бурна, че човек щеше да си помисли, че той молеше нея да се омъжи за него.

— Божкеее! — изкрещя тя. — Той ще ѝ предложи брак. Шшшт, всички да млъкват. Той ще ѝ предложи брак!

Всички в бара спряха и се вторачиха в Ричи.

— Ъъъ... Труди — започна той и коленичи. Труди изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се хвърли в морето. — Скъпа, ти си жената за мен. Знам, че се излагам, но ти го заслужаваш. Обичам те, Труди, и ще те помоля да се омъжиш за мен отново и отново, и отново, ако се наложи. Искам ти да си майката на децата ми. Затова, моля те, Труди, какво ще кажеш?

Предпоследното изречение на Ричи ме накара да потрепера.

— Ъъъ... за това... — Труди се огледа наоколо, погледът премина през множеството лица, напрегнати в очакване. После погледна към Ричи.

— Труди?

— Ами добре... Да, защо не?

Изпуснах бутилката „Бъдуайзър“, която очевидно бях задигнала по невнимание. Тя се разби на парченца на пода пред мен. Новите ми дънки бяха залети с бира, докато пяната се стичаше между пръстите на краката ми.

— Това „да“ ли е? — попита Ричи и се изправи. На лицето му бе изписано огромно недоверие и изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да загуби съзнание.

— Ъъъ... — Тя отново се заглежда наоколо. — Да!

От десет възможни точки ѝ дадох и десетте заради убедителността ѝ.

Ричи я взе в обятията си, а целият бар избухна с такава сила, че човек би могъл да чуе подобен шум само ако се намира близо до някой излитащ „Боинг 747“.

— Аз черпя! — изкрещя той и завъртя Труди толкова силно, че чантичката ѝ замалко не удуши един случаен клиент. Когато най-сетне я остави на земята, се надвеси над бара и грабна бутилка шампанско. Погледнах Труди.

— Не ме гледай така — изсъска тя.

— Как? — прошепнах аз. — Никак не съм те гледала. Просто...

— Какво?

— Ами това, което те спря да му кажеш „да“ първия път... ще му го кажеш ли сега?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Разбира се. Просто трябва да избера подходящия момент, за да...

Но преди да успее да довърши изречението си, бе засмукана от още една целувка, която беше толкова страстна, че устните на Ричи сигурно горяха в пламъци.

— Е, трябва да си призная, че тазвечерното ни излизане имаше доста добра развръзка — каза преподобният Пол и потупа Ричи по гърба. — Страхотна работа, приятели. Браво!

— Къде е Фелисити? — попитах аз, като въпросът ми не беше насочен конкретно към някого.

— О — намръщи се Амбър, — не съм сигурна къде отиде. Беше тук преди минута, когато Ричи направи предложението си. После стана и каза, че трябвало да си ходи.

— Тя добре ли е? — попитах аз.

— Де да знам.

Замислих се дали да не тръгна след нея, но Труди отново застана до мен.

— Няма смисъл — прошепна тя. — Ти си права. Трябва да му кажа. Не мога да го направя.

— Труди, почакай...

— Не, Зоуи — отвърна тя, — трябва да поговоря с него.

Наблюдавах как Труди хвана Ричи за ръката и го поведе към изхода на бара, докато се чудех как, по дяволите, щеше да реагира на новината ѝ.

ГЛАВА 67

Затворих тихо входната врата и се почудих дали Раян беше все още буден, но не чух нищо. Прободе ме разочарование. Дотътрих се до горния етаж и видях, че в спалнята му не светеше, значи трябваше да се запътя към моята стая. Така де, не бях отчаяна, нали? Със сигурност можех да изкарам една нощ, без да се сгуша до Раян и да прокарам пръсти по извивката на гърба му. А и това се оказваше идеалната възможност да изпълня процедурите от новия си разкрасяващ режим. Бях се заклела да се придържам стриктно към него, след като вчера бях попълнила някакъв тест в едно списание и бях открила, че разхайтеното ми отношение към подобно нещо щеше да ми докара лице като това на Дот Котън^[1] още на тридесет и пет годишна възраст.

Отидох в банята с намерението да почистя грима от лицето си, а после да го намажа с клинично тестван овлажняващ лосион с успокояващо действие (който подозрително напомняше на оцветена вода), да си измия зъбите с избелваща паста и да се отдам на продължителен нощен сън. О, майната му!

Влязох в стаята на Раян, свалих си дрехите, пъгнах се в леглото до него и усетих топлината на кожата му. Прегърнах го и долепих бузата до врата му.

Уханието му — толкова свежо и секси, че беше жалко, че не можеше да се бутилира, накара кръвта ми да закипи и притиснах бедрата си към неговите. Той се размърда и се обърна към мен все още полусънен, като ме привлече здраво към себе си, а краката му обвиха моите.

— Ти се върна — прошепна той, а устата му беше толкова близо, че в дъха му долових аромата на пастата за зъби.

— Не исках да те събудя — отвърнах аз, докато милвах едната му буза с палеца си.

— Да, да — измърмори той и ме целуна бавно.

— Добре, но те събудих — усмихнах се аз и долепените ни тела се задвижиха в бавен ритъм.

— Ей, не се оплаквам. — Той ме целуна по бузата и по кожата ми сякаш запърхаха пеперуди.

— Нима?

Пръстите му излъчваха топлина и се спуснаха надолу по гърба ми. Докосна ухото ми с устни.

— Никак даже.

Любихме се до сутринта, почти до часа, в който трябваше да се събудят децата.

Облякохме се бавно, като не спирахме да се целуваме, и докато Раян си слагаше тениската, се усетих, че бях повдигнала въпрос, върху който бях разсъждавала много често напоследък.

— Никога не говориш за съпругата си — промълвих тихо.

Раян беше нахлузил до половина тениската, но спря да се занимава с това и се зачудих дали не беше грешка, че го споменах. Трескаво потърсих погледа му.

— Знам. — Той дооблече тениската си и седна на леглото до мен. — Никога не съм смятал, че съм от онези мъже, които не могат да изразят чувствата си. Но предполагам, че след смъртта на Ейми убедително доказах, че съм точно такъв.

Той замълча.

— Може би ще се почувстваш по-добре, ако понякога говориш за нея — предложих аз, но когато тези думи се отрониха от устата ми, осъзнах, че аз самата бях истински лицемер. Не бях казала на никого за Джейсън или за отменената ми сватба. Във всеки случай не беше никак редно. И все пак това беше различно, съвсем друго измерение. Моите проблеми изглеждаха нищожни в сравнение с това, което беше преживял Раян.

Раян кимна, сякаш вярваше в думите ми. Той просто не знаеше как да го направи. После се изправи и отиде до прозореца с гръб към мен.

— Срецнахме се тъкмо когато и двамата бяхме завършили колеж — каза той, а гласът му беше спокоен. — Бях имал много гаджета, но никога не бях открил момиче, с което да искам да излизам сериозно. Тогава срещнах Ейми и всичко това се промени.

— Що за човек беше тя? — попитах аз.

Той бавно се обърна, облегна се на перваза на прозореца и се усмихна, като се пренесе обратно в едно друго време и място. — Умна. Забавна. Пряма. Никога не би търпяла да ѝ въртя кофти номера — засмя се той.

— Сериозно? — попитах аз с усмивка.

— Аха — поклати леко глава. — Начинът, по който се държах, когато ме срещна за първи път, развалината, която бях... щеше да ме намрази. Щеше да каже: „За бога, Раян, стегни се. Избръсни се и престани да се държиш като задник“.

— Недей да съдиш себе си толкова сурово — казах му аз. — Преживял си много. Малко са хората, които биха се справили с факта, че са овдовели и са останали с две малки деца.

— Не го понесох добре — настоя той. — Още от самото начало не го понесох никак добре.

Не казах нищо.

— Когато ми се обадиха, за да ми съобщят, че тя е в болница, след като е преживяла автомобилна катастрофа, аз... аз... — Той замълча, за да събере мислите си. — Трудно е да се опише какво почувствах. Просто не можех да го приема. Не бих могъл да го приема, да повярвам. Тя просто бе тръгнала да вземе приятелката си Кийли, която живееше на по-малко от осем километра от нас. Отиваха по магазините, а аз гледах децата. Тогава Самюел беше съвсем малък и сама знаеш, че майките трябва да отделят много време и енергия за малките бебета. Това трябваше да е свободният ѝ следобед.

— Какво се случи? — попитах аз.

Той затвори очи и изпусна продължителна въздишка.

— Било е челен сблъсък с някакъв мъж, който тъкмо спирал на бензиностанцията. Карал като побъркан, взел завоя без да се оглежда, и в общи линии се забил в предното стъкло на колата на Ейми.

— Той оживял ли е? — попитах аз.

— Не. И по-добре, защото иначе аз щях да го убия.

Прехапах устни.

— Извинявай — каза той и погледна към земята.

— Никой не може да те обвини, че си се чувствал по този начин.

— Както и да е — продължи той, — не мога да си спомни много от това какво е станало, преди да стигна до болницата, но помня, че крещях и виках като побъркан и настоявах да разбера защо докторите

не правеха нещо повече, за да я спасят. Истината бе, че бе починала веднага. Не можеха да направят нищо повече.

— А къде бяха Самюел и Руби, докато се случваше всичко това?

— Кийли, приятелката на Ейми, дойде у дома, за да се грижи за тях. Сега, когато тези събития са отминали, мога да кажа, че беше невероятна. Именно тя трябваше да каже на Руби какво се бе случило. Бях просто... въобще не бях на себе си. И най-лошото е, че напоследък въобще не съм я виждал. Веднъж, когато ме видя в града, ми помахаша от другия край на улицата, но аз си плюх на петите и бързо изчезнах. Предполагам, че в това се изразява отношението ми към всичко, което се бе случило. Да се преструвам, че никога не се е случвало.

— Ето защо няма никакви снимки на Ейми.

Той сбърчи нос.

— Това е глупаво, наивно, но истината е, че винаги много ме е боляло да я гледам, да говоря за нея, да мисля за нея. Предполагам, че макар да не съм го съзнавал, съм решил, че няма да правя нито едно от тези неща. Знам, че това не е добре нито за децата и вероятно нито за самия мен.

— Сега говорим за нея — отбелязах аз.

— Да, така е. — Той млъкна за миг. — И всъщност се чувствам нормално. Дори добре.

Усмихнах се.

— Знаеш ли — продължи той и отново се обърна с лице към прозореца, — Зоуи, мисля, че Ейми би те одобрила.

— Наистина ли? — Бях удивена.

— Да — отвърна той. — Така е.

Това заявление ме накара да изпадна в неочаквана паника заради това дали не бях разбрала погрешно очакванията на Раян за нашата връзка. Имах предвид, че да, наистина много го харесвах. И добре де, времето, прекарано с него, безспорно си струваше много повече от меланхоличния унес в свободната спалня на майка ми.

Но той не беше Джейсън.

Отново вдигнах поглед към него и си казах, че си въобразявам разни неща. Бе разкрил сърцето си пред мен, защото бе дошло подходящото време, за да го направи. Той продължаваше напред и би сторил същото и пред всеки друг. Не, това до голяма степен си оставаше забелжка както за него, така и за мен.

Изведнъж скърцането на вратата прекъсна хода на мислите ми. Иззад нея надникнаха рошавите руси къдрици на Самюел, които приличаха на глазурата на ванилов сладолед.

— Зоуиии? — измънка сънено той. — Искам зърнена закуска, моля.

Раян отиде до него, вдигна го и го прегърна силно.

— Зайо, двамата със Зоуи слизаме ей сегичка и ще ти дадем закуска. Съгласен? Тя дойде тук, за да обсъдим нещо.

Тъкмо когато слязох на долния етаж и започнах да се чудя кога да намина към Трудни, телефонът ми изпиука, за да оповести пристигането на ново текстово съобщение. То гласеше: „Миличка, няма закъде да бързаш. Сватбата е отменена“.

---

[1] Героиня от сериала „Ийстендърс“, известна като клюкарка и заклетата пушачка, която си вре носа навсякъде. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 68

След по-малко от половин час Труди се отби у нас. Очите ѝ бяха толкова кървясали от рев, че човек можеше да си помисли, че през последните двадесет години е пила водки за закуска.

— Как е могъл да я отмени просто така? — попитах аз.

— Не, не, не той — уточни тя. — Каза ми, че все още ме обича, но се нуждае от време, за да реши какво трябва да направи.

Въздъгнах и се затътрих навън, за да прибера пощата.

— Постъпи правилно — казах ѝ аз, но се чувствах толкова квалифицирана да давам съвети по този проблем, колко и Тинки Уинки от сериала „Телетъбис“.

— Постъпила съм правилно, като съм приела предложението му в някакъв претъпкан бар, след което двадесет минути по-късно му пускам бомбата? — каза тя. — Ще приема това като шега от твоя страна.

— Добре де, била си на неподходящото място и в неподходящото време — признах си аз, — но много хора биха направили същото нещо в онзи бар. Искам да кажа, че си била принудена. Жената в синята блуза беше готова да те удуши, ако откажеш.

— Може би. Но въпросът е, че... Добре ли си? Зоуи, какво има?

— Моля? О... — Бях се вторачила в писмото в ръката ми. — Нали ти бях казала за онези странни писма, които получава Раян.

— Да, помня, че ми разказа.

— Е, изглежда, е получил още едно.

— Боже! — възкликна Труди. — Питала ли си го за тях? Искам да кажа, че след като сега сте двойка, би било напълно разумно.

— Не сме двойка.

Тя повдигна едната си вежда.

— Както кажеш, миличка.

Доста по-късно същия ден, когато децата си бяха легнали, най-сетне успях да говоря с Раян.

— Днес получи още едно такова — казах му аз. Странно, но се почувствах глупаво, докато му подавах плика.

Той се канеше да го вземе, когато разбра какво бе.

— Мамка му. Мислех, че са престанали да идват.

Той взе плика и го напъха в задния си джоб, а после продължи да търси бира в хладилника. Почувствах се толкова задоволена от отговора му, колкото и някой, който бе чакал три часа на опашка пред отдела за обслужване на клиенти само за да установи, че бе затворил.

Когато видях едно от тези писма за пръв път, не бях много заинтригувана. Но по онова време не бях нищо повече от един страничен наблюдател на живота на Раян. Те бяха парчета от пъзел, които бях подреждала, за да си изградя някаква непълна представа за него: лошо момче, женкар, очарователен негодник.

Но сега, когато бях повече от наблюдател, не можех да не изпитам някакво различно чувство към тях — нещо, което не харесвах. Случващото се между мен и Раян може и да беше малко повече от продължителен ваканционен романс, огромно отклонение от действителния живот, но непрекъснатата поява на тези писма мрачно напомняше за миналото му, както вероятно и за настоящето му. Те казваха, че независимо от това колко убедителен беше, когато се гушнеше до мен, независимо от това колко любящ и нежен изглеждаше, Раян си оставаше момчето за секс.

Авторката на тези писма, без значение коя беше тя, някога бе открила в прегръдките му утехата, която намирах и аз сега. И независимо колко глупаво беше (*за бога, аз все още бях влюбена в друг!*), това ме караше да се чувствам странно несигурна. Дори изпитвах ревност. Това не беше никак хубаво.

— Тъъ... от кого са? — попитах аз, като се опитвах да изглеждам равнодушна.

Той се завъртя и внимателно заглежда лицето ми. Очевидно се справях толкова добре с равнодушието, колкото и с опитомяването на лъвовете.

— Една жена, с която веднъж имах нещо като връзка — каза ми той. — Беше съвсем кратка. Абсолютно нищо. Нямахме никакво значение. Наистина.

— Тя явно не мисли така. — Не можах да се въздържа и се обадох.

— Да, знам, но аз прилагам много проста тактика. Не обръщам внимание на писмата ѝ. Те наистина нямат никакво значение.

— А какво ще стане, ако разбере за мен? Да не стане така, че твоето разгневено бивше зайче да се опита да ме докопа?

— Неее! — Той отвърна презрително. — Тя е психо, но аз винаги ще те защитя, ако се стигне до бой.

Почувствах се толкова успокоена, колкото и човек, който тъкмо бе разбрал, че подстригването и изсушаването му са били възложени на Суини Тод^[1].

— Не се тревожи. — Той наблегна на думите си. — Освен това тя не знае за теб.

„Не се тревожи.“ Тези думи със сигурност гарантираха безпокойството ми.

— Добре тогава — успях да измисля само един начин, за да се успокоя. — След като си убеден, че тя не знае за мен, може би ще мога да погледна писмото.

— Какво? Не искаш да...

— Раян, иначе няма да заспя — прекъснах го аз. — Хайде, поглези ме.

— Сещам се за далеч по-добри начини, за да ти угодя — усмихна се той.

Бръкнах в джоба му. Той грабна писмото от ръцете ми така светкавично, че едва не откъсна пръстите ми.

— Сега вече наистина съм разтревожена.

— Добре — отстъпи той. — Ти печелиш. Но нека поне аз го отворя.

Наблюдавах го как разкъса плика и се вторачи в листа. Не можех да прочета нищо по изражението на лицето му.

— Е?

— Едва ли искаш да видиш това. — Той скри писмото зад гърба си.

— Напротив! — изписках аз, докато се опитвах да го изтръгна от ръката му.

— Не, наистина не искаш — каза той и отново се завъртя и ми избяга.

— Да, наистина искам — отвърнах аз, съзнавайки, че възможността да надвия физически Раян беше толкова голяма, колкото и тази Чери Блеър^[2] да спечели конкурса за „Песен на Евровизия“.

— Не, ти...

— Раян! — сопнах се аз. — Ако не ми позволиш да видя това писмо, само ще ме накараш да си мисля, че е десет пъти по-ужасно, отколкото вероятно е в действителност. Затова, моля те, покажи ми го!

Той се поколеба. После бавно измъкна писмото иззад гърба си, така че успях да го видя, и ми го връчи с неохота.

„Раян,

Копеле такова. Ти си долен мръсник.

И знаеш ли кое прави това още по-лошо? Тя носи дрехи поне два размера по-големи от моя.

Жулиета“

Погледнах го и ахнах.

— Добре де — обади се той. — Значи може би знае за теб.

---

[1] „Суини Тод: Бръснарят демон от Флийт Стрийт“ — филм от 2007 г., разказва за викторианската мелодраматична история на Суини Тод, английски бръснар, който убива клиентите си с помощта на бръснач. — Б.пр. ↑

[2] Съпругата на бившия британски президент Тори Блеър, която работи като пледиращ адвокат. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 69

До: Zoemmoore@hotmail.co.uk

От: Helen@Hmoore.mailserve.co.uk

„Скъпа Зоуи,

Не мога да повярвам, че няма да си дойдеш за Коледа. Не мога да го повярвам!

След всичко, което преживяхме тази година, си мислех, че най-малко трябва да се съберем около масата като семейство и да изкараме една хубава Коледа заедно. Нима искам толкова много? Нима не отстъпих и не ти позволих да заминеш за Америка, без въобще да ми мигне окото. Разбира се, това бе за пред хората. Просто си седях въкъщи и се тревожех до смърт, но не казах и думичка, защото баща ти не би ми позволил.

Ако се притесняваш от това, че ще срещнеш Джейсън наоколо, недей. Нито аз, нито някой друг се е натъквал на него на улицата. Сякаш е изчезнал от лицето на планетата, а мен това ме устройва. Най-подходящото място за него би било Марс.

Знам, че това вероятно изобщо няма да те накара да промениш решението си, но възнамерявах да ти съобщя нещо, когато си дойдеш у дома. Нещо изключително важно, за което разбрах от прегледа ми при доктор Ахмед вчера. Не е рак на панкреаса или непоносимост към житните култури, но се заклевам, че е също толкова сериозно. И то до такава степен, че не смятам, че мога да ти съобщя новината в имейл. Или пък по телефона. Но след като дори не си направи труда да си дойдеш у дома, то и аз няма да си направя труда да те информирам.

Е, млада госпожице, надявам се, че си доволна. Това е всичко, което мога да кажа.

Мама“

Възможно ли е майка ми наистина да беше сериозно болна?

Тази мисъл проблесна за момент в съзнанието ми. После си напомних, че хипохондрията ѝ беше наистина първокласна. Веднъж нокътят на пръста на крака ѝ се беше враснал в месото и тя бе решила, че резултатът ще е ампутация.

Не, бях абсолютно убедена, че когато майка ми кажеше, че има нещо толкова сериозно, колкото рак на панкреаса, вероятно ставаше въпрос за всяко нещо — като се почне от продължителна мигрена и се стигне до гниди.

Това обаче не ме накара да се почувствам по-добре след имейла ѝ. Отсъствието на целувките в края на писмото ме прободеше в сърцето.

Истината бе, че много се *измъчих*, докато реша дали да се прибера за Коледа, или да остана тук. От една страна, смятах, че ще ми е хубаво да видя мама и татко. (О, господи, самата дума „смятах“ вероятно ме превръщаше в още по-жалко подобие на дъщеря, отколкото бях в действителност.) Но нямаше никакво съмнение за това каква щеше да бъде най-важната тема при завръщането ми у дома — сватбата. Ако трябваше да съм честна, желанието ми да прекарам Коледата в разговори за нея беше толкова голямо, колкото и това да се преквалифицирам в собственик на погребално бюро.

Другата причина, свързана с тревогата по завръщането ми, беше дори още по-прозрачна: Джейсън. Щях да се надявам отчаяно да го срещна случайно и в същото време щях да бъда ужасена от тази среща. Честно казано, предпочитях по това време на годината да кипя от празнично веселие, отколкото от разкъсваща ме параноя. А, не, много благодаря!

Така че в крайна сметка решението ми някак си се случи от само себе си. И заради това, че го описвах като решение, то звучеше дори по-преднамерено, отколкото всъщност беше. Не можах да реша какво да направя и затова не направих нищо. А това означаваше, че все още бях тук, когато до Коледа оставаше по-малко и от седмица и на практика нямаше никакъв възможен начин да си ида у дома, дори и да искам. Всеки полет до Манчестър сигурно вече бе резервиран, с изключение на местата, които бяха толкова скъпи, че дори и на някой петролен магнат щеше да му е нужна втора ипотека, за да се сдобие със седалка в самолета.

Но въпреки това продължавах да мисля, че съм постъпила подло. Трябваше да се успокоя, като разбера каква е тази мистериозна болест на майка ми.

Часовата разлика ме принуди да изчакам до следващата сутрин, за да се обадя вкъщи. Сторих го, докато приготвях закуската на децата. Майка ми вдигна след три позвънявания.

— Здравей, Зоуи — каза тя с подходящия за случая обиден тон.

— Мамо, каква е цялата тази история за това, че си сериозно болна? — попитах аз. — Какво става с теб?

— Никога не съм казвала, че съм. Виж, просто казах, че е сериозно. Никога не съм казвала, че е трябвало незабавно да ме приемат в болница или нещо подобно, затова няма нужда да се тревожиш.

— Какво ти има? — настоях аз.

Тя въздъхна:

— Не е нещо, което бих искала да обсъждам по телефона.

— Добре — процедих през зъби аз, като се опитвах да скрия факта, че ми се искаше да я удуша.

— Това просто не е сред нещата, за които да говориш в някой международен телефонен разговор — продължи надменно тя. — И ако си толкова загрижена, трябваше да си дойдеш у дома за Коледа, както би постъпила всяка нормална дъщеря.

— Мамо, да не би да ме изнудваш? — попитах аз, като не успях да скрия раздражението си.

— Не! — изкрещя вбесено тя.

Замълчах за миг, докато обмислях отговора си.

— Дай ми татко — казах решително аз.

— Той не е тук — информира ме тя. — И между другото, забранено му е изрично да обсъжда с теб здравословните ми проблеми и няма смисъл да се опитваш да изкопчиш нещо от него.

— Майко, понякога си много дразнеща жена — казах ѝ аз.

— Ха! — изписка тя. — Аз ли съм дразнеща? Ти си тази, която ме остави да се чудя какво да правя с една екологично отгледана бронзова пуйка, която тежи точно два килограма и двеста грама. Благодарение на факта, че няма да се появиш.

Поех си дълбоко дъх.

— Виж, мамо, просто ми кажи едно нещо. Това, което имаш, за което доктор Ахмед ти е поставил диагноза, ще те убие ли?

— Не.

— Ще ти причини ли някакви сериозни страдания?

— Не.

— Добре тогава — отвърнах аз. — Ще затворя.

— Зоуи — обади се тя, преди да успея да прекъсна разговора, — няма защо да се тревожиш. Аз просто... исках да го обсъдя с теб лично. Това е всичко. О, няма значение, не е спешно. Нали ще си дойдеш у дома скоро след Коледа, какво пък като не е навръх Коледа?

— Д-д-да — отвърнах несигурно.

— Добре тогава — каза тя. — Тогава ще си поговорим. И нали няма да се тревожиш?

ГЛАВА 70

Партито се очертаваше като най-важното социално събитие за мен през този месец, докато не видях печатно копие на една от поканите малко след като Раян ги бе разпратил по имейла. Очевидно под влиянието на двете деца той бе взел важното решение да направи това събитие тематично, което хич не ми се нравеше.

— *Трябва ли задължително да бъде бал с маски?* — попитах го аз.

— Мислех си, че вие, англичаните, обожавате партита с костюми. Обикновено ги организираме само на Хелоуин. Но децата ме убедиха, че би било добра идея да направим едно такова в твоя чест — ухили се той.

— *Страхотно* — отвърнах аз.

— *Все още ли няма какво да облечеш?* — попита той.

— *Да* — отвърнах унило.

— *Е, няма проблем — продължи весело той.* — В града има едно страхотно магазинче и съм сигурен, че там ще успееш да си намериш нещо.

— *О, зъз... ами сигурна съм, че вече е прекалено късно за това* — покашлях се аз. — *Искам да кажа, че няма да имам нищо против да пропусна частта с „костюмите“.*

— *Какво?* — Руби се провикна невярващо.

— *Неееее, Зоуииии!* — изкрещя Самюел.

— *Но ти ще си единствената, която няма да участва* — нацупи се Руби.

О, господи! *Мразех* костюмите. Бях започнала да ги мразя, откакто отидох на партито по случай шестия рожден ден на Луис Бенет, облечена като кокер шпаньол, защото майка ми бе решила, че трябваше да ида маскирана като „нещо космато“. Когато пристигнах там, всяко второ момиче беше облечено като фея.

— *За всички вас няма никакъв проблем* — казах на Руби. — *Костюмите ви са страхотни.*

Руби щеше да бъде Барби — принцесата от острова, а Самюел — Даш от филма „Феноменалните“, след като миналата седмица Раян ги бе завел да си изберат костюмите.

— Твоят също ще бъде — засия тя.

Искаше ми се да изпитвам поне частица от нейния ентузиазъм.

Започнах с магазина, който Раян ми препоръча, но беше затворен. Затова продължих да обикалям из всеки един голям универсален магазин за костюми, който можеше да ми предложи целият щат Масачузетс, но все удрях на камък, докато най-сетне стигнах до последния, който беше отворен. Проблемът беше, че не преливаше от разнообразие.

— Значи това наистина са последните два от моя размер, с които разполагате? — нетърпеливо попитах продавача. — Ама наистина ли?

— Да, душицо. Наистина — заговори провлечено той.

— Искам да кажа, че нямате нещо, което да не е чак толкова... натрапчиво?

Той поклати глава.

Докато разговаряхме, си представях идеалния костюм. Мислех си за Принцеса Лея! Страхотно! Малко ретро, но щях да спечеля допълнителни точки с него, защото всички са я харесвали на младини.

— Нищо от „Междузвездни войни“? — попитах аз, като се надявах да опресня паметта му.

— Имаме Джаба Хътянина, но не е твоят размер — каза ми гой.

— О! Значи остават само тези двата, така ли?

— Аха.

Погледнах към първата възможност и веднага реших, че и дума не можеше да става за него. Това беше костюм на палава медицинска сестра, който много напомняше на дрехите, които носеха партньорките на Бени Хил в началото на осемдесетте.

Следователно не ми оставаше нищо друго, освен да се спра на втория. Е, не беше точно това, което бях намислила, но поне нямаше да съм толкова разголена, колкото ако бях избрала другия.

Продавачът погледна часовника си.

— Предполагам, че в такъв случай ще взема този — каза аз, издърпах костюма и го сложих на тезгяха.

— Добре — отвърна той видимо облекчен, че ще се отърве от мен.

Нарамих костюма и когато се озовах обратно в Хоуп Фолц бях изтощена и не исках никога повече да го погледна. Освен това започнах да размислям дали не трябваше да пробвам с Джаба Хътянина.

— Какво си взе, Зоуи? — изкрещя Руби и се втурна към вратата.

— Много се колебая за това — измърморих аз и разопаковах пакета.

— Уау! — възкликна Самюел, докато го разгъвах. — Уау! Уау! Уау! — Но явно той единствен бе впечатлен.

— Ами... не е лош — усмихна се дипломатично Руби.

— О, боже, ужасен е, нали? — направих гримаса.

— Страхотен е — прошепна Раян и ме целуна, докато децата не гледаха към нас. — Ти ще си в него и само това има значение.

ГЛАВА 71

Руби и Самюел бяха украсили къщата с толкова много гирлянди, че всекидневната приличаше на пещера. При появата на Раян сърцето ми направо спря да бие — беше облечен като каубой. В първия момент, когато го зърнах, се зачудих дали някак си не беше усетил тайните ми фантазии, докато бяхме на езда в Ню Хемпшир. Но не се замислих много по въпроса, защото за пореден път бях прекалено заета да се наслаждавам на дупето му.

Когато пристигнаха първите гости, Раян отиде да ги поздрави на вратата. На връщане той се обърна към мен и отбеляза:

— Все още не си облечена.

— Наистина ли искаш да ме накараш да направя това?

— Хайде, Зоуи! — изкрещя Самюел. — Костюмът! Костюмът!

Раян се намръщи.

— Ако се чувстваш зле в него, недей. Искам да се забавляваш.

Изведнъж се почувствах като най-големия досадник на света. Всички бяха в приповдигнато настроение, докато аз бях обсебена от мисълта дали не изглеждам глупаво. Та това беше парти с костюми, за бога!

— Не, прав си. — Бях твърдо решена да не се превръщам в човека, който щеше да развали партито. — Просто е малко смешен, нали? Ще се кача горе и ще се пъкна в костюма си веднага.

На практика обаче се оказа толкова лесно да „се пъкнеш“ точно в този костюм, колкото да танцуваш ча-ча по опнато въже, носейки чифт дизайнерски боти „Кристиан Лубутен“, декорирани с метални капси. Отне ми точно четиридесет и пет минути и нито секунда по-малко, за да се приготвя. Мислех да надзърна от вратата, за да видя дали някой няма да дойде и да ми помогне, като идеалният вариант беше Трудис, но всичко, което можех да чуя, бе как хората разговарят щастливо.

Когато най-сетне костюмът ми бе на мястото си, се измъкнах от спалнята, насочих се към площадката на стълбището и погледнах надолу.

Видях Барбара и Майк Кинг, облечени с вкус в римски тоги, и се проклех, задето не ми бе хрумнала същата идея. Всичко, което щеше да ми трябва, бяха няколко чаршафа и чифт етно джапанки, които си бях купила от магазина на спирката „Ню Лук“ на летището в Манчестър.

Но вече беше прекалено късно.

Нанси — майката на Талула, беше дошла облечена като Круела де Вил^[1] и изглеждаше зашеметяващо с дългата си черна перука и далматинско наметало. Нейният съпруг Аш беше тривиално костюмиран като ангел от ада, а малката Талула беше мече.

Огледах стаята за другите детегледачки и забелязах Фелисити в ъгъла. Тя беше облечена в рокля от шестнадесети век с корсаж, обсипан с панделки — едно красиво творение, което би било съвсем на мястото си във филма „Влюбеният Шекспир“. Дългата ѝ червена коса се спускаше на букли по гърба, зелените ѝ очи бяха подчертани от лек опушен грим. Накратко, тя изглеждаше абсолютно и напълно великолепно.

— О, господи! — измърморих аз и отново ме завладяха съмненията относно костюма ми.

Стъпих с единия крак на първото стъпало, за да мога да видя по-добре всички гости. Имаше монахиня, ангел, шут, жена, облечена според модата от двадесетте, и една колежка на Раян, която беше герой от „Матрицата“ и изглеждаше направо фантастично. Всъщност те всички изглеждаха фантастично.

Какво, по дяволите, си мислех? Просто не можех да се появя облечена по този начин. Нямаше да се появя облечена по този начин.

И тогава бях поразена от внезапно вдъхновение и план Б. Всъщност това беше един брилянтен план Б. Можех да се върна, да си сложа дънките и да изровя старата си кърпа (тази, която използвах, за да прибирам косата си, докато се гримирам), която да вържа около врата. Щях да мина за Джейн Бедствието^[2].

Идеално! Не можех да повярвам, че не се бях сетила по-рано!

През мен премина вълна на облекчение, но когато се завъртях обратно, се случи нещо неприятно. Нещо ужасно неприятно.

Може би защото никога преди това не се бях опитвала да се завъртя на най-горното стъпало на някое стълбище, нахлузила чифт ципести, гумени крака. Независимо от причината, нещо стана с

дунапрена, който служеше като подплънка на колената ми, и той се оплете в крака ми или пък в ходилото, или пък дори в опашката? Господи, няма имах и опашка?

Следващото нещо, което изпитах, беше ужасното чувство, че времето е спряло. Усетих как загубих равновесие и започнах да падам и да се търкалям надолу и продължавах да падам и да се търкалям надолу. Единственото хубаво нещо, което можех да кажа за това преживяване, бе, че, благодарение на всичките тези подплънки, въобще не ме заболя.

Но повярвайте ми, това никак не ме утеши.

Когато се стоварих като някоя безформена купчина в долния край на стълбището, главата на костюма ми беше наполовина измъкната, единият крак беше изцяло загубен, а аз се чудех защо не мога да чуя нищо и защо всичко е черно като катран.

Седнах и се опитах да изправя главата си, за да мога поне да виждам през очите.

Пред мен беше застанала ридаещата Талула.

— Мамо! — задъхваше се тя. — Мамо! Виж какво се случи Голямото пиле. Мъртво ли е?

---

[1] Героиня от филма „101 далматинци“, която е любителка на кожи. — Б.пр. ↑

[2] Историческа личност (01.05.1852–01.08.1903 г.) — жителка на пограничните райони на САЩ, професионален скаут, прочула се с участието си в битките срещу индианците. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 72

— Дори не харесвам „Улица Сезам“ — мърморех аз, след като бях захвърлила костюма на Голямото пиле и бях открила Трудиди.

— Сигурна ли си, че не си контузена? — попита тя искрено загрижена.

— Да, това вероятно е единственото положително нещо, което мога да кажа за този костюм — отвърнах аз. — Цялата тази гума представляваше такава добра изолация, че можех да падна и от южния склон на вулкана Кракатау и пак да остана без нито една драскотина.

Партитото беше в разгара си и всеки бе обхванат от празничното настроение. Майк Кинг бе изпил най-малко шест чаши греяно вино и непрекъснато трябваше да му се напомня да си държи тогата затворена.

Трудиди и аз бяхме прекарвали последния половин час с голямата група деца, за да репетираме импровизираната пиеса по случай Рождество Христово, в която абсолютно никой не беше съгласен да играе магарето. Трябваше да се задоволим с Емон, който беше маскиран като зебра.

— Имах късмет, че открих този костюм — каза Трудиди.

Тя беше в костюма на медицинската сестра, от който се бях отказала в магазина днес. На първо място, той беше малък, но на Трудиди, ами... бях учудена, че не са я арестували, докато е идвала насам.

— Беше последният в магазина. Не мога да повярвам, че никой не го е поискал. Представяш ли си?

— Не — излъгах аз, опънах шала си и изстъргах от него едно засъхнало парченце ексфолиант.

Напомних си, че нещата можеха да са и по-зле.

Горката Трудиди нямаше никаква вест от Ричи, откакто за последно й бе направил предложение за брак в бара, което в крайна сметка претърпя пълен крах, и въпреки опитите й, достойни за шоуто на Опра,

да разправя на всеки, че „продължава напред“, не беше много убедителна.

— Хей! — Труди ме сръга. — Виждала ли си тези двамата?

Амбър беше погълната в дълбок разговор с преподобния Пол.

— Не ми пука какво казва Амбър — обадох се аз, — но между тях определено има химия.

— Не гледаш достатъчно добре — отбеляза Труди. — Не мисля, че ще се опитва да го отрича повече.

Бях озадачена и погледнах отново. Тогава осъзнах за какво точно говореше Труди: те се държаха за ръце.

— Не може да бъде! — възкликнах аз. — Не биха могли! Как бе възможно! Нима са двойка?

Труди се изкиска.

— Очевидно Амбър е решила, че въпреки факта, че лунните им не са подредени в една линия, то поне звездите им имат една и съща траектория. Тогава вече няма проблем. Или нещо подобно.

Клатех глава, когато усетих как някой ме сръга рязко по рамото.

— Не съм виждала Раян от началото на партито — заяви Фелисити, която изглеждаше щастлива колкото човек, на когото токущо бяха сложили скоби на колата. — Моля те, би ли ми казала къде е?

— Тъж... не съм сигурна — отвърнах аз. — Последно видях, че отива към гаража, за да вземе още бири, но... Ако мога да ти помогна с нещо, Фелисити.

— Съмнявам се — отсече тя и се завъртя кръгом.

— Да не би да съм направила нещо, с което да я засегна? — попитах смутено.

— Нямам представа, миличка. — Труди сви рамене. — Нищо не ми е казала. Прекарах с нея един следобед миналата седмица и съм сигурна, че би ми споменала, ако имаше нещо нередно. О, и като стана въпрос за това, смятах да ти кажа...

— Какво?

— Наистина съжалявам, но просто се изгървах за теб и Раян.

— О, Труди — изстенах аз. — Ако каже на Талула, а тя каже на Руби и Самюел? Не искахме те да разбират. Искам да кажа, че това е просто една забегка.

— Знам, знам — настоя Труди. — Но тя определено ще си мълчи. Честно, накарах я да се закълне в колекцията си от дизайнерски

обувки на Лаура Ашли, че няма да спомене и думичка пред никого. Съжалявам, миличка.

Бях ядосана на Труди. Но някак си не можех да си наложа да бъда прекалено ядосана. На някои хора просто не можех да се разсърдя и тя беше една от тях.

Обаче исках да се убедя, че Фелисити ще си държи езика зад зъбите. Последвах я през тълпите от гости в трапезарията, а после надолу по коридора, докато стигнах до кухнята. Забелязах я в гръб. Беше сложила ръка на бедрото си, а с другата се бе облегла на рамката на вратата.

— Е, как ти се струва костюмът ми? — каза тя на някого, преди да успея да я доближа. — Не смяташ ли, че е подходящ?

— Какво искаш да кажеш?

Започнах да се оттеглям зад колоната във вестибюла, за да мога да чуя какво си говорят, без да ме забележат. Хората правеха подобно нещо във филмите по книги на Агата Кристи и едва не се изядох от яд, че не се бях костюмирала като някой от героите във филма „Смърт край Нил“.

— Искаш да кажеш, че не разбираш — изсмя се Фелисити. — О, скъпи Раян, скъпи ми, скъпи ми Раян! Вие, американците, наистина трябва да четете повече. Аз съм Жулиета, разбира се. Като от „Ромео и Жулиета“. Като псевдонима, който ми даде.

Кръвта ми се вледени. Жулиета. Въобще не ми пукаше за Жулиета от „Ромео и Жулиета“. Но каква беше тази работа с Жулиета, авторката на писмата на Раян? Не можеше да е истина. Бях сто процента сигурна, че Фелисити не би могла да стои зад всичко това.

— А аз помня — отвърна Раян неумоливо, — че ти си избра този псевдоним. Казах ти, че трябва да четеш повече Стайнбек, отколкото Шекспир.

Фелисити разпери отчаяно ръце.

— Ти винаги разваляш удоволствието на другите. Е, не ми пука какво казваш, ти все още си моят Ромео. Не можеш да се отървеш от това. Но ти не си само това, нали?

— Фелисити... — Раян отсече толкова остро, че би могъл да разреже и лимон. — Нямам време за това. Имам гости, за които трябва да се погрижа.

— Освен това си и лъжец — заяви тя.

— Достатъчно. Не желая да вода този разговор.

— Трябва да призная, че се държиш очарователно — изпухтя тя.

— А като си помисля, че след всичко, което преживяхме, дори не ме покани на партито.

— Права си — отвърна той. — Не те поканих. Как стана така, че си тук?

— Бях поканена от новата ти приятелка.

Раян не каза нищо.

— Малката бедна Зоуи вече разбра ли що за лъжец си?

Раян продължаваше да мълчи.

— Не — отвърна тя вместо него. — Обзалагам се, че не знае. Обзалагам се, че е оплетена в бурния романс, в който оплете и мен. Е, кога ще я захвърлиш като прочетен вестник? Защото именно това се случва на всички жени в живота ти, нали, Раян? Хващаш ги на въдицата с обичайния си номер: „душата ми е толкова наранена заради бедната ми мъртва съпруга“. После ги прелъстяваш. После ги зарязваш. Така е, нали?

— Ами, може би е така, Фелисити. Може би си успяла да анализиращ личността ми. Може би ме познаваш по-добре от всеки друг само след две изчуквания и...

— Три! — изкрещя тя.

— Както и да е. Мисълта ми е, че не ме познаваш. Не знаеш какво се случва в живота ми и аз не искам да знаеш. — После гласът му омекна: — Слушай, съжалявам, че те нараних. Искрено съжалявам, защото не исках. Наистина не исках.

— Е, това едва ли е някаква уте...

— Но както ти бях казвал и преди, това не беше нищо повече от... Слушай, Фелисити... — Той въздъхна. — Всичко свърши. Просто искам да продължа живота си, без да получавам повече тези писма. Моля те.

Той звучеше искрено разкаян, сякаш протягаше ръка за помирение, за да я убеди в здравия разум, и може би малко наивно се надяваше, че вероятно щяха да открият някакво разрешение на проблема. Но ако Фелисити беше анимационен герой, според мен в този момент щеше да изпуска пара от ушите.

— Може ли да ти разясня нещо? — сопна се тя. — За мен и Зоуи?

— Ако толкова настояваш — отегчено добави той.

— Посещавала съм едно от най-елитните девически училища в Швейцария. Говоря четири езика. Имам многообещаващи работодатели, които са готови да се бият за мен. И съм идеалният размер тридесет и четири. Тя, от друга страна, е една слугиня, завършила общообразователно училище, която, когато не се облича като двуметрово жълто канарче, се облича в „Дороти Пъркинс“^[1]!

— „Дороти Пъркинс“? — повтори озадачено Раян.

Фелисити кимна, сякаш току-що бе разкрила, че съм пипнала някаква смъртоносна заразна болест.

Чаках Раян да скочи в моя защита. Да каже, че въобще не му пука, че съм се облякла като Голямото пиле, че всъщност според него моят костюм е най-добрият след тези от филма „Мулен Руж“, които бяха спечелили „Оскар“. Да каже, че марката „Шанел“ беше надценена и че всъщност би избрал жена, която ежедневно се облича в „Дороти Пъркинс“.

Да каже нещо, каквото и да е, от което Фелисити да разбере веднъж завинаги какви бяха чувствата му към мен. Чаках с толкова затаен дъх, че имах усещането, че белите ми дробове бяха на път да се спукат.

— Както и да е — отвърна той.

— Както и да е? — повтори Фелисити. И за първи път по време на този разговор се почувствах почти толкова разгневена, колкото очевидно се чувстваше и тя.

— Фелисити, няма защо да ревнуваш, когато става въпрос за Зоуи — продължи той.

— Никога не съм казвала, че ревну...

— Това е просто една забелка — прекъсна я той. — Нищо повече от една забелка.

---

[1] Марка дамски облекла и обувки, известна главно във Великобритания, която предлага на клиентите си големи отстъпки и намаления. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 73

Затътрих се обратно и се смесих с хората в претъпкания вестибюл, докато не се натъкнах на Труди. Тя, Руби, Самюел, Емон и Андрю пееха толкова фалшиво „Тиха нощ“, че бях удивена как тъпанчетата на всички гости бяха останали незасегнати.

— Ще погледаш ли Руби и Самюел малко по-дълго? — попитах аз и се учудих на треперещия си глас. — Трябва да се поразходя.

— Разбира се — кимна тя. — Случило ли се е нещо?

— О, нищо. Чувствам се леко замаяна след падането. Малко свеж въздух може би ще ми се отрази добре.

Тръгнах през стаите на къщата, изпитвах клаустрофобия и бях вцепенена. Задушавях се от цветовете и шума на партито, от звънящите чаши, смеещите се деца и гърмящата музика.

Изпитах известно облекчение, когато съзрях вратата на оранжерията, която водеше към градината, и решително се насочих нататък.

— Хей, Зоуи! — чух някого да казва. Усетих как една ръка ме хвана за лакътя и се обърнах замаяно. Беше Амбър.

— Значи си чула за Пол и мен? — попита тя със сияеща усмивка.

— О, ами да — смънках смутено. — Аз, аз наистина се радвам за теб, Амбър. Смятах, че ще сте хубава двойка.

— Нали? — каза тя замечтано. — Била си напълно права. Искам да кажа, от междупланетна гледна точка не сме идеалната партия, но... ами той е прекрасен. И предполагам, че само това има значение.

Опитах се да се усмихна и се почувствах виновна, защото се оказа много трудно. Радвах се за Амбър, наистина, но нейната напъпила връзка беше последното нещо, което занимаваше ума ми.

— Кога се събрахте? — успях да изрека. Това беше единственият въпрос, който ми хрумна.

— Вече излизаме от няколко седмици. Видяхме се случайно, докато пазарувах, и отидохме да прием по кафе. Той е един от най-

очарователните мъже, които съм срещала — продължи тя. — Той е... дълбок по начин, който не съм виждала никога досега.

— Дълбок — повторих аз.

— Аха — кимна тя. — Дълбок и мил. Това е чудесна комбинация. Ами ти, Зоуи? — попита тя. — Не си ли срещнала някого тук, който ти харесва? Сигурна съм, че не ти липсват обожатели.

Съзрях Раян, който влезе в стаята и отвори бутилка вино. Той долови погледа ми и се усмихна. Изведнъж се почувствах замаяна.

— Извинявай, Амбър, но трябва да изляза навън за минутка — казах ѝ аз.

— Добре ли си? Леко си пребледняла.

— Добре съм — измърморих аз. — Честно. Благодаря, че попита.

Когато излязох навън, задишах дълбоко и студеният въздух изпълни дробовете ми. Отправих се към дъното на градината, където никой не можеше да ме види. Казаното от Раян продължаваше да отеква в главата ми.

Бях наясно, че самата аз бях повтаряла тези думи неведнъж, но изпитах остра болка, когато чух той да ги казва.

Това е просто една забезжка... нищо повече от една забезжка.

Сдържах с усилие сълзите си и се взрях в плътното облачно небе. Защо толкова се бях впрегнала от това? Нима аз самата не гледах на връзката ни точно по същия начин? Изведнъж долових стъпки зад гърба си и се завъртях, като в еднаква степен изпитвах надежда и ужас от възможността това да се окаже Раян.

Но не беше той. Беше Фелисити.

— Видях те как се измъкваш.

Отсеченият ѝ глас стържеше слуха ми.

— Така е — отвърнах студено. Като се имаше предвид думите, които я бях чула да изрича, отговорът ми не беше кой знае колко рязък. Но се опасявах, че ако се опитам да кажа нещо друго, щях да се разплача.

— Значи си чула това, което казах? — попита тя.

Кимнах.

— Съжالياвам, Зоуи — промълви тя и сведе глава.

— Нима? — попитах аз, като се надявах, че поне сега звуча малко по-застрашително, а не като човек, който е загубил игра на

кестени от петгодишно хлапе.

— Да — отвърна тя. — Съжалявам, но нека ти обясня нещо. Това, което ми причини Раян, беше толкова ужасно, че ме превърна в чудовище. Убедена съм в това. А аз не съм чудовище, Зоуи, наистина не съм. И ти го знаеш, нали?

— Ами какво ще кажеш за всички тези странни писма? — промълвих ядно аз. — Извинявай, че го казвам, Фелисити, но това не отговаря на определението ми за уравновесено поведение.

Тя избухна в сълзи. Въобще не ставаше въпрос за леко скимтене и подсмърчане. Тя избухна в инстинктивен, неудържим плач, като си поемаше дъх с усилие. Това беше едно от най-тревожните неща, които някога бях виждала. Досега не си бях и помисляла, че Фелисити е родена със слъзни канали.

— Знам — успя да промълви тя сред риданията. — Ти си, ти си напълно пра-права. По-повярвай ми, ако преди година ми беше казала, че ще пращам писма на несподелената си любов, не бих ти повярвала. Не е много... достойно, нали?

— Така е, Фелисити — въздъгнах аз. — Не е.

— Зоуи, обичах го. Наистина, наистина го обичах. Не знам дали можеш да разбереш това. Някога обичала ли си някого, който не е отвърнал на чувствата ти? Случвало ли ти се е, Зоуи?

Дали някога съм обичала някого, който не е отвърнал на чувствата ми? О, боже, само ако знаеше. Въпреки очевидната ирония на ситуацията, се почувствах принудена да я прегърна. Когато протегнах ръце към нея и я притеглих към себе си, бях изненадана от това, колко крехка бе тя. Раменете ѝ бяха толкова кокалести, че се чудех как досега някой студент по анатомия не я беше сбъркал с помощен учебен макет.

— Нека ти кажа нещо за несподелената любов, Зоуи — каза тя. — Болката е толкова силна, че можеш да полудееш.

Затворих очи.

— Може би те разбирам по-добре, отколкото си мислиш — измърморих аз.

Фелисити се бе държала като глупачка, но разбирах страданията, които бе преживяла. Знаех какво е да те разяжда желанието да бъдеш с някого, с когото някога си бил толкова близък, но който никога вече няма да бъде твой.

— Така ли, Зоуи? — подсмръкна тя. — Разбираш ли?

— Да.

— Може ли да ти кажа нещо? — продължи тя със зачервени очи.

— Разбира се.

— Повярвай ми — добави тя, — казвам това, без да преследвам някакви користи цели. Казвам това като твоя приятелка.

Кимнах неохотно.

— Всички онези неща, които казах на Раян в кухнята, изрекох ги, защото бях ядосана и наранена.

— Знам.

— Голяма част от тях бяха безсмислици. Нещата, които казах за теб, бяха ужасни.

— Виж, не се тревожи за това — заявих презрително. — Минало-минало...

— Но — прекъсна ме тя — аз наистина мислех част от това, което казах. Зоуи, част от думите ми са самата истина.

Отдръпнах се назад и започнах да изучавам лицето ѝ. Тя беше напълно искрена. Нямахме никакво съмнение.

— Зоуи, Раян те използва. Ето какво прави той. Мисля, че е нещо по-силно от него. Когато бях с него, бях една от дългата поредица жени, с които бе излизал след смъртта на Ейми. Жени, които използваше, а после захвърляше, без въобще да се замисли. Всъщност той не е влюбен в теб, мен или в някоя друга. За съжаление смятам, че все още е влюбен в съпругата си.

— Фелисити, разбрала си погрешно как стоят нещата между мен и Раян — казах ѝ аз накрая. — Раян и аз... това е просто една...

— Забежка?

Не отговорих.

— И аз си мислех точно същото, когато двамата бяхме заедно, Зоуи. Но нима не ти влиза под кожата? Нима не започва да ти липсва, когато не е наблизо. Нима не се опияняваш, когато потънеш в прегръдката му?

— Ами... не знам.

— Зоуи, това, което се опитвам да кажа единствено и само като твоя приятелка, е, че ако не се измъкнеш сега, ще свършиш като мен — наранена и нещастна.

ГЛАВА 74

Запътих се обратно към къщата, за да потърся децата, но бях толкова дезориентирана от всичко, което бях чула през последния един час, че имах чувството, че съм слязла от въртележка.

Ще свършиш като мен — наранена и нещастна.

Едно нещо беше сигурно. След 14 април, сватбения ми ден, бях преживяла съвсем достатъчно подобни неща, които щяха да ми държат влага до Коледата на 2080-а, така че много благодаря. И така, наистина ли бях въввлечена в друга връзка, която толкова очевидно означаваше проблеми, че почти можеха да се видят сигналните й лампи?

Разбира се, че това не можеше да е истина. Раян трябваше да ме разсее от скърбите ми, да бъде нещо като леко облекчение, а не поредният проблем.

О, боже! Може би бях една от онези странни жени с отклонения от нормалното, които си падаха единствено по лоши мъже и които разцъфтяваха, изживявайки драмата да бъдат използвани и захвърлени.

Не ми беше хрумвало, че ми харесва да бъда използвана и захвърлена. Винаги бях смятала, че мъжът на мечтите ми ще е някой, който ще ме обсипе с любов и целувки и който винаги ще пуска капака на тоалетната чиния. Но може би не беше така.

Може би в момента се оформяше един стереотип. Първо Джейсън ме изостави пред олтара, а сега и Раян, който се занимаваше с това, за да се позабавлява малко, и безспорно се канеше да ме зареже с разбито сърце. Но как бе възможно да разбие сърцето ми, след като това бе просто една забегка? Нима не бе забегка? О, боже, писна ми от тази дума.

Пристъпих тежко във вестибюла и съзрях Раян с Барбара Кинг, която се наливаше с греяно вино почти с толкова голямо старание, колкото и съпругът ѝ.

Наблюдавах как пресуши чашата си, стовари я на съседната маса и се нахвърли да прегръща Раян като някоя зажадняла за секс фенка, която не е подушвала У хромозома от 1904 година насам.

Когато свали каубойската му шапка и зашепна в ухото му, не можех да не си помисля, че този жест беше прекалено приятелски. Всъщност едва ли щеше да изглежда по-приятелски, даже и да бе пуснала ръка по кожените му панталони.

Ококорих се, когато Барбара, която вероятно нито забелязваше, нито пък я беше грижа дали някой гледа, плъзна ръка по задника на Раян и лакираните ѝ пръсти стиснаха дупето му, сякаш беше личната ѝ луксозна антистрес топка. После се изправи на пръсти и целуна ухото му.

Сякаш обръч стегна гърдите ми. Не исках да гледам повече това.

Втурнах се към всекидневната, за да открия Трудди. Отчаяно исках да споделя с някого. Но когато се озовах там, видях, че други неща занимаваха ума ѝ.

— Зоуи! Зоуи! — изкреця Руби, докато подскачаше нагоре-надолу. — Трудди ще се жени, а аз ще бъда малката шаферка!

Трудди се откъсна от прегръдката на Ричи и протегна пръстите си към мен. Носеше нежен диамантен пръстен. Веднага си личеше, че беше прекрасен, макар че ръката ѝ трепереше толкова силно, че човек би си помислил, че преминава през зона на турбуленция.

— Нима, нима е вярно? — ахнах аз.

Очите на Трудди плуваха в сълзи и макар че се опита да проговори, устните ѝ трепереха толкова силно, че не успя.

— Да, вярно е. — Ричи отговори вместо нея. — Открил съм най-страхотната жена на света и няма да я пусна, каквото и да става.

— И наистина нямаш нищо против... — започна тя.

— Шшшт! — прошепна той. — Винаги можем да си осиновим.

Спиралата ѝ беше размазана и тя се ухили толкова широко, че изглеждаше така, сякаш всеки момент може да припадне.

— Браво на вас — промълвих аз и я прегърнах. Собствените ми очи отново се насълзиха. — Дяволски добре направихте.

— Благодаря ти, миличка — измърмори тя и се отдръпна. — Добре ли си, Зоуи? Все още изглеждаш малко странно, след като падна.

Сигурно съм ужасна приятелка, след като заявявам това, но въпреки невероятната новина на Трудди, остатъкът от вечерта се

влачеше много бавно. Мъчително бавно.

Когато най-сетне се отървахме и от последния гост и сложихме в леглата превъзбудените и преуморени Руби и Самюел, Раян се опита да ме прегърне, но аз се измъкнах.

— Всичко наред ли е? — попита загрижено той.

— О, да — отвърнах безгрижно. — Просто съм скапана. Това е всичко. Ще имаш ли нещо против, ако помогна с разчистването утре, а сега ида да си легна?

— Разбира се, че не — отвърна той. В очите му за миг проблесна разочарование.

Когато се озовах в стаята си, отворих прозореца и струя студен въздух се блъсна в страните ми, сякаш насреща имаше машина за сняг. Завих се плътно с юргана и се хвърлих в леглото. Опитах се да затворя очи, но се чувствах прекалено объркана, за да заспя.

Някак си бях убедила себе си, че като съм с Раян, това ще ми помогне да преживея случилото се от миналата година. Но сега разбирах, че е било напълно безполезно и безсмислено.

Кой въобще би поискал някаква забелка с човек, който позволява на Барбара Кинг да опознае интимно задните му части; човек, за когото ти си просто поредната от многото жени в живота му?

Когато отново седнах в леглото си, погледът ми беше привлечен от нещо, което се подаваше от скрина. Измъкнах се от леглото и го извадих. Това беше списанието „ОК!“, което бях купила в деня, когато напуснах Англия преди толкова много месеци. Цялата корица беше покрита с петна от кафе, но когато започнах да разгръщам омачканите страници, се пренесох толкова бързо у дома, сякаш някой бе отворил шлюз.

Изведнъж закопнях да съм си в Уолтън, да гледя униформата за яслата си за утре и да проверя дали съм сложила и престилка, за да не я изцапам, докато правим коледната украса. Закопнях да целуна Джейсън за лека нощ и да се отправя към горния етаж, за да си легна, докато той доглежда края на предаването „Мачът на деня“. Закопнях да дръпна завесите, които майка ми бе направила за нас, да скоча в леглото и да се зачета в някой роман на Джаки Колинс, докато не се унеса, а после, когато усетя как Джейсън се мушва до мен, да се размърдам за миг.

Изведнъж ме обхвана такава носталгия, че почувствах физическа болка.

Бях рязко откъсната от мислите си, когато един звук завладя тишината. Телефонът ми звънеше.

Вероятно беше Труди, която искаше да поговори за годежа си. Но сега не можех да се насиля да я слушам, наистина не можех. Наведох се и грабнах телефона. Чудех се дали да не го изключа, без тя да разбере. Но на екрана не беше изписан нейният номер.

Беше номерът на Джейсън. За първи път не се поколебах как да постъпя.

ГЛАВА 75

— Джейсън, как си? — Гласът ми звучеше удивително спокойно, като се имаше предвид, че сърцето ми блъскаше така силно, че имах чувството, че беше готово да изскочи от гърдите ми и да затанцува, потропвайки по тоалетката.

Изведнъж се чу силен трясък, последван от толкова шумно дрънчене, че трябваше да отместя телефона от ухото си.

— Зоуи? — Гласът му бе толкова познат, толкова близък, толкова вълнуващ. — Зоуи, там ли си? Извинявай, изпуснах телефона.

Нетипично за Джейсън, но той беше нервен и това ме изненада.

— Зоуи? Там си, нали?

— Да — отвърнах аз, защото не можех да измисля какво друго да кажа.

— Зоуи, през всеки един ден от последните осем месеца непрекъснато мислех как да ти се обадя. Всъщност ти звънях няколко пъти, но винаги бе напразно.

Все още не знаех как да отговоря.

— Но сега, когато успях да се свържа с теб — продължи той, — не знам откъде да започна.

Да чуя отново гласа на Джейсън беше като да отпия глътка шампанско след месеци въздържание. Това беше както възхитително и завладяващо, така и опасно. Усетих се, че жадувам за него, копнеех да остана с него насаме. Въпреки това трябваше да започна с очевидния въпрос. Нямах друг избор.

— Ами да кажем с това да ми обясниш защо ме заряза на сватбения ни ден? — попитах аз.

— Разбира се — смутено отвърна той. — Е, това е добър въпрос. Въпрос, който си задавам всяка секунда от всеки изминал ден оттогава насетне. Всичко, което мога да кажа, е, че беше момент на лудост.

Отново последва мълчание.

— Да не би да ми казваш, че съжаляваш? — обадох се аз.

— Да — отговори той и ясно долавях отчаянието му. — Да, съжалявам. Беше лудост.

— Лудост?

— Пълно безумие — продължи той. — Не знам какво ме прихвана и как да го обясня.

— Ами опитай.

— Добре, добре. Истината е, че бях уплашен. Не знам каква бе причината, но бях уплашен. Предполагам, че се чувствах така заради мисълта, че ще прекарам остатъка от живота си с един човек. Тя не ми даваше мира.

— Това се нарича брак, Джейсън — отвърнах решително.

— Знам, знам! Бракът беше нещо, което исках. Което искам и сега. Но в деня преди сватбата, ами... бях ужасен. Наистина дяволски ужасен. Глупаво е, защото двамата с теб бяхме заедно от толкова дълго време, а и здравият разум ми подсказва, че щяхме да се разбираме чудесно в продължение на дълги години. Всъщност завинаги. Но това не ми попречи да се почувствам притиснат и задушен. Паникьосан. Отчаян.

— О, млъквай!

— Извинявай.

В същия миг ми се прииска да не го бях прекъсвала. Нали все пак исках да разнищя всичко това докрай.

— Не — промълвих аз. — Продължавай.

Той си пое дъх и продължи:

— Добре. Ами, Зоуи, работата е там, че се чувствах добре по отношение на цялата тази работа с женитбата. Искам да кажа, че те обичах и бях щастлив да съм заедно с теб без всичката тази суматоха и врява, които бяха част от една дяволски голяма церемония. Всъщност беше повече от добре. Но явно отношението ми към цялата тази работа се променяше колкото повече приближаваше денят. И на сутринта, когато двамата с Нийл се приготвихме, бях като в шок. Не можех да се реша да облека костюма си. Просто си стоях, не бях в състояние нито да се помръдна, нито да направя нещо. Само се паникьосвах и слушах Нийл, който се изнервяше все повече и повече с напредването на времето. Продължавах да мълча.

— Там ли си още? — попита той.

— Да.

— Ами стана два и десет, а аз все още не бях облякъл костюма си. Единственото, което успях да направя, бе да легна на леглото и да се опитам да не мисля. Да се опитам да не мисля как ще преживееш това, което сигурно си преживяла. Просто исках да затворя очи и да не мисля за нищо.

Той отново млъкна.

— Това не ме кара да се чувствам по-добре — излъгах аз.

— Така ли? — попита разтревожено той. — Да. Предполагам, че е така. Искам да кажа, че защо ли би те накарало! Провалих големия ти ден. Едва ли бих могъл да го направя по-добре.

Звучеше като малко момче. Наранен и объркан, защото бе направил нещо катастрофално, което не можеше да се върне назад. Въпреки всичко ми се искаше да протегна ръце и да го прегърна. Да почувствам прегръдката му. Но между нас се простираше океан от 5600 километра.

— Зоуи — измънка той, — бих направил всичко, за да си те върна обратно.

Поколебах се, а после промълвих:

— Как можеш да говориш така след всичко, което се случи, след всичко, което направи?

— Защото знам повече от всякога, че те обичам — изрече той. — Ти си единствената жена, която някога ще обичам. Знам, че никога няма да мога да върна времето назад, но ми се ще да можех. Животът ми е свършен без теб, Зоуи.

— Не ставай глупав.

— Така е — настоя той. — Това, което искам повече от всичко друго на този свят, е да получа възможност да започна отново с теб. За да си върнем обратно това, което имахме. Знам, че не те заслужавам, но си помислих, че трябва да знаеш как се чувствам. Не бих могъл да живея в мир със себе си, ако не ти бях казал.

Тръшнах се отново в леглото, затворих очи и се замислих. Всъщност мислих толкова напрегнато, че главата започна да ме боли.

Но въпреки старанията, които положих, стигнах до едно-единствено заключение. Бях сигурна, че приятелите ми, семейството ми, всичките ми бивши колеги и всички гости, които се появиха на сватбата ми, щяха да го определят като достатъчно, за да бъде

освидетелствана, и единственото нещо, което би ми помогнало сега, щеше да бъде пълна фронтална лоботомия.

Но нима всеки от нас не заслужаваше да получи втори шанс?

ГЛАВА 76

Трябваше само да докосна рамото на Раян, и той се размърда.

— Хей! — измърмори. — Надявах се, че ще промениш решението си. Явно вече не мога да изкарам нощта без теб.

Седях на крайчеца на леглото му. Бях напълно облечена. Трябваше му само секунда, за да го забележи. Седна и потърка очи.

— Какво има? Станало ли е нещо?

— Не — прошепнах аз. — Аз просто...

— Защо си облечена? — попита объркано той.

— Раян, у дома възникнаха някои проблеми, които трябва да реша — казах му аз. — Случиха се няколко неща и аз трябва... ами трябва да се погрижа за тях.

— Добре — промълви той бавно и сложи ръката си върху моята. — Има ли нещо, с което мога да помогна?

— Не — отвърнах аз. — Просто трябва да се прибера. При това бързо.

Изразът на лицето му се промени — явно беше осъзнал какво става.

— Сега ли ще тръгваш?

Преглътнах и му казах:

— След няколко часа има полет. Не можах да повярвам, че имаха свободно място, като се има предвид, че Коледа е съвсем скоро, но имаха и бях длъжна да се възползвам. Едва ли ще има друга възможност преди двадесет и шести декември. Сигурна съм.

Той се втренчи в мен и усетих, че трябва да му дам някакво обяснение.

— Майка ми не е много добре — издърдорих аз. Изпитах вина заради това, че използвах хипохондрията на майка си като извинение.

— Сериозно ли е?

— Н-не мисля — измърморих аз, — но вероятно трябва да се прибера у дома, за да се уверя и... — Извадих един плик от задния си джоб. — Това трябва да обясни някои от нещата, Раян — казах му аз.

Подадох му го, а той го взе, като не откъсваше поглед от мен. — Нещо се случи преди да дойда тук, нещо, което не желяех да обсъждам с никого. Така и направих. Никой не знае. Всичко беше прекалено, прекалено болезнено. Но се надявам, че когато го прочетеш, ще разбереш.

Той погледна към писмото и попита:

— Зоуи, нали ще се върнеш?

Прехапах устни.

— Оставила съм съобщение в агенцията за детегледачки. Помолих ги да ми изпратят заместница възможно най-скоро. Така че каквото и да се случи, няма да останеш без човек, който да се грижи за децата.

— Зоуи — намръщи се той, — не става въпрос за грижите за децата. За бога!

В очите ми бликнаха сълзи.

— Чувствам се ужасно, защото няма да мога да се сбогувам с Руби и Самюел — продължих аз, като се престорих, че не съм го чула. — Моля те, ще ги целунеш ли от мен и ще им кажеш ли, че ще им се обадя при първа възможност? На тях също съм им написала писмо. Коледните им подаръци са в шкафа до леглото ми, но за съжаление нямах време да ги опаковам, но...

Несвързаните ми приказки започваха да се изчерпват и исках да изчезна оттук, преди сълзите ми да рукнат неудържимо.

Канех се да си тръгна, когато Раян застана на колене върху леглото и сграбчи ръката ми. После обгърна лицето ми с ръце и ме целуна така, както винаги го правеше — нежно, страстно и красиво.

Знаех, че това беше последният път, в който се целувахме по подобен начин, и тази мисъл ме съкруши. Въпреки това, което бе казала Фелисити. Въпреки това, което бях видяла Барбара да прави с него. Въпреки че обичах Джейсън толкова много.

Следващото нещо, което усетих, бе, че сълзите се стичаха по страните ми и не можех да спра да го целувам, независимо от това, че устата ми беше подута, а кожата ми мокра.

Накрая успях да се отдръпна.

— Съжалявам — заотстъпвах към вратата и откъснах поглед от обърканото му лице. — Наистина съжалявам.

Когато слязох на долния етаж, таксито чакаше отвън с работещ двигател. Затворих вратата след себе си, вдигнах чантата си и се изненадах от тежестта ѝ. Имах чувството, че влача мъртвото тяло на огромен як.

Когато стигнах до градината пред къщата, погледнах към стаята на Руби и Самюел и стомахът ми се преобърна. Само се молех бележката, която им бях оставила, да ги убеди, че щяха да ми липсват отчаяно. Тези две великолепни деца, които никога нямаше да забравя, независимо от това как щеше да се развие животът ми.

Сетих се как ги прегръщах сутрин, меката им бебешка кожа беше топла и сладка като прясно изпечени бисквити, а очите им бяха изпълнени с енергия и въодушевление. Молех се да не се разстроят прекалено много, когато се събудят и открият, че не съм там. Наистина не можех да понеса мисълта, че щях да ги разстроя. И въпреки това, някак си усещах, че щяха да се почувстват точно така. Тези две дечица, които вече бяха загубили майка си, а сега губеха...

Усетих как в гърлото ми заседна твърда буца. Опитвах се да съдържа напиралците сълзи. Сграбчих куфара си и си казах да не се държа като глупачка. За бога, та аз бях само тяхна бавачка, а не майка им.

Поколебах се. „О, Зоуи, дали постъпваш правилно?“

Нямах абсолютно никаква представа.

Таксиметровият шофьор излезе и се опита да ми помогне да сложа куфара в багажника. Макар че и двамата се заехме с него, той се оплака, че замалко не е получил херния.

— Летището, нали? — предположи той, когато се тръшнах на задната седалка.

— Да.

— Отивате си у дома за Коледа? — попита той, докато излязохме на централния път.

— Отивам си у дома завинаги.

— Ооо! — изпъшка той. — Искате да кажете, че добрият стар Бостън не успя да ви влезе под кожата и да ви накара да останете тук?

— Знаете как е — отвърнах аз. — Хората са казали: „Дом, сладък дом“.

— Да, да. Е, откъде сте?

— Ливърпул — казах му аз. — Англия.

— Ливарпуул — повтори той. Не можех да не си помисля, че акцентът му нямаше нищо общо с моя и много повече напомняше на далечен африкански диалект.

— „Бийтълс“ не бяха ли оттам?

— Точно така.

— Преди жена ми си падаше по Ринго Стар.

— Наистина ли? — отвърнах аз.

Той продължи да говори монотонно, но аз не успях да се насиля да го слушам. Единственото, за което можех да мисля, бе вкусът на устните на Раян и усещането от неговите ръце по кожата ми.

Полетът мина без особени събития. Най-вълнуващото, което се случи, бе, че няколко часа след излитането, когато приключих със закуската си, започнах да се забавлявам, като натрупах на куп пластмасовата чаша, кутиите, приборите и пакетчетата с подправки. Когато свърших, всеки един предмет беше чист, спретнат и добре закрепен върху подноса.

Когато го подадох на стюардесата, върху него издрънчаха празна кутийка от кисело мляко, пластмасова вилица и неотворен натурален сок.

— О, божке! Толкова съжалявам — ломотеше съседката ми, докато се навеждаше, за да събере падналите предмети. — Наистина, наистина. О, божке!

Тя беше на около двадесет и пет години, с маслинена кожа и къса нестандартна прическа.

— Олеле! — измърмори тя, докато се опитваше да се пресегне към празното място между сгъваемите ни масички, за да вземе лъжицата си, и едва не си изкълчи рамото.

— Хей, аз ще я взема! — казах ѝ и сгънах масичката си. Когато се наведох, за да вдигна лъжицата, долових полъх на комбинация от седем парфюма от безмитната зона, от които можеше да ти се завие свят.

След като лъжицата бе поставена благополучно в количката на стюардесата, съседката ми се облегна на седалката си и издуха един кичур коса от лицето си.

— Благодаря ви — усмихна се тя смутено.

— Няма проблем — подсмихнах се леко.

— За първи път напускам Щатите — сподели тя.

— Наистина ли? — отвърнах аз, като се стараех да изглеждам учудена.

— Ще пътувам в продължение на година. Първата ми спирка е Манчестър. Семейството на баща ми е там. Уговорена ми е работа. Знаете как стоят нещата.

— Е, радвам се за вас — отвърнах искрено. — Надявам се, че ще ви хареса. Наистина.

— Благодаря. Хей, предполагам, че не знаете дали ми трябва някой от тези? — попита тя, размахвайки имиграционния формуляр. — Малко по-рано взех един, но нямам представа дали трябва да го попълня.

ГЛАВА 77

Когато прекосих залата за пристигащи полети на летището в Манчестър, се улових, че оглеждам наоколо за Джейсън. Бяха изминали месеци, откакто го видях за последно, но знаех, че няма да се е променил. Сърцето ми галопираше, докато се оглеждах и отчаяно исках да открия високата му позната фигура, тъмната му коса и усмивката му, която можеше да спечели всекиго.

Само дето беше трудно да видя нещо през морето от хора и докато погледът ми се стрелкаше от човек на човек, започна да ме обзема паника. Защо, по дяволите, не беше тук? Нима не знаеше на кой терминал щях да кацна? Едва ли би ме зарязал отново! О, господи, не бях сигурна, че бих го понесла...

Започнах да тършувам в ръчния си багаж за телефона, но внезапно съзрях една ръка, която ми махаше през тълпата. Един глас викаше името ми. Някой се втурна стремително към мен.

Само дето това не беше Джейсън.

— Зоуиии! Тук сме! — Майка ми си пробиваше път с лакти през тълпата, като използваше онези партизански тактики, които обикновено прилагаше по време на януарските разпродажби. — Зоуиии! Насам! — Тя разтвори ръце и се стовари върху ми със силата на подпорна стена. — Момиченцето ми! О, моето момиченце! О, как ми липсваше.

Татко се суетеше зад нея, ръцете му бяха заети с нейните принадлежности, като в това число влизаше и нова чанта, с която явно се бе сдобила, мокър чадър, палтото ѝ и ключовете му за колата. Беше напълняла малко, откакто я бях видяла за последно, но общо взето изглеждаше елегантна както винаги.

— Здравей, миличка! — каза весело той. Опита се да ме целуне по бузата, но мама отново го изпревари.

— Оххх! — изкрещя тя и ме стисна толкова силно, че се притесних за жизненоважните си органи. — О, как ми липсваше!

— Съжалявам, бихте ли се отместили? — прекъсна я един от членовете на персонала на летището, който въобще не изглеждаше като човек, който съжалява. — Пречите на пътя за достъп.

Майка ми се откъсна от мен, поне за миг, а после ме хвана за раменете и ме повлече към автомата, където се плащаше паркингът.

— Трябва да уредим толкова много неща, но ти не бива да се тревожиш за нищо. Вече съм ти приготвила леглото, така че... — Тя млъкна за миг. — Гордън! Какви ги вършиш? За бога, вземи чантата на Зоуи.

— О, не, всичко е наред. Честна дума! — настоях аз. Само куфарът беше достатъчен, за да докара на баща ми такива болки в гърба, от каквито страдаше някой преуморен товарен кон.

— Не ставай смешна, Зоуи — каза тя и връчи чантата на баща ми, а коленете му вече бяха започнали да се огъват. След толкова продължителен полет сигурно се чувстваш трупясала заради часовото разминаване.

— Разлика — поправи я баща ми, като подаде глава изпод палтото на майка ми.

— Какво?

— Просто казвах, че имаш предвид, че е отпаднала заради часовата разлика.

— Сега — усмихна се майка ми и не му обърна никакво внимание — нещата, за които трябва да се погрижим. Е, ще ги обсъдим по-подробно, когато се приберем у дома. Първо ще си починеш, но не трябва да се притесняваш, защото съм започнала да съставям списък.

Разположих се на задната седалка на „Воксхол Вектра“-та на баща ми и бяхме преполовили магистрала 62, преди най-сетне да взема думата от бъбренето на майка ми. Тя дори не спираше, за да си поеме дъх, и човек би си помислил, че някой ѝ плаща, за да води рекламна кампания.

— Как разбрахте, че трябва да дойдете и да ме заберете? — попитах аз.

— От Джейсън, разбира се — обади се майка ми жизнерадостно. — Той искаше лично да дойде, но трябваше да ходи на среща. Много важна при това, иначе щеше да е тук. Както и да е, няхаме никаква друга работа.

Когато преминахме в най-дясното платно на магистралата, избърсах изпотеното стъкло с ръкава си и погледнах навън. Беше трудно да се види нещо заради ситния дъжд, но всичко изглеждаше толкова студено и сиво. Имах чувството, че гледам петдесетгодишен портативен телевизор.

— Как се чувстваш, мамо? — попитах аз.

— Хммм... добре, даже много добре — засия тя.

— Хубаво. Е, какъв беше проблемът с теб, та не можеше да ми го кажеш по телефона?

Тя замълча за миг.

— Засега не се тревожи за това. По-късно ще си поговорим. Нека всеки път се концентрираме само върху едно нещо. Става ли?

— Отлично.

— И така — обади се майка ми, — не знам дали постъпих правилно, когато днес оставих съобщение на Анита от яслата, за да я попитам дали предложението за старата ти работа е все още в сила. Разбира се, че сега може и да поискаш да се захванеш с нещо по-добро. Целият този опит, който си натрупала в Америка, може да ти послужи за нещо.

Татко включи „Радио 2“, когато водещият Тери Уогън представи песен на „Колдплей“. Майка отново го изключи.

— Джейсън ще се отбие веднага след като успее да се измъкне от работа — продължи тя и се обърна, за да ми се усмихне. — Знаеш ли, толкова се радвам, че вие двамата се сдобрихте. Знаех си, че сте създадени един за друг.

Имаше нещо нередно в това твърдение. Определено имаше нещо нередно.

— Мила, някакъв проблем ли има? — попита майка ми.

— Не знам — измърморих аз. — Предполагам, че просто съм изненадана от реакцията ти към Джейсън.

— Кое те кара да смяташ така? — ахна тя.

— Миналата седмица го мислеше за превъплъщение на дявола — отбелязах аз. — Страхувах се как да ти съобщя, че съм се уговорила да се срещна с него, защото... ами реших, че ще си помислиш, че постъпвам неправилно. Нали се сещаш, след всичко, което се случи със сватбата.

Мярнах изражението на баща ми в огледалото за обратно виждане. Той не каза нищо, но веднага разбрах, че си мислеше точно това.

— О, Зоуи, нима нямаше да е доста грубо от наша страна, ако разсъждавахме по този начин — засмя се мама и сръга баща ми с лакът. — Искам да кажа, че ако не беше предприел толкова драстични стъпки, за да покаже, че този път наистина е решен да го направи, вероятно щях да съм настроена скептично. Но сега не можеш да се съмняваш в мотивите му.

— Да — измърморих отново, но беше ясно, че все още не бях убедена.

— *Не и сега, когато е ангажирал предварително ритуалната зала и всичко останало.*

За момент се зачудих дали бях чула правилно думите ѝ. Дали наистина току-що бе казала това, което си помислих, че каза. Но когато ги превъртах в съзнанието си и се убедих, че ги бе казала, осъзнах, че бяха минали цели петнадесет секунди, без да си поема дъх нито веднъж.

— И въобще не се съмнявам, че този път той ще доведе нещата докрай — продължи тя. — Хубава, малка служба. Съвсем малко гости. Без голямо ахо-ихо като миналия път. Ще бъде страхотно. Прекрасно.

Опитах се да преглътна, но явно гърлото ми се бе запушило. Успях да промълвя:

— Какво точно ти каза той?

— О, Зоуи, за бога! — недоволстваше тя. — Той проведе откровен разговор с нас, както си му е редът, и ни каза всичко. Ще сключите брак в ритуалната зала, защото миналия път именно онази голяма стара църква и всички онези хора са го изплашили. О, и това ще стане след две седмици, в четвъртък.

Изведнъж почувствах как последната хапка от картофеното кюфте, което ядох в самолета, започна да се изкачва по хранопровода ми.

— Ясно.

— О, съжалявам, скъпа — каза майка ми. — Той вероятно не ти е казал, че ще ни посвети в тайната ви. Е, не се тревожи, и думичка няма да излезе от нас. Единствено аз и баща ти знаем за това. И ни е казал

само защото е знаел, че иначе никога не бихме му повярвали, че е бил искрен, когато ни е съобщил, че вие двамата пак сте се събрали.

— Хм!

— Миличка, всичко наред ли е? — попита татко.

— О, Зоуи! — намеси се майка ми, преди да успея да отговоря.
— Недей да гледаш толкова стреснато. Както вече казах, това ще бъде нашата малка тайна. Джейсън ни увери колко е важно да не казваме на никого и ние няма да го направим. За бога, дори не съм казала на Деси.

— И това наистина е прецедент — добави баща ми.

ГЛАВА 78

Новият апартамент на Джейсън беше на четиринадесетия етаж в една от онези блестящи модерни сгради, които бяха изникнали по бреговете на река Мърси през последните години. В мен дремеше една старомодна част, която винаги бе обичала градския район, простиращ се покрай речните брегове, който си бе извоювал място в списъка на световното културно и природно наследство със своите огромни пристанища и внушителни неокласически сгради, които неизменно напомняха за величественото му минало.

Но бляскавите небостъргачи (като този, в който живееше Джейсън) допълнително бяха придали едно удивително ново измерение на красотата и очарованието на града. От него струеше една самоуверена решителност по отношение на бъдещето, която пасваше на града много по-добре, отколкото биха могли да си представят жителите му, израснали тук.

Докато асансьорът се носеше нагоре към апартамента на Джейсън, стомахът ми не спираше да се преобръща. Взрях се в отражението си в огледалото и почувствах вълна на облекчение. И така, след дългия полет и малкото сън кожата ми може би не беше сияеща, но бях леко почерняла и най-важното бе, че се бях отървала от качените килограми. Очите ми бяха възвърнали блясъка си, а косата ми беше доволно лъскава. За първи път от много време харесвах външния си вид, чувствах се добре в кожата си. Само се надявах Джейсън да мисли по същия начин.

Когато почуках на вратата, сърцето ми биеше толкова бързо, че ако точно в този момент бях подложена на медицински изследвания, пулсът ми щеше да е като на някой хамстер.

След няколко секунди вратата се отвори. И той застана пред мен.

Мъжът, когото така отчаяно бях искала да бъде мой съпруг. Мъжът, за когото смятах, че ме бе отхвърлил, но сега ме желаше отново. Моят любим. Моят приятел. Джейсън.

— Как си, скъпа? — усмихна се той.

— Д-д-добре съм — промълвих аз, а гласът ми трепереше. Стояхме един срещу друг. И двамата не знаехме какво да кажем. Най-накрая Джейсън пое инициативата.

— Ела тук — каза нежно той и се наведе, за да ме прегърне, но когато се раздвижих, за да му отвърна, ръкавът ми се закачи за вратата. Несръчно се освободих и опитах отново.

Той ме прегърна и аз се опитах да се отпусна в успокояващите познати ръце. Изчаках, за да почувствам заливащото ме щастие и сигурност, както се случваше преди време. Затворих очи и го притиснах към себе си.

Първата мисъл, която пробяга в съзнанието ми, бе усещането, че телосложението му бе много по-дребно в сравнение с това на Раян. Тялото ми бе отвикнало да се нагажда към неговото. Бяхме като две парчета от пъзел, които въобще не си пасваха. След няколко секунди се отдръпнах и погледнах в очите му.

— Липсваше ми — казах му аз.

Той ме целуна.

— Ти също. Хайде, влизай! Нека ти направя едно кафе.

В първия момент разговорът беше странно скован, въпреки че трябваше да наваксваме толкова много неща. Сякаш дълбочината и задушевността на споделеното, когато ми се обади по телефона, докато бях в Щатите, никога не бяха съществували.

— Е... нали полетът ти не беше отложен или нещо подобно? — попита Джейсън, когато седнахме един до друг на дивана, а ръката му увисна непохватно на рамото ми.

Почувствах се като петнадесетгодишна на задния ред в киното.

— Не, съвсем не — отвърнах.

— Добре — кимна той. — Това е добре.

— Аха — съгласих се аз.

О, това не беше добре. След двадесет минути, които преминаха в празни и несъществени приказки, започнах да се безпокоя. И определено си имах основателна причина. Джейсън все още не бе споменал, че бе уредил отново нашата сватба. След две седмици, в четвъртък.

— Джейсън — обърнах се към него и го погледнах в очите. — Когато нашите ме взеха от летището, майка ми ми каза нещо. Въпрос, който според мен вече трябваше да си повдигнал.

— Ах — отвърна той. Бях сигурна, че знае за какво говорех. — Нима?

— Тя каза, че си уредил отново сватбата ни. Вярно ли е?

Изведнъж лицето му се оживи.

— Е, надявах се да ти го съобщя лично — засия той. — Изчаквах подходящия момент. Майка ти се бе заклела, че ще пази тайна. Но няма значение. Е, какво мислиш?

Какво мислех ли? Това беше дяволски добър въпрос. Несъмнено трябваше да съм възхитена. Но имах пълното право и да се чувствам малко нервна, но разбира се, най-важното и основното бе, че бях възхитена. Само дето, като претеглих „възхита“ срещу „нервност“, се оказа, че второто победи без никакво усилие.

— Несъмнено, съм... тъъ... възхитена — предположих аз.

— Великолепно! Знаех си, че ще бъдеш. О, мила, това ще бъде по-хубаво от всяка една сватба, която би могла да си представиш.

— Обаче съм малко нервна, като се има предвид какво се случи миналия път — продължих аз.

— Какво? — обади се той, сякаш бях отрязала като с нож потока на мислите му. — Нервна ли? Е, да, разбираемо е. Но, повярвай ми, този път няма за какво да бъдеш нервна. Уверявам те. Ясно ли е? Разбра ли, мила?

Преглътнах.

— Разбира се.

Знаех, че ще отнеме малко време, преди нещата да се нормализират отново. Исках да кажа, че се очакваше да бъда напрегната. Много ми се бе насъбрало напоследък. Именно затова се чувствах странно заради предстоящата сватба. И заради Джейсън. Бяха се случили дяволски много неща от април насам.

Но това не означаваше, че все още не бях сигурна, че той бе мъжът за мен. Просто трябваше да си дам време, за да се приспособя. Това бе всичко.

— Може ли още едно кафе? — попитах аз, защото изпитвах нужда да се изправя.

— Разбира се. Ще ти направя — каза той и подскочи услужливо.

— Не, аз ще го направя. Ти искаш ли?

— Не — добави той. — Направи само за себе си.

Насочих се към откритата кухня. Бяха нужни само няколко крачки, за да се озова там. Не бих казала, че този апартамент бе щедро разделен на пропорционални части. Всъщност той бе толкова мъничък, колкото някой шкаф за метли.

— Кога се нанесе тук? — попитах аз, докато тършувах за кафето.

— О, преди няколко месеца — изрече гордо той. — Великолепен е, нали? Вече си представям как ще живеем тук. Ами ти?

— О! — отвърнах аз леко изненадана. — Значи не би искал да се преместим в къща както преди?

— Не. Че защо да искаш, когато можеш да се сдобиеш с място като това за същите пари, които ще плащаш по ипотека.

— Значи не искаш да купим нещо някъде другаде отново?

— Че на кого на нашата възраст му е нужно подобно обвързване?

— А нима женитбата не е *обвързване*! — Не се въздържах да отбележа този факт.

— Да, разбира се — засмя се той. — Това е различно.

Телефонът му звънна, той го вдигна и се запъти към банята, която беше толкова блестящо чиста, че изпитах вина само като седнах на тоалетната чиния малко по-рано.

Отказах се от правенето на кафе и се приближих към прозореца, за да огледам бреговата линия. Гледката беше поразителна. Наистина нямаше нищо общо между реките Мърси и Чарлз, но това отново ме накара да си спомня Бостън.

Отчаяно исках да се обадя на Руби и Самюел, за да им кажа, че съжалявам, задето съм си тръгнала така внезапно. Да им кажа, че ми липсват. Да им кажа „здрости“. А също така отчаяно исках да спра да мисля за последната си целувка с Раян, за усещането на тялото му, докосващо моето, за устните му, за...

Когато Джейсън се върна отново в стаята, в ръката си държеше кожено сако.

— Ново сако? — попитах аз.

— Да. Хубаво е, нали? Обади се Нийл да ни попита дали бихме искали да пийнем по нещо набързо с него и Джесика. Искаш ли?

Поклатих глава.

— Съсипана съм. Часовата разлика е убийствена. Нали няма да имаш нищо против, ако поспя?

— О, добре — изглеждаше разочарован.

— Но ти иди — добавих аз.

— Сигурна ли си?

— Естествено.

Той прекоси стаята и ме прегърна. С облекчение почувствах, че ръцете му не ми се сториха толкова чужди, колкото преди.

— Господи, радвам се, че се върна, красавице. Наистина се радвам.

— Аз също — въздъгнах.

После се откъсна от мен и тръгна към вратата, като се спря, за да изчетка една несъществуваща пращинка от масата в трапезарията.

— О, Джейсън... тъкмо ще се обадя в Америка — добавих аз. — Има няколко въпроса, които трябва да изясня.

— Няма проблем. Стига само да не е някое гадже — намигна ми той.

Изчервих се толкова силно, че сигурно изглеждах като жена, която временно беше навлязла в менопаузата си, но за щастие той затвори вратата, без да погледне повторно.

Взех телефона и набрах номера. Гърлото ми беше толкова пресъхнало, че в него можеха да избуят кактуси. Четири пъти даде свободно, преди някой да отговори.

— Ало? — разпознах веднага детския гласец.

— Здравей, Руби, обажда се Зоуи — засрамах се от себе си още преди думите да се отронят от устата ми.

ГЛАВА 79

— Утре ще ни изпратят нова бавачка — каза Руби. Гласът ѝ трепереше, но в същото време звучеше предизвикателно. — Казах на татко, че не искам друга бавачка. Искам само теб. Самюел — също.

Опитах се да сдържа емоциите, но разговорът с Руби се оказа повече, отколкото можех да понеса.

— Сигурна съм, че новата ви бавачка ще бъде чудесна — промълвих аз. — Убедена съм.

— И татко каза това — подсмърчаше тя. — Но той не разбира. Непрекъснато повтаря, че не си била по-различна от всички останали бавачки и че следващата вероятно ще бъде дори по-добра и от теб. Но това не е вярно. Знам, че не е така.

Здравият разум ми подсказваше, че Раян бе заявил това, за да накара Руби и Самюел да се почувстват по-добре, но върху ми се стовари толкова силна вълна от объркване, че едва не ме повали на земята.

— Е, просто ще трябва да изчакаме, нали? — продължих аз. — Но се обзалагам, че след по-малко от седмица вече няма да се чувствате толкова зле.

— Зоуи, исках ти да станеш наша майка.

Опитах се да проговоря, без да издам напирещите сълзи, но все едно се опитвах да спра приливна вълна с коктейлно чадърче.

— Това нямаше как да се случи, миличка — промълвих дрезгаво. — С баща ти бяхме просто приятели. Бяхме много добри приятели, които се разбираха отлично, но си останахме просто приятели.

— Не, не бяхте — заяви тя укорително.

Замълчах.

— Какво искаш да кажеш?

— Вие се целунахте — допълни тя. — Видях ви.

— О, въъ... така ли? Къде?

— В кухнята, докато двамата със Самюел си играехме навън.

— Ами това беше просто една приятелска целувка — настоях аз.
— Нищо повече, честна дума.

— Не приличаше на такава. Беше като целувките на Джеймс Бонд с жените.

Бяхме напълно и абсолютно разобличени.

— О, ами хубаво... добре де, може би.

— Казах за това и на татко — продължи тя. — Той заяви, че не било кой знае какво. Но не му вярвам. Зоуи, нали целувката беше важна?

За миг задържах ръката си върху слушалката.

— Не знам, Руби — прошепнах аз по-скоро на себе си, отколкото на нея. — Искам да кажа, че...

Изведнъж дочух суматоха в другия край на линията и от далечината долетя гласът на Раян.

Когато го чух да взема телефона, стомахът ми се сви на топка.

— Хей, Зоуи!

— Здравей, Раян! — Бях толкова оригинална, колкото и някоя кожена чанта на тайландския уличен пазар, но не успях да измисля нищо друго.

Последва кратко, но мъчително мълчание.

— Дяволски ме шокира — започна той. — Не можех да повярвам на това, което прочетох в писмото ти.

Преглътнах.

— Искам да кажа... леле! — продължи той. — Безспорно си пазела някои тайни.

— Да — отвърнах вцепенено. — Предполагам, че е така.

— Това ме накара да се почувствам ужасно — заяви той.

— Това те е накарало да се почувстваш ужасно? Защо?

— Държах се като задник, когато пристигна в началото. Пълен задник. И ти е трябвало да търпиш всичко това, докато в същото време ти самата си преживявала истински ад.

— Не беше чак толкова лош.

— Сигурен съм, че бях.

Отново последва мълчание, но този път не изпитах такъв непреодолим порив да го запълня.

— Та значи, това приятелче Джейсън... — Гласът му прозвуча странно, когато произнесе името му. — Ще пробваш още веднъж с

него, така ли?

— Да — отвърнах аз.

Отговорът ми беше решителен и категоричен. Това може би изглеждаше странно, като се имаше предвид, че Раян бе мъжът, с когото спях, но не смятах, че има нужда да говоря за проблема със заобикалки, за да не нараня чувствата му. Не защото исках да нараня чувствата му — това беше последното нещо, което исках — а защото бях убедена, че нямаше да ги нараня.

Той щеше да забрави нашата забелка толкова бързо, колкото бе станало с всички останали. И не го обвинявах за това нито за миг. Винаги бях смятала, че връзката ни не трябва да бъде нищо повече от едно забавление и тя се оказа именно това.

— Добре — отвърна той неловко.

Чудех се дали да не продължа и да му кажа, че щях да се омъжа точно след две седмици. Но поради някаква необяснима причина, реших, че бях казала достатъчно. Като изключим, че не желяех да ме смята за пълна откачалка, нямаше и да е честно. Не знаех защо, но щеше да е несправедливо.

— Е — продължи той, — ако смяташ, че така ще постъпиш правилно, то тогава трябва да го направиш. Не мога да ти пожелаая нищо друго, освен всичко най-добро.

Хладният му тон потвърждаваше всичко.

Още преди да свърши седмицата, Раян щеше да е с друга жена, бях сигурна в това. Може би дори с Барбара Кинг, ако тя знаеше как да си изиграе картите.

Когато се сбогувахме любезно и затворих телефона, си напомних, че това не беше нещо, върху което трябваше да умувам много-много, не и сега, когато отново се канех да нагазя надълбоко в планирането на сватбата.

И въпреки това в гърлото ми се беше спряла буца, която продължаваше да ме задушаваше.

ГЛАВА 80

Пилето на майка ми със сос песто и борови ядки изглеждаше подозрително добре. Въпреки че клоkochеше убедително във френската ѝ огнеупорна тавичка във фурната, нямаше съмнение, че произходът му беше от магазините „Марк енд Спенсър“. Зачудих се как бе успяла да се отърве от тарелката от станиол и картонената опаковка, без никой от нас да забележи.

— Може ли да ти помогна? — попитах аз.

— Не! — настоя тя и изпусна пакет зелен фасул върху чехлите си с розови пухчета, докато се опитваше да жонглира с два тигана с вряща вода. — Всичко е под контрол!

Облегнах се на масивния кухненски бюфет и попитах:

— Ами тогава да подреда масата?

— Чудесна идея! — задъхваше се тя и издуха падналата пред очите ѝ коса.

През следващите двадесет минути тя препускаше из кухнята като някое пощръкляло обезглавено пиле.

— Сигурна ли си, че не мога да ти помогна? — попитах безпомощно, като гледах разливащите се тигани и сосовете, които се стичаха по плочките.

— Всичко е под контрол! — заяви тя, а лицето ѝ се зачерви още повече.

Настаних се на рѳба на един стол.

— Може ли въобще да помогна с нещо? — попита баща ми, като влезе бавно в кухнята.

— Всичко е... под... *контрол!*

Татко ми хвърли поглед и прошепна:

— Опитах се!

Когато вечерята вече беше на масата, майка ми беше толкова изпотена и изтормозена, че трябваше да бърше челото си с подгѳва на престилчицата си — един скандално розов парцал, на който беше изписано с огромни букви: „Сладко Мамче“.

— Ето. — Тя седна с доволна усмивка. — Всичко е готово. Нали ви казах, че всичко е под контрол. Зоуи, искаш ли зелен фасул?

Боже, беше странно да си у дома.

Именно тук бях живяла през по-голямата част от живота си и въпреки това се чувствах като чужденец. Като се започнеше от етикетите по кутиите с мляко и се стигнеше до огромните банкноти в ярки цветове. Всичко изглеждаше странно — толкова познато и в същото време толкова далечно.

— Е, миличка, вълнуваш ли се за сватбата? — попита баща ми.

Усмихнах се, бях му благодарна заради въпроса. Баща ми за пръв път споменаваше тази тема, откакто се бях прибрала, и бях сигурна, че думите засядаха в гърлото му. Споменаваше го само заради мое добро.

Защото, докато първия път, когато щях да се омъжвам за Джейсън, той беше повече от щастлив да даде ясната си благословия, то втория път беше съвсем различна работа.

Това ме бе тревожило. Татко никога не е бил от онези бащи, които ще изкажат каквото и да било неодобрение. Всяко едно важно събитие от живота ми — първото червило, което си бях купила, пробиването на ушите, първата ми нощ в някакъв бар — предизвикваше наченки на истерия у майка ми, но баща ми беше нейна противоположност. Той обикновено оборваше раздражението ѝ, като казваше: „Те я по-разумна, отколкото ние някога сме били“.

Но въпреки това не одобряваше предстоящата сватба. Нямаше никакво съмнение. Досега не беше казал нищо за нея, но не беше необходимо.

— Да, татко — отвърнах аз. — Така е. Много съм развълнувана.

— Ами колкото до мен, нямам търпение — добави майка ми с усмивка. — Джейсън винаги е бил като член на семейството ни и сватбата просто ще затвърди това.

Баща ми се изкашля и я погледна. Помъчих се да разтълкувам какво се опитваше да ѝ каже.

— Какво има? — попитах аз.

Баща ми се обърна към мама:

— Не смяташ ли, че е време да съобщим нашата новина на Зоуи? — Той изглеждаше необичайно нервен, когато се пресегна и хвана майка ми нежно за ръката.

Мама сякаш отново се изпоти.

— Предполагам, че вече трябва — каза тя, след като преглътна хапката си. Дори и тогава тя изглеждаше нерешителна, сякаш едва ли не си бе глътнала езика. Обикновено не бих свързала подобно нещастие с майка ми.

— Зоуи — започна тя, — знаеш, че ти бях казала, че наскоро разбрах нещо от доктор Ахмед.

— Да — отвърнах аз.

— Ами когато проведохме онзи разговор по телефона, в който ти казах, че е нещо сериозно, не се шегувах.

Гърлото ми пресъхна. О, боже! О, боже, не! Едва ли наистина можеше да е сериозно. Бях се убедила, че мама се държи като някой хипохондрик.

— Какво е, мамо? — оставих настрана ножа и вилницата си.

— Ами сериозно е, защото най-малко ще повлияе до голяма степен на живота ни. На моя живот. На този на баща ти. И всъщност и на твоя.

Призля ми. Баба Бони умря от рак на гърдата още преди да навърши шейсет години. Мама беше само на четиридесет и четири. Това беше, нали? Знаех си.

— Какво е, мамо? — попитах аз, като отчаяно исках да сложи край на мъките ми.

Тя се обърна към татко и стисна ръката му. После се усмихна и промълви:

— Бременна съм, мила. Ще си имаш малко братче или сестриче.

ГЛАВА 81

— Дявол да го вземе! — възкликна Труди по телефона на следващия ден. — Сериалът „Ийстендърс“ ряпа да яде в сравнение с твоето семейство.

Изсумтях. Обаче беше права. Малко сестриче или братче. Все още ми беше трудно да го повярвам.

— Е, как го приемаш? Сигурно е странно, като се има предвид, че майка ти е достатъчно стара, за да бъде баба.

— О, боже — издърдорих аз. — Ако някога я срещнеш, каквото и да правиш, не ѝ го казвай.

Труди се изкиска.

— За да отговоря на въпроса ти обаче, трябва да кажа, че наистина съм много доволна. Не мога да твърдя, че не беше изненада, но съм нелепо радостна. Винаги съм искала брат или сестра и сега ще си имам. Вярно, че сега ще сменям памперсите им, вместо да вземам назаем компактдискове от тях, но все пак.

— Е, има ли нещо друго, което трябва да ми кажеш? — подразни ме тя. — Нали се сещаш, като изключим факта, че тъкмо се събра отново с мъжа, който те заряза, о, и че майка ти е надула корема.

— Какво имаш предвид? — изкисках се аз.

— О, ами не знам — продължи тя. — Не мисля, че сега има нещо, което може да ме шокира. Да имаш някакви афери с високопоставени политици?

— Не — отвърнах решително.

— Някакви деца, плод на тайна връзка?

— Не.

— Промяна на пола?

— Не — изсмях се аз.

— Все още не мога да повярвам, че така и не ми каза за сватбата си, искам да кажа... за несъстоялата се сватба.

Това бе четвъртият международен разговор, който провеждахме за по-малко от седмица, и петият път, в който споменавахме това през

последните десет минути.

— Знам, знам и съжалявам — искрено казах аз.

— Дявол да го вземе, миличка, не те питам, за да съжаляваш. Просто исках да кажа, че се чувствам ужасно, защото не си успяла да ми се довериш. Сигурно съм била толкова погълната от собствените си проблеми.

— Не беше така. Веднъж, една вечер, когато бяхме излезли, се опитах, но се появи Ричи. Не че има някакво значение. Честно, Трудю, причината, поради която дойдох в Щатите, беше, за да избягам дори от самата мисъл, че съм била зарязана. Голяма работа, че не сме говорили за това.

— А сега сигурна ли си, че постъпваш правилно?

— Аха — отвърнах аз. — Искам да кажа, да.

Трудю замълча за миг.

— Виж, може и да решиш, че си пъхам носа където не ми е работата, но не звучиш като убедена на сто процента.

— Не е вярно. Честно, Трудю, убедена съм.

Обаче въпреки всичко потръпнах. Истината бе, че много исках да се омъжа следващия четвъртък. Двамата с Джейсън бяхме прекарвали доста дълго време заедно, откакто се бях върнала, и нещата определено си идваха на мястото.

Ако бях напълно искрена, трябваше да си призная, че продължавах да се чувствам леко неспокойна заради цялата тази работа. Част от мен се чудеше дали не е прекалено скоро, дали не ми е нужно повече време, за да привикна с тази мисъл. Отново. Но здравият разум ми казваше, че това е мъжът, когото бях чакала седем години, за да се омъжи за мен. Това не се беше променило, знаех го. И бях сигурна, че резервираността, която изпитвах, се дължеше единствено на случилото се миналия път.

В светлината на тези разсъждения постъпих правилно, а именно — хванах бика за рогата и се устремих към тази женитба, без значение дали ми се струваше прибързана или не. Нямахте защо да се съмнявам.

— Сигурна съм, Трудю — отвърнах аз. — Ако звучи малко странно, то това се дължи единствено на факта, че не мога да не се чувствам малко нервна след случилото се миналия път. Това е всичко. Това се очакваше.

— И го обичаш? — попита тя.

— Разбира се — засмях се аз. — Нима ако не го обичах, щях да скоча на самолета и да долетя обратно тук при първа възможност?

— Добре. Разбрано. Добре.

— Обаче много искам и ти да можеше да дойдеш за сватбата.

— Знам, но... я чакай — обади се тя. — Може би има начин. Непрекъснато обещавам на моите старци, че по някое време ще си дойда у дома за една седмица, но никога не съм се наканвала да резервирам полет. И те просто побеснях, защото няма да съм с тях за Коледа. Може би бих могла да съчета двете...

— Наистина ли?

— Че защо не. Скоро ми се полага почивка и само преди седмица Барбара ми обясняваше, че би предпочела да си я взема преди края на отпускарския сезон.

Изпитах такова неимоверно щастие, че щях да започна да се премятам като някой акробат из всекидневната, ако не бях ужасена от мисълта, че щях да оставя следи като от спиращен път по килима на Джейсън. После ме осени друга идея.

— Слушай — започнах аз, — след като ще положиш всички тези усилия, за да дойдеш на сватбата ми, се зачудих дали не бих могла да те помоля за нещичко?

— Каквото поискаш.

— Какво ще кажеш да ми станеш шаферка?

Тя нададе такъв писък, че едва не ме оглуши.

— Това „да“ ли означава?

— Дявол да го вземе, разбира се, че да. О, Зоуи, никога преди това не съм била шаферка. О, божичко, ще се подмокря! Това е фантастично! О, и не се тревожи, ще бъда с великолепа рокля. Повярвай ми, ще бъда елегантна.

— Труди — казах ѝ аз, — въобще не съм се съмнявала в това.

ГЛАВА 82

— Какво е това пак? — прошепна ми Деси по време на коледната вечеря.

— Печени моркови с глазура от горчица и мед — промълвих аз и забодох вилицата си в някаква пихтиеста оранжева купчина, която повече приличаше на радиоактивен отпадък, отколкото на ястие от кореноплодни. — Това е личната интерпретация на майка ми на някаква рецепта от новата книга на Джейми Оливър.

— О! — скептично изрече той. — Какво стана с Найджела? Мислех, че тя е най-големият ѝ фен след триумфа, който пожъна миналата година.

— Знам, но коледният пудинг от миналата седмица не се получи както трябва и мама се отрече от нея — съобщих му аз. — Сега официално обяви, че на Найджела не може да се разчита. Фактът, че коледният пудинг бе врял цели четиридесет и два часа и тя бе забравила да добави мазнина в него, очевидно нямаше нищо общо със случилото се.

Двамата с Деси сподавихме смеха си. Татко ѝ остана предан и отказа да се присъедини към нас.

Мама приближи масата, облечена в новата си блуза, вдъхновена от модна къща „Мисони“ (която беше купена от магазините „Зара“), носеше кана със сос, който бе разбивала през последните двадесет минути, за да изчезнат бучките в него.

За съжаление, когато го поляха като разтопена лава върху пуйката на татко, започнах да се опасявам, че единственото нещо, което можеше да я спаси, щеше да бъде някоя бетонобъркачка.

— И така, Зоуи... — Майка ми седна и внимателно нагласи хартиената си шапка. — Недей да ядеш прекалено много от печените картофи. Когато замина за Америка, беше като кит, а сега, когато си свалила всичките излишни килограми, просто няма да ти позволя да ги качиш отново, не и като се има предвид, че до големия ти ден остава по-малко от седмица.

— Но още не съм хапнала нищичко — запротестирах аз.

— Майка ти е права — намеси се Джейсън. — Искам да кажа, че и така си прекрасна. Очевидно смятам така, след като ще се женя за теб.

Всички се засмяха малко изкуствено.

— Просто казвах — продължи той, — че никой не желае да изглежда дебел в деня на сватбата си. Нали така?

— Да, това го оставете на мен! — изрева майка ми и потупа корема си.

Джейсън се ухили.

— Все още въобще не ви личи, госпожо. В кой месец сте?

— В петия — усмихна се тя. — Но когато бях бременна със Зоуи, започна да ми личи едва в седмия. Такъв ни е генът. Баба Бони беше абсолютно същата.

— Сигурно сте на седмото небе — прибави той.

— Е, ще си изкривя душата, ако кажа, че не бяхме леко изненадани — засмя се тя, — но, да, очаровани сме. Зоуи, искаш ли брюкселско зеле?

Втренчих се в огромната лъжица, пълна с каша с цвят на сополи, която тя държеше в ръката си.

— Тъъ... ще хапна само печен пащърнак — обадих се аз. Случайно знаех, че пащърнакът беше купешки и бе предвиден като гарнитура при спешни случаи. Мама го държеше във фризера, за да го използва, ако възникне малко вероятната възможност да се обърка нещо с рецептата на Джейми. Всъщност бе станало точно така.

— Печен пащърнак ли? — възмути се майка ми. — Шегуваш ли се? Знаеш ли какво е съдържанието на мазнини в тези неща? За бога, придържай се към брюкселското зеле. Всяка зелчица съдържа само по осем калории.

— Осем калории ли? Ооо, по-полека, Зоуи — обади се Деси саркастично.

— Коледа е — напомних на майка си. — Всичко, което искам, е малко пащърнак, а не китайско угощение за десетима.

Джейсън се усмихна окуражително.

— Ще ни благодариш, когато след години разглеждаш сватбените си снимки. А сега се захващай — добави майка ми и изпляска обезпокоително голяма порция каша от брюкселско зеле в чинията ми.

— О, нали ще внимаваш да не прекалиш със соса? Макар че забелязвам, че въобще не си сложила от него. Добро момиче!

Отношенията на майка ми с Джейсън бяха станали леко странни, откакто се бях прибрала у дома. Странни в смисъл на заговорнически. Знаех защо: ако майка ми не беше на негова страна, Джейсън съзнаваше, че щяха да са му нужни много усилия, за да доведе до успешен край втория си опит за сватба. Не можех да се преструвам обаче, че това не започва да ми се струва доста противно.

— И така, Джейсън, да поговорим за следващата седмица — продължи майка ми. — Знаеш ли дали майка ти ще носи тоалета от миналия път?

— Каза, че ще си купи нещо ново. Смята, че старият е на лош късмет.

— И аз си мислех точно същото — съгласи се майка ми. — Затова си купих нова копринена рокля в индигов цвят. Коремът ми личи съвсем леко, така че ще мога да облека тази, която видях в магазина. Моля те, би ли й предал, че ако ще си купува нов тоалет, да не е в индигово? Би било ужасно, ако и двете се появим в един и същи цвят.

— Разбира се — кимна Джейсън.

— Не че искам да кажа, че не може да облече нещо от виолетовата гама. Лилавото би било чудесно. Какъвто и да е цвят, само да не е индигово. Това ми е мисълта.

— Нима си забравила, че ще има само няколко човека — казах й внимателно. Притеснявах се, че забравяше, че тази сватба няма да бъде като първата.

— Наясно съм с това, Зоуи, но въпреки всичко това е твой голям ден и въпреки всичко ние ще се снимаме.

Пресегнах се, за да си взема парче йоркширски пудинг, но тя ме плесна толкова силно и светкавично по ръката, че сякаш наблюдавах господин Мияги от филма „Карате кид“. За миг погледите ни се срещнаха.

— Хапни си от това — промърморих аз и неохотно сложих йоркширския пудинг в чинията на Джейсън.

Изведнъж телефонът ми зазвъня. Хвърлих му един поглед и видях, че се изписваше американски номер.

— Само за секунда — казах аз, скочих от масата и бързо се насочих към всекидневната, за да говоря там. Сърцето ми се блъскаше в гърдите, когато вдигнах.

— Ало?

— Весела Коледа!

Беше Труди. Бих разпознала този мелодичен глас навсякъде.

— Здравсти — отговорих аз.

— Ооо, дявол да го вземе, не бих казала, че си обхваната от коледно настроение — долови тя. — Някой друг ли очакваше?

— Не, не. Няма такова нещо. Честна дума. Благодаря, че се обади, Труди. Весела Коледа и на теб! Съжалявам, мислех си, че може би ми се обажда... Руби.

— О, тъкмо я видях — осведоми ме тя. — Между другото, получила е подаръка ти, онези мънички розови обувки. В момента е с тях. И е на седмото небе от щастие, както и Самюел с неговото влакче.

— Видя ли Раян? — улових се, че питам, като се опитвам да звуча безразлично.

— Да, миличка — каза тя. — Останах с впечатлението, че му липсваш.

— Наистина ли?

— Да. Новата им детегледачка не е много добра. Децата не се разбират с нея и на практика отказват да излизат от къщата заедно. Приспиването им също е кошмар.

— О. — Проклинах се, че се почувствах разочарована, задето тя спомена единствено уменията ми на детегледачка.

— Както и да е, миличка, слушай — обади се тя и прекъсна потока на мислите ми, — освен да ти честитя Коледата, си помислих, че трябва да те информирам, че полетът ми е запазен. Ще пристигна в Манчестър в четвъртък.

Когато затворих, се поколебах, преди да се върна в трапезарията. Защо не можех да спра да мисля за Америка?

„О, стига, Зоуи. Просто престани. Измина целия този път до дома, за да получиш това, което искаше. Ако някога е имало момент, в който можеш да оправиш нещата, то това е сега. Затова спри да се тревожиш и се радвай на това, което имаш!“

Седнах на масата и отново си сложих шапката. Майка ми заливаше коледния пудинг със сладък сироп от разтопено масло и коняк. Вече не изглеждаше купешки, както преди малко. Забелязах как потупваше издайническата му гладка повърхност с обратната страна на една дървена лъжица.

— О, за малко да забравя — каза тя и изчезна. Върна се с едно гърненце с неясно съдържание, което стовари върху подложката ми за сервиране.

— Донесла съм ти подсладено и обезмаслено кисело мляко „Мюлер лайт“ — каза тя. — Реших, че при тези обстоятелства, то е най-подходящо.

ГЛАВА 83

Беше хубаво да правя отново секс с Джейсън. Не беше толкова страстно, колкото с Раян. Не толкова авантюристично. Не толкова жарко и задъхано, и... но в крайна сметка беше хубаво. Бях сигурна, че никога не бихте си купили списания като „Космополитън“, ако те сравняваха хубавия секс с чифт удобни пантофи, но искрено вярвах, че можеше да се кажат доста неща за това.

Беше лесно да се отдадеш до съвършенство на възбудата и страстта, когато си срещнал някого съвсем наскоро. Но продължителната сексуална връзка изискваше много повече. Начинът, по който Джейсън ме докосваше, позите, които избираше, начинът по който потръпваше, когато свършваше... Може би бяха познати до болка, но аз копнеех точно за това. Докато лежах в прегръдките му, втренчена в дъжда, който плющеше по прозорците на спалнята му, бях сигурна, че сексуалният ни живот занапред щеше да се подобри.

Особено когато успееш да сложа край на дяволските картини с Раян, които нахлуваха в мислите ми...

— Това беше хубаво. — Джейсън погали косата ми.

Не можах да не се почувствам разочарована от описанието, макар че беше доста двулично от моя страна.

— Да — съгласих се аз. После се претърколих настрани и се облегнах на лакътя си. — Не беше... разочароващо, нали?

— Разбира се, че не — отвърна той с леко пресилена убедителност. — Беше прекрасно. Беше... както винаги си е било.

Ако трябваше да бъда честна, сексът между Джейсън и мен никога не е бил лепкавото и потно приключение, от което сърцето ти бие учестено в гърдите — образ, който бе толкова популярен сред холивудските филмови продуценти. И ако трябваше да бъда напълно честна, преди да срещна Раян, често си мислех, че беше доста надценен като забавление. Не че не ми харесваше. Просто така и не бях разбрала защо някои хора го смятаха за толкова завладяващ.

— Само си помисли — продължи Джейсън, — след три дни ти и аз ще лежим в това легло като съпруг и съпруга.

Беше казал точно същото нещо няколко дни преди миналата ни сватба. Призля ми от тази мисъл.

— Нали този път ще доведеш всичко докрай? — попитах колебливо.

Той се претърколи и зае точно същата стойка като моята.

— Зоуи, чуй ме — изрече със сериозен тон. — Този път няма да те разочаровам в никакъв случай. Знаеш това, нали?

Прехапах устни.

— Не си бях мислила, че ще го направиш и миналия път.

— Знам, знам — обади се той и отбранително прокара пръсти през косата си. — Повярвай ми, като ти казвам, че никога няма да си го простя. Никога. Но ще посветя остатъка от живота си, за да ти се реванширам. Обещавам, че ще бъдеш най-щастливата омъжена жена в Англия.

Той се наведе и целуна челото ми. Усмихнах се, легнах по гръб и се загледах в тавана. Някога сърцето ми се произпълваше с обич към Джейсън, когато той казваше подобни работи. Тогава се взирах в очите му и се чудех на късмета си.

Нещата, които ми казваше, сега бяха не по-малко мили и затрогващи. Но въпреки това трябваше да призная, че те нямаха същия ефект. Непрекъснато се опитвах да се убедя, че думите му бяха такива, но напразно.

Казвах си да не се тревожа прекалено много за това. Знаех, че бе само въпрос на време, преди нещата да станат такива, каквито бяха преди. Просто трябваше да престана да сравнявам Джейсън с Раян и най-важното — да си припомня всички онези неща, които ме бяха накарали да се влюбя в него.

— Ще си взема един душ — съобщих аз, като отметнах завивките и скочих от леглото.

Сега Джейсън лежеше по гръб и бе поставил ръце под главата си.

— Господи, това дупе ми липсваше — ухили се той.

Усмихнах се и го целунах по устните, после взех дрехите си и се отправих към банята, но се спрях.

— Нима съм ги сгънала? — попитах аз.

— Не, аз го направих — отвърна той. — Разхвърляната къща е признак на неприлични мисли.

— Знам — нацупих се аз, — но нима мислите трябва да са прилични, когато си във вихъра на страстта?

— Нямаше да мога да се съсредоточа, ако не го бях направил. Както и да е, преди никога не се оплакваше.

Беше прав. Не го правех. Но защо, по дяволите, го правех сега?

Знаех отговора на този въпрос — отново го сравнявах с Раян.

Беше абсурдно, защото в това отношение Джейсън го побеждаваше без никакво усилие. Раян беше мъж, който хвърляше кърпите по пода, оставяше миялната машина пълна, а по дивана се въргальха кутии от пица. Това ме бе подлудявало — особено в началото, когато заживях с него.

Сякаш сама се разтърсих. За бога, Зоуи! Никоя жена не би изтърпяла да живее с мъж като Раян, мъж, който не забелязваше бъркотията и не му пукаше дали жената я забелязва. В това отношение Джейсън беше идеалният мъж. Всъщност бе повече от идеален. Той не просто разчистваше собствената си бъркотия, но оправяше и моята. Би трябвало да съм въвн от себе си от радост.

Когато влязох под душа, нагласих струята да бъде по-хладка от обикновено, като се надявах това да набие малко здрав разум в главата ми.

Не знаех колко дълго съм останала под душа, но имаше нещо приятно разсейващо в студените струи, които обливаха настръхналата ми кожа, докато се опитвах да си изясня нещата.

Хайде, Зоуи. Влюбена ли си, или не си влюбена в Джейсън? По дяволите, време е да решиш!

Взех шампоана и сипах малко в ръката си, после започнах да масажирям енергично скалпа си. След няколко секунди не можех да повярвам, че си бях задала подобен въпрос.

Разбира се, че бях влюбена в Джейсън.

Бяха минали повече от седем години, през които бях влюбена в него. Рязката промяна от последните осем месеца вероятно ми се бе отразила, но това не означаваше, че дълбоко в себе си го обичах по-малко.

Това, което беше наистина дразнещо, бе, че увлечението ми по Раян бе защитен механизъм, малко забавление, което да ме разсее от

преживяната травма. Как, по дяволите, се бе превърнало в такава голяма лудост, че не можех да спра да мисля за връзката ни дори и сега, когато бе изпълнила предназначението си?

Когато изплакнах шампоана и се заех с балсама, си обещах едно: повече никакви мисли за Раян. Точка по въпроса.

Ако наистина се концентрирах върху това, скоро той нямаше да е нищо повече от един смътен спомен, а двамата с Джейсън щяхме да сме щастливо женени и целият живот щеше да е пред нас. А аз винаги бях искала точно това. Нали?

ГЛАВА 84

Приготовленията ми за сватбата едва ли можеха да бъдат по-различни: миналия път не бе останало и едно сватбено списание, познато на жените, за което да не се бях абонирали година и половина по-рано. Бях посетила всеки голям сватбен търговски магазин в Северозападна Англия, а дори и един-два по-далеч, само за да открия идеалния чифт обувки. Бях присъствала на десетки булчински изложения, непрекъснато бях търсила в интернет оригинални украси за масите и бях пробвала повече тиари, отколкото самата кралица.

Но при сегашните обстоятелства нещата трябваше да бъдат съдържани. Но не беше само това. Нещо в мен самата се бе променило. Не можех да се насиля дори да погледна към сватбен магазин. Може би бях станала цинична. Може би част от мен бе решила да не се пренася на седмото небе, в случай че на Джейсън му хрумнеше да не се появи отново. Между другото, не смятах, че щеше да го направи. Всъщност бях сигурна, че нямаше да го направи. Но това безспорно ме тревожеше, макар че беше просто една вероятност. Може би затова бях нарушила обещанието си да не позволявам в главата ми да се въртят мисли за Раян. Гррр! Ето пак започвах!

Отправих се към „Коуст“ — един от любимите ми магазини в търговския център „Меткуотър“, и започнах да разглеждам дрехите по закачалките. Оставаше ден и половина до сватбата и все още не знаех какво да облека. Обаче не бях разтревожена. Според законите на логиката това не беше важно. Като се имаше предвид, че именно аз бях тази, която бе похарчила сума, равняваща се на заплатата за месец и половина, само за един копринен парцал, дълъг до земята, който миналия път трябваше да нося приблизително час и двадесет и пет минути, смятах, че съм достатъчно квалифицирана, за да преценя.

Бях сигурна, че този път нямаше да си избира традиционна рокля. Исках нещо, което да отрази духа на сватбата. Нещо семпло и ненатрапчиво. Нещо, което човек едва ли би свързал със сватба.

Когато го обсъждах с Труди миналата вечер, и двете се съгласихме, че може би един елегантен и изчистен бежов костюм щеше да свърши чудесна работа. Но бях забравила, че след като веднъж си представиш дрехата, която искаш, става невъзможно да я откриеш.

Имах чувството, че бях прекарала часове в градския център и бях доникъде с намирането на нещо подходящо. Взех една червена рокля без презрамки и я огледах внимателно. Великолепна, но не беше това, което търсех.

До затварянето на магазините оставаха двадесет и пет минути и реших да се омета, за да ида в един магазин, който бях посетила малко по-рано. Вместо да купя „единствената“, щях да купя тази, която се приближаваше до „единствената“. Не беше идеална, но ставаше. Беше на разпродажба и това ме накара да се почувствам по-добре.

ГЛАВА 85

В нощта преди сватбата двете с Труди излязохме да пийнем по нещо в един от баровете на „Албърт Роуд“, но незнайно защо не бях в настроение за това.

— Добре ли си, миличка? — попита тя. Гледаше ме загрижено, докато отпивах от чашата с червено вино, с която продължавах да се мъча вече час и половина.

— Мисля, че съм пипнала някоя настинка — отвърнах аз и извадих една кърпичка.

— Това дяволско време. В момента накъдето и да погледнеш, всеки се оплаква от настинка. Това непрекъснато ми напомня защо се магнахме от Великобритания.

След няколко часа бях напълно изтощена и готова да се прибера у дома. Испитах вина заради това, че бях толкова ужасна компания, особено като се имаше предвид, че тя бе прелетяла огромно разстояние единствено заради мен. Но не можех да сторя нищо.

Когато се озовах в къщата на мама, се мушнах под завивките. Чувствах се толкова изморена, че си представих как щях да спя като пън през следващите осем часа. Но не се случи нищо подобно. Сънят ми беше неспокоен, изпълнен с видения, които ме накараха да се почувствам дори още по-изнервена и разтревожена. Особено едно от тях.

Сънувах, че бе настъпил сватбеният ми ден, тоест бе утре. Пристигнах в ритуалната зала и всичко вървеше по план. Родителите ми сияеха от гордост. Тоалетът ми беше зашеметяващ. И този път Джейсън се появи.

Но плановете бяха осуетени. И причината за това бе Раян.

Лицето по гражданско състояние ме попита дали аз, Зоуи Морийн Мур, вземам Джейсън Питър Редмънд за свой законен съпруг и думите „да“ бяха на върха на езика ми. Но аз заеквах и пелтечех толкова силно, все едно се опитвах да произнеса реч, докато устата ми беше пълна с фъстъчено масло. Не можех да изрека думите.

Но това нямаше значение, защото вратата се отвори с трясък и се измъкна от пантите.

Всички в залата ахнаха. Зави ми се свят. Там беше той, застанал до вратата в смокинга на Джеймс Бонд, а в ръката си държеше револвер 45-и калибър. Раян.

Втурнах се към него, залата постепенно изчезна. Той ме взе в обятията си и ме целуна толкова страстно, напористо и секси, че правичката да си кажа, ако това беше сцена от филм, щеше да бъде цензурирана. Накрая той се отдръпна и каза:

— Хайде, навън ни чака моят „Астън Мартин“.

Понесохме се с висока скорост по улиците на Ливърпул, а после се насочихме към крайбрежието на Мърси, което наистина бе странно. Реката бе синя и кристална като морето около остров Кох Самуи. В този момент колата се превърна в подводница, Раян отвори с гръм бутилка шампанско, а после се посвети на това да ме възвиси към рая и обратно. Той даваше всичко от себе си, в резултат на което не бях сигурна дали през следващата седмица щях да бъда в състояние да ходя.

После се събудих потна, трепереща и проклинаща себе си. И осъзнах, че носът ми тече.

ГЛАВА 86

Винаги бях смятала, че един от неписаните природни и вселенски закони бе булките да не хващат настинки. Със сигурност не бях виждала сватбена снимка през всичките си двадесет и осем години на тази земя, на която единият от щастливата двойка да е със сопотивнос, който да е толкова зачервен и белещ се от духане, че да изглежда така, сякаш има нужда от присаждане на кожа.

Но очевидно това можеше да се случи. То се случи. Всъщност вече се бе случило.

— Е, значи не си по-добре? — попита Труди и ми подаде от кутията „невероятна, ултра успокояваща ароматизирана“ кърпичка, която след секунда щеше да бъде унищожена. Тя стана жертва на най-нежното изсекване. Трябваше ми още една, за да изчистя остатъците от лицето си.

— Оу... — отвърнах аз и метнах кърпичката в препълненото кошче. — Искам да кажа, не. Засега поне не съм.

Отворих следващата кутия и докоснах леко окото си, за да спра сълзенето.

— Ще трябва отново да си оправя грима — казах аз. Погледнах кожата си, покрита с петна, и не можах да не си помисля, че разкрасяването на Шрек щеше да се окаже по-лесно.

— Може би трябва да го оставиш за последния момент — посъветва ме Труди. — Гримираме те за четвърти път, с тази скорост ще ни свърши фон дьо тенът.

Насочих се към голямото огледало, като се надявах да си вдъхна увереност. Изглеждах ужасно. Всъщност не бих могла да изглеждам по-ужасно даже ако бях взела участие в състезания за промушване заднишком през живи плетове и бях спечелила.

Тоалетът, който си бях представяла като елегантен и изчистен, също бе жалка картинка. Бях прекарала последните двадесет и четири часа в опити да се убедя (като и Труди малко ми помогна), че може и да не беше идеален, но ставаше.

Сега, когато заставах пред огледалото, всичко, върху което можех да се съсредоточа, бе мисълта, че въобще не ставаше. В горната част на бедрата ми беше така нагънат, че човек би си помислил, че тъкмо идвах от двадесетчасов полет. Ужасният лъскав горен пласт се бе опънал по задника ми и очертаваше толкова голямо количество целулит, колкото не би могло да бъде открито и в контейнера за отпадъци на някоя клиника за липосукция.

— О, боже! — изстенах аз и грабнах нова кърпичка.

Труди въздъхна.

— Пийни още една чаша шампанско — каза ми тя. — Може и да ти помогне да се поотпуснеш малко.

— Не мисля, че трябва да пия — заради хапчетата за настинка, които вземам.

— Глупости! Докторите винаги приказват така, за да си вържат гащите. Може да се почувстваш още по-замотана, но нищо повече.

— Ще ти се доверя — казах аз и опънах един гълток. Едва ли можех да се почувствам по-зле, отколкото в момента.

Изведнъж вратата се отвори с трясък.

— Страхотна съм! — Майка ми никога не бе отдавала голямо значение на чукането. — Е, какво мислите за ултравиолетовото? — каза тя и се завъртя. На двете с Труди веднага ни стана ясно, че това бе риторичен въпрос. Изражението на лицето ѝ показваше, че смяташе, че изглежда като Линда Еванджелиста. Трябваше да си призная, че бе съвсем основателно — тя беше зашеметяваща.

— Мамо, прекрасна си — промълвих аз и се наведох, за да целуна.

— О-о-о, не толкова близо, мила! — Тя се отдръпна, за да бъде сигурна, че носът ми няма да прокапе върху нея.

— Извинявай — измърморих аз, — но изглеждаш удивително, мамо. Това определено е твоят цвят.

— Нали? — Тя се усмихна. — И толкова по-добре, защото тъкмо ми беше потвърдено, че майката на Джейсън няма да е облечена в нещо подобно. Тя очевидно е избрала цвят капучино. Не съм сигурна, че на нейната възраст той ще подхожда на тена ѝ, но станалото, станало. Тя си знае.

Усетих, че трябва веднага да си издухам носа, и се протегнах, за да грабна една кърпичка.

— Не се тревожи, Зоуи — каза тя убедително.

— За какво да не се тревожа? — попитах аз.

— За носа ти — добави тя. — Фотографът каза, че знае как да направи тупиране.

— Искаш да кажеш туширане? — попитах аз.

— Точно това казах, мила. Тупиране, като при знаменитостите. Сега може и да приличаш на елена Рудолф, но когато приключим с теб, ще засенчиш и Скарлет Йоханесбург.

ГЛАВА 87

Майка ми беше избързала напред към ритуалната зала. Останахме тримата с татко и Труди. Когато се качихме в таксито, усетих колко различно се чувствам този път. Не бях нервна. Не бях дори особено развълнувана. Бях просто вцепенена.

Преди да сте започнали да се чудите, ви уверявам, че не ме бе хванало шубето. Комбинацията от лекарствата и трите чаши шампанско беше толкова мощна, че би упоила и вълнест мамут.

— Добре ли си, мила? — Татко стисна ръката ми.

— Разбира се — отвърнах аз и се насилих да се усмихна. — Просто съм леко... замаяна всъщност. Мисля, че може би е заради хапчетата.

Изведнъж баща ми придоби изключително разтревожено изражение.

— Сигурна си в това, което правиш, нали?

— Какво искаш да кажеш, татко? — попитах шокирано.

— Исках да кажа, дали си сигурна, че постъпваш правилно? Дали обичаш Джейсън? Дали сте създадени един за друг?

Поколебах се и оставих думите му да достигнат до съзнанието ми.

— За бога, татко, разбира се... че е така. Естествено.

— Само дето...

— Татко — прекъснах го аз. — Сигурна съм.

Той ме погледна в очите.

— Добре, скъпа, добре.

През остатъка от пътуването цареше пълна тишина. Без никакви въодушевени глуповати хихикания. Без никакви закачки с шофьора. Беше толкова безрадостно, че когато на някакъв светофар спряхме до една катафалка, не можах да не забележа, че пътниците в нея изглеждаха така, сякаш се забавляват доста по-добре от нас.

— Ще ходите ли на меден месец? — обади се Труди. — Току-що се сетих, че така и не съм те попитала.

— Не. Джейсън не иска. През април бил резервирал уикенд за ергенското парти на приятеля си Джим и не можем да си позволим и двете неща.

— О! — Труди се обърна и отново се втренчи през прозореца.

Когато пристигнахме до ритуалната зала на улица „Олд хол“, колата спря в единия край на пътя. Отворих вратата и започнах да се измъквам, но тъкмо когато бях стъпила с единия крак на тротоара, някой ме издебна.

— Юху! Да знаеш каква изненада имам за теб! — Майка ми нададе боен вик и ме повлече, сякаш бях чувал с картофи.

— К-к-каква? — заекнах аз, избърсах носа си и изтрих фон дьо тена от горната си устна, който бяхме поставили за шести път малко по-рано.

— Дошли са от вестник „Еко“, Зоуи, от „Еко“! Ще се превърнеш в сензация от първа страница!

— Какво? — попитах аз, като се надявах да съм я разбрала погрешно. — Кой ги покани?

— О, не се тревожи за това! — изкрещя майка ми. — Хайде, Зоуи, всяко едно момиче на твоята възраст би искало да бъде щракнато от патараците!

— Искаш да кажеш от папараците, мамо.

— Точно това казах. Това, което правят за списание „ОК!“. Съвсем спокойно мога да кажа, че си красива колкото някои от съпругите и приятелките на известните футболисти. Само като се сетя за онази, чиято снимка беше във вестника миналия ден. Виждала съм сурови пилета с по-хубави крака.

Нервна млада репортерка кръжеше пред стъклената врата и дъвчеше края на молива си като някой гладен помияр, ръфащ парче кокал. Сграбчих майка ми за ръката и се опитах да я спра.

— Мамо — отсякох аз, — не желая да пишат за мен в „Еко“. Наистина не искам.

— Разбира се, че искаш! — изкрещя тя и направи отчаяна физиономия. — Зоуи, та ти обожаваш „Еко“.

Беше повече от ужасно, когато майка ми ме бе компрометирала с безплатна обява във вестника, за да „отбележи“ двадесет и първия ми рожден ден, като сподели с целия свят снимката ми, където бях

закръглено малко момиченце, вдигнало полата си, за да покаже прелестен чифт кюлоти на кафяви и оранжеви райета.

— Тази сватба трябваше да се вдигне без много шум — казах й аз. — Не искам целият квартал по крайбрежието на Мърси да чете за нея във вестника.

— Не ставай глупава — сгълча ме тя. Очевидно беше убедена, че такъв шанс изниква само веднъж в живота. — Смятат, че ще се получи прекрасна статия. Млада жена, която е била изоставена пред олтара, най-сетне си връща съпруга.

Сърцето ми се сви.

— Вече си представям заглавието — ликуващо продължи майка ми. — „Втория път булката Зоуи имаше повече късмет и отново се завърна пред олтара“. О, доста е добро! Трябваше да си изкарам прехраната с това!

— Значи ти си ги поканила.

— Тъж... сега нека те представя на Мишел — каза мама, без да ми обръща внимание. — Тя е журналистка.

— Тъм... здравейте. Аз съм Манди. — Репортерката ми подаде ръка. — Всъщност все още не съм точно журналистка. Стажувам. Но майка ви е права. В редакцията наистина са много заинтригувани от историята ви.

— Вижте, съжалявам, но не желая да го правя — заявих с извинителен тон. — Искях сватбата да премине без много шум. Все още никой не знае за нея. Наистина съжалявам.

— О! — промълви обезсърчено тя. — Е, няма значение. Това е вашият ден. Напълно ви разбирам.

— Благодаря...

— Просто така се надявах това да се окаже големият ми пробив. От вестника планираха да публикуват историята на трета страница. Щях да я изрежа и да я използвам, за да кандидатствам в колежа по журналистика.

Въздъгнах.

— Не се тревожете — подсмъркна тя. — Работата в супермаркета „Нето“ не е чак толкова лоша.

Изпъшках.

— О, господи, добре де. Но да свършваме бързо с това.

След двуминутно интервю и три набързо нагласени снимки, на всяка една от които майка ми успяваше някак си да цъфне, я повлякох вътре, издухах си носа и се опитах да се стегна.

— Провери дали си изключила телефона си — каза ми татко.

— О, да, разбира се — отвърнах аз. Чувствах се толкова замаяна, както никога досега.

Канех се да извадя телефона от малката си сатенена чанта, когато изведнъж почувствах непреодолимо желание да попитам Трудни за нещо.

— Трудни — прошепнах аз, — смятам, че... искам да кажа, че...

— Какво? — попита тя.

— Каза ли на Раян, че ще идваш в Англия заради сватбата ми?

Трудни се поколеба за миг, а после кимна.

— Да, миличка. Нали нямаш нищо против?

— Не — уверих я аз. Настроението ми моментално се поправи.

— Просто... Е, значи знае, че ще се женя *днес*. *Сега?* *Тук?*

Тя отново кимна.

— Добре. Просто се чудех. Това е всичко. — Когато погледнах към телефона си, прехапах устни. Нямах пропуснати повиквания.

Влязохме в залата през централния вход. Поздрави ни една жена с пухкава коса, която въпреки строгата си права пола ми напомняше на госпожа Бийтън.

— Зоуи?

Кимнах.

— Аз съм една от помощничките. Влизай там. — Тя посочи стаята, която се намираше в десния ѝ край. — Джейсън те чака. Много е развълнуван.

Значи този път се бе появил.

Знаех, че трябваше да изпитвам въодушевление, но не беше така. Просто се чувствах странно. Това до голяма степен се дължеше на онези проклети хапчета против хрема.

— Готова ли си, мила? — попита татко.

— Готова, както винаги.

Огромните врати се отвориха едновременно.

Джейсън се обърна и засия.

Родителите му си размениха доволни погледи.

А майка ми леко докосваше очите си с една кърпичка, както обикновено правеше в края на мюзикъла „Звукът на музиката“.

Понесох се към предната част на залата. Имах чувството, че бях напуснала тялото си и наблюдавам всичко отстрани. Когато застанах до Джейсън, Труди и баща ми се отдръпнаха назад. Тогава лицето по гражданско състояние започна да говори. Той говореше ли, говореше. Но не можех да схвана какво казваше, защото в кръвта ми бушуваха шампанското и лекарствата. Всичко, което успях да доловя, бяха три кратки думи: *Раян, къде си?*

Обърнах се и се втренчих към вратата, като бавно повтарях думите си, а очите ми започнаха да се наливат със сълзи.

Раян. Къде си?

Тогава сякаш изведнъж се събудих от някакъв сън и чух как лицето по гражданско състояние произнесе името ми с умолителен тон в очакване на отговора ми. Но преди да успея да го направя, в съзнанието ми, подобно на някой разярен рицар, който не беше в настроение за спорове, нахлу още една мисъл. Това беше нещо, което дълбоко в себе си съм знаела през цялото време.

Исках Раян.

Нуждаех се от Раян.

Всемогъщи боже, та аз съм влюбена в Раян!

— Зоуи? — Джейсън улови ръката ми. — Какво става?

Отново се обърнах към вратата. Исках от все сърце тя да се отвори с трясък.

Не се случи нищо подобно. Трябваше да се примиря с една толкова разочароваща истина и тя буквално ме разтърси до дъното на душата ми: Раян нямаше да дойде, за да ме спаси.

— Мамка му! — чух се да промълвявам. — Мамка му, мамка му и пак мамка му!

— Зоуи, плашиш ме — обади се Джейсън. — Наред ли е всичко?

Точно в момента, когато изпитах нуждата отново да си издухам носа, осъзнах, че трябваше да му кажа това, което ми бе просветнало в този момент.

— Оффф, Джейсън — казах аз. Носът ми ме бе надвил.

— Какво? — попита той.

— Не — повторих аз. — Нищо не е наред.

Очите му се разшириха, а гостите в залата ахнаха.

Обърнах се към вратата. Все още не губех надежда. Но тя си стоеше непоколебимо затворена.

След като нямаше кой да ме спаси — след като Раян нямаше да ме спаси — щеше да се наложи аз да се спася.

— Труди, може ли още една кърпичка? — промълвих аз и протегнах ръка. След като тя ми я подаде, последва въздишка на облекчение.

— Господи — измърмори Джейсън, — за миг си помислих, че ще кажеш, че се отказваш, а не че просто искаш да си издухаш носа.

Залата избухна в кикот. Лицето по гражданско състояние, Труди, майка ми, родителите на Джейсън...

— Джейсън — промълвих аз, — точно това исках да кажа. Отказвам се. Съжалявам, но не мога да го направя.

Майка ми блъскаше вратата на тоалетната към ритуалната зала толкова силно, че бях убедена, че юмрукът ѝ щеше да пробие дупка в нея.

— Зоуи! — крещеше тя. — Зоуи! Излизай веднага! Говори майка ти и... и ти ще правиш това, което ти се казва.

Развих и откъснах още едно парче от тоалетната хартия, за да издухам носа си. Тя беше евтина и грапава, съвсем различна от моите „невероятни, ултра успокояващи ароматизирани“ кърпички за нос, и имах чувството, че в хартията бяха втъкани стъклени нишки.

— Зоуи! — изрева майка ми, а гласът ѝ се извисяваше до височината на мяукането на някоя биеща се улична котка. — Млада госпожице, това е нелепо. Знаем, че си вътре.

После долових гласа на Труди:

— Слушайте, госпожо Мур — промълви тя съчувствено, — защо не пийнете чаша чай и не оставите на мен да опитам?

— При цялото ми уважение, Труди — възрази майка ми с въздишка, — Зоуи е моя дъщеря. Единственият човек, от когото се нуждае в момента, е майка ѝ. Така че ако обичаш...

— Ще ни оставиш ли за минута, мамо? — прекъснах я аз от другия край на вратата.

— Зоуи! — изкряска тя. — Няма да те оставя и за минута. Излизай оттам веднага и тръгвай към олтара. Ангажирани сме залата

само за двадесет и пет минути, което означава, че разполагаш с точно две минути и половина, за да си свършим работата докрай. Хората за следващата сватба чакат навън. Хайде, момиченце, стига си се слушвала, а действай.

Поех си дълбоко дъх, изправих се и отворих вратата.

— Мамо...

Тя ме сграбчи за ръката и се опита да ме повлече към изхода, но аз се вкопчих във вратата на тоалетната като някое ядосано хлапе, което отказва да си легне.

— Какви ги *вършиш!* — изписка тя, като се отказа от идеята си да ме повлече, но не и от подхванатата тема. — Хайде! Трябва да побързаш!

Не помръднах.

— Мамо, моля те, нека ти обясня нещо.

— Но...

— Шшшт! — Вдигнах властно пръст към устните си. — Шшшт! Не казвай и думичка, преди да съм приключила.

— Зоуи, аз...

— Шшшт! — повторих аз и отново долепих пръст към устните си.

Едва ли някога бях шъткала на майка си. Въпреки обстоятелствата, една съвсем малка и лукава част от мен се забавляваше.

Майка ми се нацупи, а после кимна неохотно.

— Мамо, първото нещо, което искам да ти кажа, е, че много съжалявам за това, което преживя. Нито една майка на бъдещата булка не бива да преживее две сватби и да не види дъщеря си омъжена на нито една от тях.

— Е, можеш съвсем лесно да промениш това...

— Мамо! — Отново вдигнах пръст към устните си. Тя затвори уста, но това ѝ костваше толкова много усилия, че сякаш наблюдавах човек, който се опитва да затръшне багажника на претъпкан „Мини Купър“.

— Трябва да постъпя така, както смятам, че е правилно — продължих аз. — А истината е, че Джейсън не е мъжът за мен.

— Да не би да си решила да му отмъстиш по този начин? — попита строго тя. — Задето те заряза първия път?

— Не, мамо. Няма такова нещо. Бях ядосана заради това, което стори Джейсън. Всъщност бях съсипана, но му простих. *Простих* му до такава степен, че бях готова да опитам отново. Или поне така си мислех.

— Е, на какво се дължи големият обрат? — Тя беше разгневена.

Въздъгнах.

— Джейсън е... прекрасен. Всъщност съм сигурна, че той ще бъде страхотен съпруг за някоя друга жена. Съвсем просто е, мамо. Аз вече не го обичам.

— Напротив — настояваше тя. — Зоуи, обичала си го цели седем години.

— Така е, мамо. Но вече не го обичам. Толкова дълго време смятах, че ще бъдем заедно завинаги. Но понякога не се получава. Някога го обичах, но се промених. Може би и двамата сме се променили. И макар че много те обичам, мамо, в този случай ще трябва да ми позволиш да направя това, което смятам, че е редно. И да ми се довериш.

Устните на майка ми затрепериха и тя извади кърпичката си.

— Вярвам ти — измърмори тя и издуха носа си.

— Така е, но понякога се отнасяш с мен така, сякаш все още съм момиченце, мамо — прегърнах я аз. — А аз не съм. На двадесет и осем години съм. Вече съм пораснала.

— Правя го само защото те обичам — подсмръкна тя.

— Знам, мамо — казах аз и я притиснах към себе си.

Мама кимна толкова разпалено, че имаше опасност изкуствените ѝ кичури да изпопаднат.

— Права си, Зоуи. Разбира се, че си права. И трябва да призная, че... през цялото време баща ти е бил прав.

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз.

— Предполагам, че винаги е знаел, че можеш да се справиш сама в живота. Идваше ми да го удуша, когато каза, че смята, че заминаването ти в Америка ще ти се отрази добре. Не можех да го проумея. Обвиних го, че не се притеснява за теб така, както аз. Но сега знам, че не е било така. И вероятно наистина ти се е отразило добре — въздъгна тя.

— О, мамо. — Отново я прегърнах.

Тя ме притисна към себе си, а после се отдръпна и продължи:

— Толкова се гордея с теб, Зоуи. Вероятно не ти го казвам толкова често, колкото би трябвало, но наистина е така. Когато те родих на шестнадесет години, мнозина ни гледаха с презрение. Говореха, че двамата с баща ти няма да останем заедно и че ти ще се превърнеш в някакъв хулиган или нещо подобно, защото си се появила като резултат от тийнейджърска бременност. Но ти си умна и красива, ти си всичко, което някога бих искала да представлява дъщеря ми. Такава късметлийка съм, че те имам.

Задушавах се. Винаги съм знаела колко много ме обича мама, но никога преди това не я бях чувала да казва нещо подобно. Усмихнах се. В този момент тя съзря отражението си в огледалото и ахна:

— Тези дяволски кичури — изсумтя тя, измъкна ги и ги захвърли в кошчето. После се обърна към мен: — Е, предполагам, че ще трябва веднага да ида и да съобщя на всички останали, че няма да промениш решението си.

Запъти се към вратата и тъкмо се канеше да я отвори, когато се поколеба.

— Само още нещо, Зоуи.

— Да, мамо?

— Има ли замесен друг мъж? Заради друг ли го направи?

Погледнах към Труди. Но защо ли смятах, че тя щеше да знае отговора.

Дали има замесен друг мъж? Ами да видим...

Влюбена ли съм в някой друг?

Да.

А той дали е влюбен в мен?

Спомних си как бях стояла в предната част на ритуалната зала и се бях обръщала изпълнена с очакване, за да гледам към вратата, която така и не се бе отворила.

— Не, мамо — признах аз и гърлото ми се стегна. — Няма замесен друг мъж.

Когато майка ми излезе, Труди ме сграбчи за ръката и каза:

— Хайде, двете с теб трябва да се разкараме от това място.

Поех си дълбоко дъх.

— Дяволски си права.

Труди застана начело и се запътихме към изхода. Бяхме на около метър от него, когато съзрях Джейсън. Той изглеждаше разярен.

— Съжалявам — промълвих аз, а сърцето ми блъскаше в гърдите. — Наистина, наистина съжалявам.

— Предполагам, смяташ, че заслужавам това, нали? — попита той със стиснати юмруци.

— Не — отвърнах искрено. — Не смятам така. Никой от двама ни не го заслужава.

Той изсумтя.

— Не знам какво да кажа, Джейсън. Знам само, че не исках да те нараня. Точно както и ти не си искал да ме нараниш. Ето защо съжалявам — повторих аз. — Ужасно съжалявам.

Това беше единственото нещо, което успях да измисля. Но очевидно Джейсън не искаше да чуе точно това. Обърнах се, чувствах се безкрайно тъжна. Тръгнах към вратата.

— Зоуи — извика той.

Завъртях се и срещнах погледа му. Пое си дълбоко дъх и смръщи вежди.

— На добър час! — промълви той.

С Труди се препъвахме по улицата пред ритуалната зала. И двете треперехме, но не усещяхме студа. Съзряхме едно такси и тя се размаха така, сякаш се опитваше да спре пътнически реактивен самолет.

Когато се наместихме на задната седалка, тя каза:

— Е, миличка, къде искаш да отидем?

— Нямам никаква представа.

— Закарайте ни в някой бар — нареди тя на шофьора. Решението не подлежеше на възражения.

— Сладурано, в този град има около деветстотин бара — ухили се той. — Може би би било хубаво да доуточниш.

— Където пожелаете. Но да е приятно. Вие изберете.

Пет минути по-късно пристигнахме пред „Балтийска флота“ — приличен и уютен бар, пълен с бирени бъчви, осветен от пукащи факли, които буквално можеха да опърлят веждите на посетителите. Когато влязохме, поисках място в ъгъла, докато Труди се насочи към бара.

Взрях се в пламъците, докато чаках Трудни, която се върна с две огромни уискита.

— Изпий това — каза ми тя.

Уискито не спаднаше към напитките, които обикновено пиех. Когато отпих първата глътка, не можах да не си помисля, че има вкус на зимна течност за чистачки. Но когато топлината му се разля по тялото ми, не можех да отрека ползата му.

— Е, ама че ден! — каза тя.

— И то единствено благодарение на мен.

— Останах с впечатлението, че се втурна малко прибързано към тази сватба. Права ли съм?

— Може би — съгласих се аз. — Но знаеш ли коя е най-жалката подробност?

— Коя?

— Мисля, че съм влюбена в Раян. Не, зарежи това. Не мисля, а съм съвсем сигурна.

— Не думай — обади се иронично тя. — Но кое му е жалкото? Може би той също те обича.

— Едва ли.

Тя се намръщи.

— За бога, ако случилото се ти е дало някакъв урок, то той е, че трябва да следваш истинските си чувства, а не да си мълчиш.

— Хм!

— Така че му се обади и му го кажи.

Погледнах към питието си, а после пак към нея. Самата мисъл отново ме накара да се почувствам замаяна. Но отпих още една глътка. При това голяма.

— Права си — добавих аз. Кръвта ми кипеше от адреналина. — Ти си абсолютно права.

Изведнъж ме обзе завладяващото чувство, че този разговор щеше да се окаже най-важният в живота ми. Щях да кажа на Раян, че го обичам, да става каквото ще. Решително пяхнах ръка в чантата си и осъзнах, че телефонът ми не беше там.

— Дявол да го вземе! Телефонът ми е останал в тоалетната на ритуалната зала. Вероятно сега се намира върху автомата за тампони.

— Ето, използвай моя — предложи Трудни и затършува в чантата си. Когато го извади, той вибрираше. — Божке! Имам към десет

пропуснати повиквания — обясни тя и вдигна телефона. — *Ейо!*

Успях единствено да чуя някакъв приглушен глас и Трудни ми показа с жестове, че ще излезе да говори навън, за да може да чува добре. Наблюдавах я леко заинтригувана как стоя до вратата цели десет минути и жестикулираше като някой превъзбуден футболен мениджър.

Когато се стовари на стола до мен, изглеждаше подозрително неспокойна.

— Наред ли е всичко? — попитах аз.

— Ам?

— Просто те попитах дали всичко е наред? — повторих аз. — Изглеждаш малко странно след този разговор.

— Аз ли? Не, добре съм. — Отговорът ѝ беше, меко казано, пренебрежителен. — Просто упътвах един човек.

— Докъде?

Тя прочисти гърлото си и отново смени мястото си.

— Тъж... до магазин „Праймарк“, онзи, който е в град Барнели. Отивам само да взема някакъв чипс. Искаш ли?

— Не. Ще ми дадеш ли телефона си? — попитах отчаяно. Бях убедена, че ако Трудни не ми го даде скоро, рискувам да се откажа на бърза ръка от цялата тази работа. Шубето щеше да ме е хванало побързо, отколкото бихте произнесли „най-голямото мекотело на света“.

— Само секунда! — Тя се втурна към бара, а аз отново се втренчих във факлата, чиято горещина пареше очите ми. Завъртях стола си настрана и усетих, че Трудни отново бе до мен.

— О, добре тогава. Ще хапна малко печени фъстъци...

Но това не беше Трудни.

Беше последният човек, когото очаквах да се появи в бар „Балтийска флота“ в Ливърпул, и то точно когато си бях избрала мезето, което исках.

Той не носеше смокинг.

Не се виждаше и никакъв револвер 45-и калибър.

Но категорично можех да заявя, че от всички останали хора на планетата предпочитам именно този човек да застане до мен. И не ставаше въпрос за Джеймс Бонд.

Когато Раян седна на стола в съседство на моя, сърцето ми биеше неударимо.

— Закъснях — промълви той.

— Не мога да повярвам, че си тук. — Потърсих очите му, защото отчаяно исках да прочета изражението му.

— Полетът ми беше отложен. Трябваше да пристигна много по-рано, за да имам достатъчно време.

— Достатъчно време за какво? — Почти не ми се вярваше, че водехме този разговор.

— За сватбата ти — прошепна той и се присегна, за да хване ръката ми.

— Но ти не беше поканен — изтърсих аз.

Той се усмихна.

— Знам. Щях да извърша нещо много... хм... невъзпитано.

— О?

— Щях да се опитам да я спра.

Чух собственото си ахване. Едно мигновено дълбоко ахване, което сякаш говореше: „Честно казано, това наистина не може да се случва в действителност“. Беше толкова шумно, че човекът на съседната маса за миг се разтревожи, че всеки момент ще бъде отведена като заложник.

— Планът бе да пристигна тази сутрин в къщата на майка ти и най-накрая да ти кажа какво изпитвам към теб и да те помоля да бъдеш моя.

— И кога по-точно скрои този план?

Погледна часовника си.

— Преди около двадесет и три часа — каза ми той. — Но не престанах да се чудя как да си те върна от деня, в който си тръгна.

— Само дето не успя да дойдеш навреме.

— Да — призна си той. — Не може да се каже, че съм кой знае какъв герой, нали?

Усмихнах се и най-сетне го погледнах в очите. В тях блестеше светлината на факлата и те изглеждаха още по-хипнотизиращи от когато и да било. Само като се взирах в тях, и омеквах от щастие.

— Всъщност не си се справил чак толкова зле. Искам да кажа, че все пак дойде. Добре де, може би появата ти е малко позакъсняла, но никой не е свършен. А и за твое щастие, късметът бе на твоя страна.

— Как така?

— Не го направих.

— Чух. — Той се усмихна. — И кога по-точно скрои този план?

Погледнах часовника си.

— О, преди около час. Но не престанах да се чудя как да си те върна от деня, в който си тръгнах.

Очите ми се насълзиха и аз потиснах поредния порив да издухам носа си, твърдо решена да не позволявам на свръхактивните си носни канали да унищожат този момент.

— Защо си тръгна? — попита той.

Затворих очи и поех дълбоко дъх.

— Мислех си, че изпитвам някакви чувства към Джейсън, но сега знам, че не е било така.

Той кимна.

— Но това не беше единствената причина — признах аз. — На партито чух, без да искам, разговора ти с Фелисити, когато ѝ каза, че нещата между нас не са нищо повече от една забейка. А после те видях с Барбара Кинг и както изглеждаше, тя щеше да се превърне в следващото ти завоевание.

Той повдигна едната си вежда.

— Освен това си помислих, че... никога не бих успяла да заменя Ейми. Предполагам, че съм си мислела много неща, Раян.

Постарах се да притисна кърпичката към носа си подобно на някоя дама.

— Може ли да ти кажа нещо, Зоуи? — обади се той и стисна ръката ми. — Преди да те срещна, бях развалина. Не се радвах на децата си и бях на път да се саморазруша. Смятах, че животът няма какво повече да ми предложи. После се появи ти. И промени всичко.

— Аз? — попитах аз.

— Естествено, че ти. Ти ме спаси. Ти спаси децата ми. Научи ме как да се смея отново. Накара ме да се събуждам с удоволствие сутрин. Зоуи, ти ми върна живота.

Преглътнах.

— Ще ти кажа и още нещо.

— Какво?

— И заради това те обичам. Странното обаче е, че не те обичам само заради това. Обичам те, защото се пързеляше по задник на пода

по време на официалната ми вечеря. Обичам те, защото омаза цялата кухня с макарони. Обичам те, защото се облече като Голямото пиле, когато всички останали се опитваха да бъдат секси.

Той протегна ръка и нежно постави косата ми зад ухото, а после започна да изучава лицето ми.

— Никой друг не беше по-секси от теб.

— В костюм на Голямото пиле? — попитах, изпълнена със съмнения.

— Очевидно перата ме възбуждат.

— Ами това, което каза на Фелисити? — попитах аз. — И Барбара Кинг? Явно започваше да се чувстваш доста... знам ли... приятно с нея на партито.

Той се намръщи.

— Зоуи, ако бях казал на Фелисти, че съм лудо влюбен в теб, вероятно щеше да се окаже най-ужасното хрумване — обясни той. — Ревността ѝ граничи с болестно състояние. Заради нея самата не исках да ѝ го втъпявам, но най-вече исках да те предпазя. Честно казано, си помислих, че ако омаловажа нашата връзка, това ще е най-добрият начин, за да се справя с нея. Съжалявам, ако се е получило иначе.

Изведнъж се почувствах глупаво.

— Не — отвърнах аз и поклатих глава. — Ти си напълно прав. Сега... разбирам.

— Колкото до Барбара — продължи той, — тя беше толкова пияна, че беше готова да се натиска и с някое дърво. Отчасти не исках да я разстройвам и да го превръщам в голяма работа, особено след като съвсем наскоро бяхме станали приятели. В мига, когато се опита да ме целуне, я отпратих при съпруга ѝ и предложих с възможно най-дипломатичен тон да я отведе у дома. Сигурно си напуснала стаята прекалено рано, за да го видиш.

Кимнах.

— Истината е, че никога не съм пожелавал Барбара — каза ми той. — Откакто те срещнах, не съм пожелавал никоя друга.

— Наистина ли? — попитах аз.

Той въздъхна:

— Има и още нещо.

— Какво?

— Зоуи, аз обичах съпругата си, наистина я обичах, но тя вече не е тук. Бяха ми нужни години, за да осъзная, че няма нищо нередно в това да продължа напред, че не е незаконно да обичаш някого.

Прехапах устни.

— Има и още една проста истина — добави той. — Как бих могъл да не обичам някой друг. Как бих могъл да не те обичам.

— Раян, съжалявам, че си тръгнах — избърборих аз. — Не знаех какво правя, аз...

— Шшшт! — промълви той и ме притегли към себе си.

По страните ми се стичаха сълзи, но преди да успея да се запитам кой беше източникът им, двамата с Раян се прегърнахме толкова силно, че имах чувството, че ще останем така завинаги. После той разхлаби прегръдката си. Когато устните му откриха моите, ме разтърси вълна от емоции. Целувката му бе толкова нежна, толкова прекрасна, толкова божествена, че ми се искаше да продължи вечно. Особено след като за пръв път днес носят ми бе спрял да тече.

— Нямаат печени фъстъци — съобщи Трудн. — Вместо това ти донесох чипс. Само дето си мисля, че вече не ви е до него.

Двамата с Раян се откъснахме един от друг и се засмяхме.

— Нали нямаш нищо против, че не искаме чипса? — обади се той.

— Разбира се, че не — ухили се тя. — Не се притеснявайте за мен.

Раян ме сграбчи за ръката.

— Хайде, навън ни чака таксито.

— Значи не е „Астън Мартин“? — попитах аз.

— Не точно — намръщи се той. — Най-обикновено „Мондео“. Седалките миришат на повърнато, а шофьорът се оригваше през целия път, докато стигнем дотук. Нали не си разочарована?

Усмяхнах се.

— Не. Устройва ме идеално.

Издание:

Джейн Костело. Почти женени

ИК „Хермес“, Пловдив, 2010

Американска. Първо издание

Редактор: Даниела Атанасова

Коректор: Нина Славова

ISBN: 978-954-260-936-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.